

BARNET SOM ALDRI BLE VERNET

En beretning om
Münchausen og den
dypeste fortvilelse

av En Far

BARNET SOM ALDRI BLE VERNET

En beretning om
Münchhausen og den
dypeste fortvilelse

av En Far

«Hun sier de riktige tingene, men handler stikk motsatt.»

«Tvinges du til å stå og se på at barnet ditt skades, blir du som et såret dyr.»

«Det er sikkert mange rettskafne og samvittighetsfulle barnevernere der ute. Problemet mitt er bare at jeg ikke har truffet noen av dem.»

«Historien om en varslet katastrofe.»

To forlag har det siste året vist interesse, og brukt atskillig tid på å gjennomgå dokumentasjonen. De har likevel kommet til at saken er for komplisert til at de ønsker å publisere manuskriptet slik det er pr idag. Det ene er fortsatt interessert, men det vil ta tid.

Og det har jeg ikke. Dette holder på å ta livet av meg. Jeg må få det ut nå.

For at historien iallfall skal bli lest av noen, har jeg valgt å gjøre den tilgjengelig gratis. Manuset foreligger i pdf- og ebok-format. Mitt ønske er at du vil dele det med andre fedre og mødre.

Forsidefotoet er lånt av en jeg kjenner. Andre bilder har jeg fått låne av venner, noen har jeg tatt selv. Takk til de som har hjulpet til underveis.

En bekjent har opprettet **barnetsom@gmail.com**, og kan svare på spørsmål om publisering og deling.

Selv er jeg nødt til å sette en strek for alt dette nå, og prøve å se framover.

Dette er versjon 1.0, publisert 15. juni 2018.

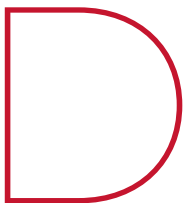
6	Forord
9	Lykken (2004)
12	Første leveår (2005)
20	Andre leveår (2006)
25	Splittelsen (2007)
34	Hemmelighetene (2008)
41	Baronens besøk (2009)
58	Styggfingeren (2010)
63	Lydopptakene (2011)
84	Gjemmem (2012)
104	Konsultere, ignorere, repetere (2013)
114	Forliket (2014)
121	Selvprosederende (2015)
141	Rettssaken som forsvant (2016)
151	Etterord (2017)
153	2018
155	Dokumentasjon

FORORD

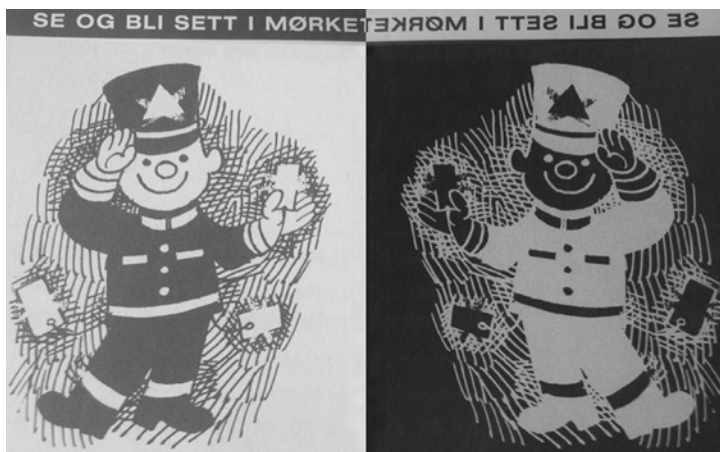
Rettsvesenet dreier seg ikke om rettferdighet. Det er kun en mekanisme, en høyst uperfekt sådan. Om du trykker på de riktige knappene, og i tillegg er heldig, kan rettferdighet komme opp som en del av utfallet. Men Loven var aldri ment å være noe annet enn en mekanisme.

– Raymond Chandler

ette er en historie om et Norge jeg ikke ante fantes. Kanskje vil du tvile på at den er sann. Jeg kan knapt fatte det selv, her jeg sitter på trammen til mitt nå barnløse hjem. I dag er det meste over, men ved min sønns navn har jeg lovet å fortelle. Jeg gjør det med mine siste krefter, det er ingen overdrivelse. Kanskje kan en far, mor eller saksbehandler der ute lære noe, slik at andre barn kan bli spart for lidelser.

Jeg vokste opp på begynnelsen av 70-tallet på et lite sted på Østlandet. Mor og far ga meg og mine to søsken (storesøster og lillebror) en trygg oppvekst. Fotball og Donald, ski og barne-tv. Det skumleste i min verden var Pompel og Pilt. Vi bodde nær hovedveien, så jeg fikk et hefte der en konstabel dirigerte trafikken i Thorbjørn Egner-stil. Jeg krysset av skiltene jeg hadde lært: *Motorvei*, *Glatt veibane* og *Pass opp for kryssende tog*. For å bli sett trengtes en *refleks*. OK, slik var altså spillereglene. Fint.

Det er mye man ikke får vite når man er barn. Og heller ikke bør få vite. Om mørket i folk og i samfunnet.

Enkelte rammes av mentale lidelser. Men ingen fareskilt i byer og bygder informerer: *«Det finnes psykiske sykdommer. Noen er vanlige og forholdsvis ufarlige. Noen er så sjeldne at få vet om dem. Vær oppmerksom på faresignalene. God tur videre.»*

Langs motorveiene står ingen mannshøye metallskilt med hvit skrift på blå bunn: *«Samfunnet fungerer stort sett godt, men ikke alltid. I deler av forvaltningen, bl.a. barnevernet, er det inkompetanse og uredelighet. Vi beklager.»*

Dette må vi finne ut på egenhånd, ofte på smertefulle måter.

Hver morgen åpner jeg øynene med et håp om at hendelsene bare var en fæl drøm. Hver kveld går jeg til sengs fortvilet. Om natten blander gamle mareritt seg med nye. Min sønn, min elskede sønn!

Historien er basert på hendelser og dagboknotater etter 2004, da han ble født. Det meste er dokumentert skriftlig. Mye av materialet er gjennomgått av forlag. De har fått det sentrale hendelsesforløp bekreftet av naboer og andre vitner.

Jeg kunne sikkert kalt dette en *roman*, og fått mindre trøbbel. Men det ville vært feigt. Historien er virkelig, og mange myndighetspersoner har prøvd å dysse den ned. Navnene og stedene er anonymisert, og du vil forstå hvorfor.

Du har aldri lest en bok som dette, og du kommer — håper jeg — aldri til å lese en slik bok igjen.

I en rapport feller Helsetilsynet en knusende dom over barnevernets håndteringer av bekymringsmeldinger:

- **I 49 av de 57 barnevernstjenestene som ble undersøkt av fylkesmennene, ble det funnet svikt i betydningen lovbrudd og / eller forbedringsområder.**
- **I 97 av de 114 barnevernstjenestene der ansatte vurderte eget arbeid konkluderte de med svikt.**

– NRK mars 2017
(www.nrk.no/norge/slar-alarm-om-svikt-i-barnevernet-1.13411569)

LYKKEN (2004)

åren 2004 var jeg en lykkelig mann. Alt gikk min vei: En god jobb i et IT-firma (og planer om å starte eget sammen med en kamerat), fin leilighet i et rekkehus øst for Oslo, venner og familie. Kjærligheten? Etter noen forhold som ikke var blitt noe mer av, hadde jeg nå, midt i 30-årene, funnet en jeg ville dele livet med. Min elskede og jeg snakket fortrolig om alt mellom himmel og jord. I marka hadde vi makeløse naturopplevelser. Lukten av hennes hud. Det var oss to, uansett hvor vi var. Litt kluss hadde det vært, men vi fant sammen igjen de to-tre gangene det var blitt slutt. Hun var pen og sprek, og nå bodde vi under samme tak. Vi hadde det som to plommer i et lunt og romslig egg. Giftermål var vi ikke opptatt av, det fikk komme med tiden. En dag sa hun gledesstrålende at hun var med barn. Nå skulle vi bli en familie.

Hun hadde vært gravid året før, men noe var gått galt.

Ultralyden viste at den lille skapningen utviklet seg etter boka. At det i det hele tatt var mulig å se bilder av ham, sånn i forkant, fikk meg til å gispe. Jeg skulle bli far! En totalt omveltende og fantastisk følelse. Mor (her kaller jeg henne M, meg selv F, og barnet B) var mer avmålt, hun syntes sikkert det var slitsomt å være gravid.

Kan livet by på noe mer overveldende enn barn? En kveld sent i desember så jeg min sønn komme til verden. Velskapt, frisk og høylytt skrikende. Det er til denne dag det største jeg har opplevd.

Krabaten var nydelig, og lungene herlig kraftfulle. Da vår lille familie dro fra sykehuset, dalte snøfnuggene sakte ned som på et gammeldags julekort. Hjemme installerte vi oss i vårt lune rede. Lokalavisen ble informert om at det skøyeraktige blikket lyste opp hele distriktet. Jeg var stolt som en hane, og mine kolleger gratulerte meg hjerteligst. På toget hjem fra jobb smilte jeg så mye at det forvirret andre reisende. Uansett hvor jeg var kjente jeg lukten av min sønn på min hud.

Min sønn ligger på min arm. Det er en så spe liten tyngde. Den kjennes nesten ikke i det hele tatt. Likevel veier den tyngre enn jord og himmel og stjerner og solsystem.

– Astrid Lindgren

M var plaget av dårlig humør, og vi sov på hvert vårt rom. Noen uker etter fødselen sa hun en kveld at barnet var *hennes*, og bar ham til sitt soverom. Hun lå tjue centimeter fra senga hans,

men hadde sikret seg med to sett babycalls. På dette rommet fortsatte hun å sove.

Det hendte hun var aggressiv og sint. Jeg hadde lest mye om farsrollen, og forsto at nybakte mødre ofte får en reaksjon etter fødselen. «*Snakk i tilfelle med lege eller helsesøster så tidlig som mulig*» sto det på Folkehelsas nettsider. «*De fleste kommer seg etter kort tid.*» M var i ammetåke og ville ikke diskutere, og jeg tenkte at fødselsdepresjonen ville gå over.

9 av 10 barnevernskontor bryter loven

- **Bryter frister**
- **Følger ikke barnekonvensjonen**
- **Dokumenterer ikke**
- **Evaluerer ikke**

– VG 2013 (<https://www.vg.no/nyheter/innenriks/9-av-10-barnevernskontor-bryter-loven/a/10101076/>)

FØRSTE LEVEÅR (2005)

Februar: Forholdet mellom oss var dårlig. Ms humør vekslet fra smil til trusler. Hun nektet meg å leke med vår sønn, og bare unntaksvis fikk jeg trille ham rundt i nabolaget. Var noe galt? Hvor lenge varer en fødselsdepresjon?

I midten av februar sa hun at han hadde feber og var alvorlig syk. Men øynene hans var klare. (Åh, de øynene!) Jeg målte temperaturen, ingen feber. M fikk se termometeret. Nei, hun var den eneste som visste hvordan han skulle behandles.

Mars: M kjeftet på ham mens han lå på stellebordet.

Jeg ringte hjem fra jobben. Var alt i orden?

«Det verste jeg vet er å være hjemme med den jævla ungen!»

Kontorvinduet var høyt oppe i etasjene, og solnedgangen fargerik. Men et ukjent mørke var i ferd med å senke seg.

Alt fjaset vi driver med, menn og kvinner, samfunnsborgere. Biler, kaker og design. Vi viser fasadene på facebook, og håper på likes. Hva er statusen verdt, hvis det viktigste i livet går av hengslene?

April: Den lille pjokken elsket å bade, og jeg tok ham med på babysvømming. I bassenget hikstet han mot meg i frydefull latter. Blikk- og kroppskontakten levnet ingen tvil om at vi hørte sammen. M var sjelden med, hun sa det kunne være farlige bakterier i vannet. Da kurset var over fikk vi plass på et nytt, men da nektet M. Hun mente han var syk og var redd han skulle dø.

Småbarnsmødre i nabolaget tok barna til lekeplassen, der det var sandkasse og en huske. Men M fant ikke tonen med dem, og ville ikke ta vår sønn dit. Hun gjentok at det bare var hun som visste hva som var til barnets beste. Til min forferdelse sa hun at vår sønn manglet egenskaper og evner.

Min dyrebare, elskede sønn.

Var dette kvinnen jeg kjente og elsket? M var pen og sjarmerende, men hvor var det blitt av kontakten mellom oss? Jeg begynte å lyve til naboer om hvorfor hun ikke kom på arrangementene i borettslaget.

M mente vi burde ha et større hus og ny bil. Selv var hun student med deltidsjobb i en offentlig etat, og tjente ikke særlig godt. Rekkehuset var på 90 kvm i et barnevennlig strøk, med hage foran og bak.

Det var skamfullt å bli herset med. Men hva skal man gjøre, når man blir møtt med raseri hver gang man sier fra, og man sammen har et lite barn? Jeg elsket den lille tassen over alt på jord.

Mai: M insisterte på selv å ta kveldsstellet på badet i annen etasje. Jeg satt nede i stua og hørte en lyd man ikke skal høre: Fingre som med stor kraft knipset hud. Så barneskrik. Jeg løp

opp trappen og så i et glimt at M knipset vår sønn i hodet. Hun var mørk i øynene og ikke til å kjenne igjen. Jeg grep B og tok ham vekk fra sin mor.

«Hva ER det du driver med?» ropte jeg.

«Ingen vil tro deg!» ropte hun rasende, og forsvant ned trappen og ut av huset.

Sønnen vår hylte i smerte mens jeg fortvilet holdt rundt ham.

Overrumplet er kanskje ordet. Jeg hadde ingen anelse. Jeg hadde kikket meg til høyre og venstre, men dette hadde jeg ikke sett komme. Et godstog lastet med forferdelse var kommet dundrende inn på stasjonen. *Fødselsdepresjon* hadde jeg hørt om fra kamerater. Men dette var som et trylleri, der det viktige skjer et sted man ikke ser.

Med bot eller fengsel inntil 1 år straffes den som unnlater å anmelde til politiet eller på annen måte å søke å avverge en straffbar handling eller følgene av den, på et tidspunkt da dette fortsatt er mulig og det fremstår som sikkert eller mest sannsynlig at handlingen vil bli eller er begått. Avvergingsplikten gjelder uten hensyn til taushetsplikt.

– Straffelovens § 139

Hadde hun knipset ham flere ganger? Jeg skjønte at dette var alvor, og ringte politistasjonen.

Jeg ble satt over til en politikvinne, og spurte henne fortvilet om råd.

«Mor knipset barnet i hodet på stellebordet. Hva gjør jeg?»

«Har du bevis?» spurte hun.

«Nei, ingen vitner. Men hva skal jeg gjøre?»

«Ingen bevis?»

«Jeg er redd for min sønns helse. Jeg tror det er best å ta ham bort fra moren.»

«Da blir du arrestert og fengslet for kidnapping.»

Politiet ville ikke ha noe med saken å gjøre, og anbefalte meg å kontakte barnevernet. Jeg ba politikvinnen notere det inntrufne, så hendelsen iallfall ble dokumentert. Sent på kvelden kom M tilbake. Vi vekslet ikke et ord.

Neste dag ringte jeg barnevernet. Ingen bevis? Da var heller ikke de interessert. De henviste meg tilbake til politiet. Jeg ba dem uansett registrere hendelsen, og la igjen navn og adresse.

Jeg overtok morgen- og kveldsstellet når jeg kunne, i frykt for flere overgrep. Når han gråt om natten var det jeg som tok ham opp. Bar ham tett til brystet og sang.

Jeg hadde ikke noe foto. Men inne i hodet henger det et tydelig bilde av et spedbarn som på stallebordet blir knipset i hodet av sin mor.

Juli: Den underlige oppførselen måtte være noe mer enn en fødselsdepresjon. Venner og naboer med småbarn spurte om vi skulle feriere sammen. M nektet, hun ville ikke ha noe med noen å gjøre. Hun hadde leid hytte oppe i en dal, langt fra folk. Jeg godtok dette, mot at vi på veien dro innom mine søsken og deres barn som var på en fornøyelsespark. Men da vi satt i bilen på vei opp nektet M også dette, han ville bli så urolig av å treffe sin familie. Det virket meningsløst. Men i frykt for mer bråk foran vår sønn godtok jeg motvillig at han ikke fikk treffe sine fettere og kusiner.

Her et sted begynner du vel å tenke: Hvorfor fant han seg i alt dette? Og jeg har ikke noe godt svar. Jeg ser på meg selv som en vanlig fyr, ikke veldig macho, men heller ikke veik. Jeg var

nettopp blitt far, jeg elsket min sønn, var glad i moren, jobbet mye, og prøvde å få hverdagen til å gå rundt. Jeg tenkte ting ville gå over. Jeg hadde tro på at verden og samfunnet fungerte. At det fantes spilleregler.

Tiden gikk, uten at forholdene blomstret opp. M virket manisk opptatt av sin egen, spesielle omsorg for Barnet. Aldri før hadde jeg følt meg så ensom. Jeg satt mye med gitaren, og søkte hjelp hos AC/DC og Stones, og norske band som deLillos og DumDum Boys.

Å diskutere med M var umulig. Hun visste best, og skrek til meg mens vår sønn hørte på. Skjelte på ham hvis han lå urolig på stellebordet: «Skjerp deg, kutt ut... jævla speedy unge.» Hvor skulle dette ende?

Ved 18-tiden kunne hun legge seg på soverommet med vår sønn, for ikke å stå opp igjen før neste morgen.

Hun stormet ned trappen:

«Skrud ned den jævla TV-lyden. Faens idiot. For en elendig far du er.»

Vi kranglet.

«Dere jævla menn skjønner ikke en dritt!» skrek hun, sintere enn noen av pønkerne jeg møtte på 80-tallet. Hun fortsatte: «Jeg skal knuse deg, bare vent til jeg kommer i posisjon. Jeg kjenner systemet til fingerspissene og vet nøyaktig hvordan jeg skal gjøre det!»

Jeg undret meg over hva slags utsagn dette var. Det stred mot alt jeg kjente av logikk. Men hvis du var i mitt sted: Hva ville du gjort?

Bøss på gulvet etter fyring i peisen: Vilt raseri. Vasket jeg klærne så en sokk ble borte: Slag og spark. Trusler om omsorgsoverdragelse, foran vårt livredde barn. Leiligheten var

liten, men veggene og naboene hørte. Jeg sa ikke noe høyt, men min dialog med ham var omtrent slik:

«Moren din har en dårlig dag. Nei, det er ikke din feil. Ja, Far skal ordne opp.»

M ba meg overføre leiligheten til henne. «Du må bevise at du elsker familien din, så mor og barn er sikret økonomisk, hvis noe skulle skje.» Leiligheten hadde jeg kjøpt noen år før vi traff hverandre. Da hun flyttet inn fikk hun en eierandel på 30%, til halvparten av markedspris.

Mente hun at hun skulle få hele leiligheten gratis? Hvis vi en dag flyttet fra hverandre ville jeg da bare sitte igjen med gjelden. Jeg sa at dette kunne jeg ikke gå med på, men kunne vurdere å gi henne 20% til, så vi fikk lik eierandel. M viste fingeren, kalte meg gjerrig, og bad meg dra til helvete.

«Det må være maktbalanse i forholdet!» skrek hun på høyeste volum og slang ytterdøra bak seg. I armene holdt jeg vår seks måneder gamle sønn. Han var vettskremt. Ørene kan man ikke lukke.

Den sommeren truet M meg med brev- og besøksforbud. Vi bodde fortsatt sammen, så jeg tok det ikke helt på alvor. Vi hadde hatt uforglemmelige turopplevelser som knyttet oss sammen, og sosial omgang med mine venner. Nå var det slutt på alt.

Fra stua hørte jeg M rope til barnet på stellebordet: «Jeg nekter å la deg vinne denne kampen!» Da jeg stormet opp satt han i bleie på gulvet i gangen og gråt, avvist av sin egen mor. Øynene hennes var svarte. Jeg trøstet min sønn etter beste evne, men som far og mann var jeg bunnløst fortvilet. Jeg kan ikke huske at M noen gang trøstet.

Min sønn, min kjære, elskede sønn!

Var det en personlighetsforstyrrelse? Hvilke følelser hadde hun for sitt barn? Det virket som han bare var til bry, og det

samme gjaldt meg. Hun dro til meg med albuen, også når han så på. Det hendte naboer ble vitne til oppførselen.

Samlivet var fylt av aggresjon og empatiløshet. Hva hadde skjedd? Sorgen over elendigheten preget meg mer og mer.

Kan noen tro at en småbarnsmor er aggressiv mot sitt eget barn? Hvem kan man snakke med?

Jeg hadde hørt om fedre som rømte med barna til krisesentre, men det var aldri i mine tanker. Jeg følte meg ikke som noen taper, dette skulle jeg ordne opp i.

I 2010 ble det lovfestet å gi menn tilbud om opphold på egne krisesentre. I 2016 bodde 131 menn på krisesentre.

– Barne- ungdoms og familiedirektoratet

Juni: En ettermiddag var jeg ute med kolleger i Oslo. Som avtalt kom M med vår sønn for å hente meg. Mine venner skulle få se den flotte sønnen vår! Men M gadd ikke engang komme ut av bilen, og jeg fikk ikke ta min sønn ut av bilsetet for å vise ham fram. Vi kjørte fort østover.

Kollegene hadde undret seg. På mandagen mumlet jeg noe om at hun hadde feber og var i dårlig form.

Hver dag ringte jeg M: Sto det bra til med barnet vårt, var det var noe hun trengte? En dag i juli sa hun, nok en gang:

«Å gå hjemme med den jævla ungen er det verste jeg vet.»

September: Hun ville ikke lenger amme, på grunn av brystbetennelse. Hun ordnet plass i en privat barnehage.

En høstdag med strålende sol skulle jeg trille sønnen vår ned til senteret for å ta en kopp kaffe med en kamerat. M sa hun

først måtte skifte bleie på Barnet. Jeg hadde nettopp skiftet på ham, så jeg stusset.

På cafeen tre kvarter senere fikk han sitt første krampeanfall. Hvitt skum rundt munnen, ingen øyekontakt. «Ring 113», ropte jeg. Folk samlet seg rundt for å hjelpe. Øynene hans rullet fortvilet rundt, krampetrekningene ga seg ikke. Etter 20 minutter kom ambulansen, det var en evighet. Til akuttmottaket på Ahus med fulle sirener. Fra ambulansen ringte jeg M og fortalte om anfallet. Det hadde vært de verste minuttene i mitt liv. At hun nå ikke ga noen respons var uvirkelig. Vår sønn ble på sykehuset noen dager til observasjon, og jeg lå over der sammen med ham. M var en kort tur innom. En haug leger gjorde undersøkelser, men kunne ikke finne noe galt. Etter utskrivingen kom han seg raskt. Hva hadde skjedd?

Advent, jesusbarn og middager: Julia kom og gikk. Det hadde vært litt av et år. Men det var bare begynnelsen.

2017: Hvordan beskrive at jeg mistet min sønn mens han fortsatt levde? Jeg er gått i tusen knas, og finner ikke ord.

ANDRE LEVEÅR (2006)

S temningen i hjemmet var elendig. M mente den private barnehagen ikke var bra nok, og fant en ny: «Skriv under, ellers tar jeg ham fra deg.» Jeg orket ikke protestere.

Etter noen dager i den nye barnehagen fikk han et nytt uforklarlig krampeanfall. Ambulanse og sykehusopphold. Igjen var det jeg som overnattet på Ahus. M kom ikke på besøk. Hele tiden dette knallharde fraværet av empati.

En dag kom jeg hjem fra jobb og fant vår sønn skamklipt, med et ildrødt merke i kinnet. På armen var det et stort blåmerke. Jeg rakk å ta bilder. M var opprørt:

«Den jævla ungen satt ikke stille da jeg skulle klippe han! ».

En av de verste dagene var da vår sønn brant fingeren på kokeplaten. Jeg sto på kjøkkenet og delte opp grønnsaker da noe skjedde halvveis bak min rygg. I øyekroken skimtet jeg en bevegelse, og han hylte av smerte. M hadde gjort noe, men hva? Det kunne da ikke stemme at hun hadde gjort det med vilje. Men reaksjonen hennes: «Ingen vil tro deg!» freste hun, og sparket og slo. Jeg skjønnte at dette måtte dokumenteres, og tok bilde av ham og den brente fingeren med mobilen. Utprinten er lagt i en mørk skuff, men jeg trenger neppe nevne at blikket forfølger meg.

Vårt barn utviklet seg ikke som andre. Han fikk problemer med motorikken. Koordinasjonen mellom øye og hånd var mangelfull.

Å diskutere med M var nytteløst. Hun var den eneste som visste hva som var til hans beste. Trusler, hver dag. Om omsorgs-overdragelse og politi. Holdt jeg på å bli gal? Det var som en dårlig norsk skrekkfilm. Splitter pine.

April: Min elskede sønn prøvde å knipse meg i ansiktet. Han var nå 16 måneder. Jeg tenkte at det jeg var vitne til på stallebordet måtte ha skjedd flere ganger.

Eller tok jeg feil? Var alt bra med barnet vårt? Et øyeblikk håpet jeg at jeg var sinnsforvirret. Men nei, i kontorskuffen lå fortsatt bildene av merkene på min sønns hud.

M og jeg var ikke i samme virkelighet. Aggresjon mot meg og vår sønn, og negative uttalelser om menn generelt. Jobben min kalte hun en drittjobb. (Jeg var i et mediekonsern med personalansvar for 20 personer.) Jeg ble kalt *drittsekk* og *ubrukelig pappa* daglig, så ofte at jeg mistet tellingen.

Rundt oss var naboer og venner bekymret.

Juli: Min familie inviterte oss til hytta i Østfold. M nektet å bli med:

«Hele din familie er noe dritt», ropte hun.

Jeg overhørte det. Det ble en drømmehelg: Sol, bading og bål i skjærgården, under en kveldssol som motvillig forsvant i horisonten. For meg var dette normalt samvær. Det var det ikke for mitt barns mor.

August: På flyet til Mallorca fikk vår sønn et nytt uforklarlig krampeanfall. Rett før avreise hadde M gått på toalettet med ham. På flyet sa hun høyt og skarpt: «Dersom noe skjer med ham skal jeg drepe deg». Passasjeren i setet ved siden av var synlig rystet. Så kom anfall: Igjen rant det hvitt slim ut av min sønns munn. M så på, men øynene var svarte. Hun virket psykotisk, ikke mulig å få kontakt med. På bussen til hotellet traff jeg en bekjent og hans kone, deres sønn var på samme alder. Barna hadde en fin uke med sol og strandliv, tross episoden på flyet.

En helg i september dro jeg til Danmark på golfstur med kamerater. Utpå kvelden over en bayer fikk en venn høre min historie. Vi hadde en lang prat, jeg gråt fortvilet over situasjonen. Han mente jeg måtte, enda en gang, forsøke å ta dette opp med M.

Hjemme var det kjefting og trusler som før. Jeg sa «slike trusler er svært skadelig for barn. Vær så snill å stoppe dette...»

«Hold kjeft!» sa hun, igjen mens gutten hørte på.

Hva gjør man hvis en i familien har psykiske problemer? Bør jeg snakke med hennes familie? Er det noe ved hennes oppvekst eller fortid jeg bør vite om?

Jeg tenkte tilbake: En tid før M ble gravid hørte jeg hun snakket nede i stuen. Jeg trodde hun pratet i mobilen. Da jeg gikk ned trappen så jeg at hun snakket med *penger*, noen sedler hun tidligere hadde fått av meg. Hun merket at jeg sto og så på henne, og tøyset det bort med sitt sjarmerende smil. I ettertid fant jeg penger gjemt bak bilder i stuen, og under en lampe på et stuebord.

«Vi er Jenteligaen!» ropte M.

«Hæ? Hva i himmelens navn er det?» Dette var ikke snakk om fotball, såpass skjønte jeg. Men jeg forsto rett og slett ikke hva hun mente. *Jenteligaen?*

«Hold kjeft», skrek M, universalsvaret som satte en stopper for videre diskusjon.

Men jeg fortsatte å gruble over dette.

Fire år før vår sønn ble født hadde Ms kusine på Gjønnes fått barn med sin samboer. Etter to år fortalte M at det var blitt slutt mellom dem, fordi barnets far var «feil far for barnet». Feil far? Dette skjønte jeg ikke noe av. Jeg hadde vært i dåpen og truffet familien. De fleste fedre er vel riktige pappaer for sine barn? M sa jeg ikke skulle spørre mer, for mannen var visstnok en tyrann.

September: M hevdet at vår sønn hadde astma. Jeg syntes han virket frisk.

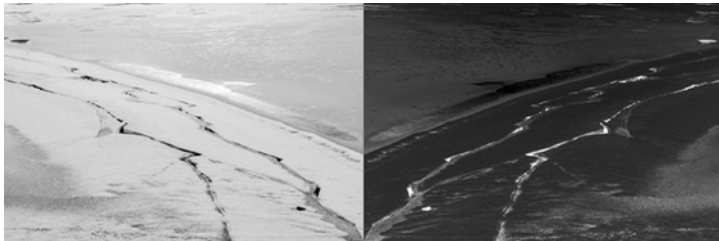
M søkte om redusert stilling, hun mente vår sønn var sykelig og trengte mer av hennes omsorg. Hverken barnehage eller leger så noen grunn til dette sykdomsfokuset. Søknaden ble avslått, han var ikke syk. Av fastlegen fikk M 50% sykemelding for et halvt år.

Før jul døde Ms far, uventet. Jeg kunne ikke se at hun hadde noen form for sorgreaksjon. Men arven var hun opptatt av, og kritiserte stemoren som hun mente forsøkte å få en urettmessig lav takst på huset og hytta. Jeg holdt meg klokkelig unna den diskusjonen, forholdet mellom M og stemoren hadde alltid vært dårlig.

I min familie hadde idrett og korps vært normalt. Men M var tydelig på at hun «skulle faen ikke ha en jævla verdensmesterunge...»

Jeg skjønte at dette ville jeg ikke greie i lengden. M var aggressiv, ikke mulig å snakke med, og sykelligjorde vår sønn. Hun snakket nedsettende om barnet, meg, min familie, naboer,

venner, kolleger, menn generelt, og hele sin familie på farssiden. Mellom nyttårsrakettene og champagnesmellene hadde jeg et klart øyeblikk: Jeg var ikke usårbar. Trusler og ydmykelser ødelegger selv den sterkeste.

SPLITTELSEN (2007)

Tidlig i januar sa M nok en gang:
«Bare vent til jeg kommer i posisjon, jeg skal knuse deg! Jeg kjenner systemet.»

Sønnen vår, nettopp fylt to, satt og hørte på.

Jeg tok meg sammen og konfronterte M: Var hun glad i meg og barnet vårt? Hun så på oss med mørkt blikk, og svarte ikke. Aldri hadde jeg forestilt meg at stillhet kunne være så rystende. Ennå føles det som om de manglende lydbølgene sitter i veggene.

Februar: Jeg måtte holde vår sønn unna mens M sparket og slo meg i ryggen. Min elskede sønn! Jeg tok aldri igjen når hun slo. Etterpå satte jeg ham ned. Han var livredd og søkte seg opp til meg igjen. M brølte at jeg forsøkte å «knytte han til meg».

Hun forsto ikke at han var redd. M viste oss fingeren og forlot leiligheten i fullt sinne. På vei ut skrek hun:

«Helvetes mannfolk!»

Jeg orket ikke mer.

Bruddet

Mars: Vi flyttet fra hverandre. Obligatorisk mekling på familievernkontoret. Der kom M på kant med psykologen, ropte og skrek, etter to møter nektet hun å ha flere samtaler. Det ble avtalt 50/50-delning av samvær.

Jeg burde skjønt det før. Men når man tenker seg en fremtid sammen med et menneske er det tungt å snu. I et ukeblad for menn hadde jeg lest om fly som kræsjer i fjelltopper: Pilotene har et bilde i hodet av hvor de er, på rett vei i de riktige skyene. Måleinstrumentene viser noe annet, men avlesningen preges av det mentale bildet. De siste sekundene med lyd fra den svarte boksen viser plutselig forundring: «*Oi, kanskje vi likevel ikke er der vi trodde?*»

Jeg kjøpte ut Ms andel av leiligheten. Til overpris, så hun, som da hadde relativt dårlig økonomi, skulle ha det så romslig som mulig. For alles beste.

Hun flyttet til en leilighet noen hundre meter bort, det var praktisk for levering og henting. Men hun nektet vår sønn å ta med leker og klær fra hennes bopel til min. Et unntak var favorittbamsen hans, men hun insisterte på at alt hos henne skulle være *hennes*. Greit. Jeg ønsket bare å få ting inn i ordnede former.

Rett etter bruddet sa han:

«Mamma sinna, slem.»

Da jeg nevnte dette for M truet hun med å ringe politiet. Jeg gråt mye. Jeg hadde varslet politi og barnevern, men ingen ville høre. Min bekymring var konstant.

M nektet meg å ha kontakt med vår sønn på hennes samværsuker. Hun nektet ham å snakke med meg på min bursdag, farsdagen og familiens bursdager. Da jeg kom for å hente ham lå han på sofaen og spiste potetgull. Hadde han det bra hos henne? Forsøk på å ta det opp ble møtt med trusler om omsorgsoverdragelse. Og en barnefordelingssak har en far ingen mulighet til å vinne.

Men livslysten vokste sakte fram. De siste årene hadde det meste vært umulig. Nå begynte jeg å trene, gå turer og treffe venner som før.

Det var befriende å slippe de daglige truslene. Men når jeg så min sønn oppdaget jeg blåmerker på kroppen hans. Jeg tok bilder. På mine uker dro vi på ski- og fisketurer, svømming og bading, samvær med familie og naboer. Normale aktiviteter jeg selv hadde opplevd som barn.

Mørket fortsetter

Vi ble enige om å møtes hver onsdag for å spise, handle og leke med vår sønn. Etter kort tid avsluttet M ordningen:

«Det fungerer ikke.» Noen begrunnelse kom aldri: «Bare akseptér det jeg bestemmer».

Sent i april overnattet jeg med venner ute i marka for å oppleve orrfuglleiken i vårskogen. I seks-tiden om morgenen ringte M, hun var syk og «orket ikke passe den jævla ungen». Igjen dette uttrykket om vår sønn. Jeg pakket sakene og kjørte til M. Hun ville ikke engang hilse, ga meg Barnet som om han skulle vært en pakke, og slengte favorittbamsen etter oss.

En dag da M kom for å hente vår sønn hadde jeg en kamerat på besøk. Han kan bevitne at M bannet og skrek fra hun kom inn døra. Barnet stilte seg inntil veggen, livredd, bet seg i fingrene og små-skrek (som han hadde begynt med kort etter bruddet).

Hvem kan hjelpe en familie når moren er aggressiv?

Jeg husker ikke hvor mange ganger jeg var med ham på legesenteret. Hun mente han hadde feber. Når det viste seg at termometeret ikke var enig, sa hun jeg var en ubrukelig pappa og skulle holde kjeft. Hvis jeg ikke lystret skulle hun ta fra meg barnet vårt.

I månedsskiftet juni/juli tok jeg min sønn på en ny tur til hytta i Østfold, med mine to søsken og deres barn. En uke senere hevdet M i en mail til meg at han hadde hatt diaré dagen før helgen og flere dager fremover, og at han måtte til lege. Men de som var med oss på hytta kan bevitne at han slett ikke hadde diaré disse dagene.

Ms virkelighetsoppfatning var ikke bare mangelfull, den var etter mine begreper fraværende. Hun påstod ting som var totalt umulig.

Det var kjærligheten til min sønn som holdt meg oppe. Nå var han to og et halvt år. Når han kom til meg var blåmerkene alltid der. Jeg kontaktet advokat A på øvre Romerike, hun sa:

«Om du ikke har bevis for psykisk og/eller fysisk vold mot små barn har du som far ingen mulighet til å få fratatt en mor omsorgen. Be om 50/50-delning om det kommer til rettssak».

Men hva hvis man HAR bevis, eller iallfall sterke indisier?

Advokat A hadde tidligere vært politijurist. Hun snakket av erfaring, og var tydelig: «Vi må ikke provosere Mor. Det er Mor som bestemmer.»

Fortvilelsen nådde nye dybder. Var det ikke mulig for en far å varsle om mishandling? Når naboer, venner og familie uttrykker bekymring for morens aggresjon og for barnets endrede adferd?

«Hvis du forsøker å ta ham vekk fra moren blir du satt i fengsel for kidnapping», fortsatte A.

Det var det samme jeg hadde hørt da jeg varslet politiet første gang.

Folk på min alder husker tv-serien Columbo. Den skjeløyde etterforskeren i den slitne frakken stilte innledende spørsmål, snudde seg og gikk. Så fortsatte han å gruble: Kan dette stemme, henger X sammen med Y? Han vendte tilbake, løftet fingeren og spurte de tilsynelatende ofrene på nytt: Hadde de selv noe å skjule? Han løste sakene ved å stille en serie logiske spørsmål.

Systemsvikten

Jeg tenkte på alt vi hadde hatt sammen: Teltturer i marka, morgenbad, fluefiske, nærheten ved bål under stjernene. Besseggen! Hytte- og skiturer med venner. Å fortøye båten og gå i land i småbyer rundt fjorden. Dette var drømmedama, vinnerloddet. Jeg var over ørene forelsket. Vi hadde heftige diskusjoner om politikk og alt mulig annet.

Men også: At M i starten av forholdet kunne oppføre seg rart og si ting som var over grensen til galskap. Såpass at jeg fikk hakeslepp og vurderte å gjøre det slutt. Det gjentok seg, og jeg slo opp med henne. To ganger, etter å ha hørt på magefølelsen. Men M var en flott og sprek dame, yngre enn meg, og sjarmerte seg tilbake. Det hadde sikkert vært misforståelser.

Personale i barnehager, SFO og skoler er lovpålagt å varsle barnevernet hvis de mistenker at barn gjennomgår alvorlige adferdsendringer.

Jeg husket første gang min sønn smilte til meg på stelletbordet. Da var han tre måneder. Jeg rakk å ta et bilde, som i alle år har hengt på veggen hjemme.

Jeg hadde ropt på M:

«Kom og se, han smiler for første gang!» Men ingen respons. Bare stillhet.

I 2015 ble bildet knust. Av hvem?

Han hadde vært en solstråle. Nå var han en redd gutt med aggresjon og utfordringer. Og han gråt. Mye. Alt han møtte var farlig. Jeg så han slet med selvfølelsen.

Juni: M var innom med noen av tingene hans. Han hadde ikke sett sin mor på noen dager og kom henne i møte. Hun skrek:

«Ikke kleng så jævlig, sett deg i stolen din!» Han begynte å gråte, Jeg også, lydløst. M forsvant i raseri.

Juli: Jeg oppdaget at M hadde tappet Bs sparekonto for 14.000 kroner. Penger jeg og min familie hadde satt inn. M nektet for at det var gjort uttak, men jeg hadde kontoutskriftene (de kom til min postadresse). Da hevdet M det skyldtes at hun hadde levd med en «gjerrig mann».

Da vi var samboere betalte hun sin del av husleien, jeg sto for det meste av mat, klær, ferier og annet. Hun var student med dårlig råd, og jeg syntes det var fint å kunne gi henne noe selv om jeg ikke hadde veldig god økonomi. Til sin 30-årsdag fikk hun 30.000 i aksjer/kontanter.

September: M kom innom for å ta kveldsstellet. Hun ble rasende på Barnet, jeg hørte hun skrek: «Jeg skal faen ikke tape denne kampen mot deg!» Igjen dette uttrykket! Jeg løp opp trappen og fant vår sønn storgråtende på gulvet sittende i bare bleia. Jeg tok ham opp og prøvde å trøste, og ba M dempe seg. Etterpå gikk M til kjøleskapet og sa det ikke fantes mat der. Jeg sto ved siden av og telte opp åtte sorter pålegg, og melk, juice, yoghurt, epler, grønnsaker. Det som er vanlig å ha i et kjøleskap.

«Det er ikke mat her», gjentok M.

«Ser du ikke at det er mat i kjøleskapet? Der, der og der?» Jeg pekte.

M kjeftet, viste oss fingeren, ba oss dra inderlig til helvete og forlot leiligheten.

Var det slik hun oppførte hun seg når vår sønn var hos henne? Hvilken kamp var det hun mente hun ikke skulle tape, en kamp mot et lite barn?

For et mareritt dette var.

Etter å ha fått et aggresjonsanfall da barnet skulle leveres, sendte hun en mail: «Kontakt meg aldri mer.» Aldri mer? Hun var vårt barns mor.

Noen dager senere kom en ny mail der hun ut av det blå foreslo at jeg skulle kjøpe en enebolig så vi kunne bo sammen. Jeg svarte at jeg ikke ønsket å bo sammen med henne, og at B var alvorlig preget av aggresjonen: «Vær så snill å ikke kjeft på og true barnet vårt. Det er skadelig for ham.»

M flyttet igjen. Innen kommunen, men så langt unna at Barnet ville isoleres fra miljøet rundt barnehagen, og også fra meg. De fleste av vennene hans bodde rett ved der jeg bodde. Etter bruddet hadde vi vært enige om å bo i nærheten av hverandre.

På senhøsten fikk M ny kjæreste, E, som hadde et handi-cap. Vi tre møttes hjemme hos meg for å bli bedre kjent. Han virket som en bra fyr, og hadde god utdannelse. Men M ble raskt aggressiv, etter ti minutter nektet hun videre samtaler.

Oktober: Jeg skulle avlaste M i hennes bolig. Hun var visstnok syk, som hun hadde vært mye etter fødselen. Ms stemor var

til stede. Brått ble M utagerende, og forlot leiligheten hylende og bannende. Overfor stemoren beklaget jeg situasjonen. Dette hadde vært hverdagen siden vår sønn ble født, forklarte jeg, og det var årsaken til at jeg ikke orket å bo sammen med henne. Stemoren sa hun også var bekymret for aggresjonen og håndteringen av Barnet.

M nektet meg å snakke med min sønn i telefonen når han var hos henne. Hun truet med å knuse lekene hans om han ikke oppførte seg.

Desember: Han sa «Vil ikke til mamma... sint...» Forsøk på å diskutere dette med M utløste kjeft og trusler om politianmeldelse. Jeg husket advokat As ord. Jeg ville ikke i fengsel, men var alvorlig bekymret. Barnet varslet nå selv, på sin måte, at han ikke ville være hos sin mor. Det var grusomt å levere ham fra seg. Jeg merket en tiltagende murring i magen.

Vår sønn kom jevnlig opp i situasjoner med andre barn i barnehagen, det var slåssing og knipsing. Han hadde lært seg sin mors adferd.

I slutten av desember fylte han tre år.

Herrejesus, ingen instanser varsler, ingen tar dette på alvor!

Det er straffbart ikke å si fra når du tror at barn er utsatt for vold og overgrep. Men ingen er noen-sinne dømt for det.

– Aftenposten 17. nov. 2014

HEMMELIGHETENE (2008)

april var jeg i Trysil med venner. M ringte og sa Barnet hadde fått et nytt krampeanfall. Jeg ba om å få snakke med ham.

«Det er ikke nødvendig», sa M.

«Har dere vært på sykehuset?»

«Nei!» brølte M og la på.

Jeg prøvde å ringe tilbake, uten hell.

Hele tiden dette ene, som alle tanker kretser rundt og stanger mot: Sønnen min lider! Må hjelpe ham. Kan ikke. Må. Kan ikke. Må.

Uka etter: M sa han var alvorlig syk og trengte dobbel dose astmamedisin. Jeg hentet ham i barneheten, men han virket helt frisk. Personalet sa han ikke var mer syk eller snørrete enn andre barn, og at M tidvis var «vanskelig».

Hvorfor sykeliggjør hun barnet vårt?

En tidligere kollega og jeg hadde startet et lite IT-selskap året før, så når barnet var hos sin mor kunne jeg jobbe omtrent hele døgnet. Når han var hos meg kunne vi ha lange frokoster og bruke tid på gode opplevelser.

Han elsket musikk. Favorittsangen var Ingrid Olavas versjon av «Her kommer vinteren». Ved leggetid tok jeg fram gitaren.

Noe av det beste vi visste var å lese eventyr. Hver kveld, i senga. En liten vuggesang mens jeg strøk ham på ryggen. (Min mor gjorde dette da jeg var liten, nå sang jeg den samme sangen.) I helgene var vi i skogen, gjerne med farfar eller naboenes familier.

Jeg forsøkte å gjenscape min egen trygge oppvekst for barnet mitt. Selv hørte jeg aldri mine foreldre krangle.

Mai: Vi tre var sammen for å feire det som kalles barnas nasjonaldag. M kjefte på og truet vår sønn 130-150 ganger i løpet av noen timer. (Jeg telte.) I bilen på vei til Ms bolig begynte kjeftingen igjen. Jeg ba henne roe seg, og hun gjorde det. Men tilbake i Ms leilighet truet hun med å kaste to av lekene hans ut verandadøra. Han gråt høyt i fortvilelse. Selv gråt jeg i bilen på vei hjem.

M hevdet fortsatt at vår sønn hadde astma. Jeg oppsøkte Dr. I på Ahus:

«Merkelig. Ingen her har stilt noen astmadiagnose,» sa den kjente barnelegen og bladde i papirene. Han anbefalte uansett å trappe ned på medisinen.

Familiehemmeligheten

M hadde ingen søsken, men en mor og noen kusiner. Det slo meg at hennes familie på morssiden besto nærmest utelukkende av kvinner. De hadde ingen kontakt med sine menn og fedre. Hun sa alle fedrene var «gale, voldelige tyranner».

Men det kunne da ikke stemme. Hvis 1% av befolkningen er psykopater (eller *dyssosialt personlighetsforstyrret*), tilsier enkel sannsynlighetsregning at det ikke finnes nok mannlige psykopater i Norge til at noe slikt kan inntreffe på en million år. Så uflaks har man bare ikke.

Jeg hadde spurt hvorfor M hadde liten kontakt med sin farsside, uten at hun ville utdype. Jeg mente vår sønn burde bli kjent med sin familie på begge sider. At det var bra for alle parter. Svaret: «Dette har du faen ikke noe som helst med.»

Selv hadde jeg god kontakt med Ms farmor og farfar, altså Bs oldeforeldre. Tilfeldigvis kjente jeg dem fra tidligere, fordi jeg i min oppvekst hadde kjent deres sønn — som var bror av Ms far. Hver samværsuke dro vi innom dem, til gjensidig glede. M besøkte dem aldri, til tross for at de bodde like i nærheten.

I juni var jeg hos dem alene. Over kaffen fortalte de om Ms oppvekst, den hadde ikke vært noen dans på roser. De sa Ms far (deres sønn, som nå var død) tidlig ble bekymret for sin kones omsorgsevne, hun var aggressiv mot M og viste avvikende adferd.

De fortalte om «minst tre generasjoner med mannshatende kvinnefolk. Ingen av dem burde noensinne hatt barn». At mønsteret var en manisk jakt på diagnoser og penger. At de fleste på morssiden oppførte seg likt, med aggresjon og trusler. En leieboer de hadde på 70-tallet var vitne til at lille M ble utsatt for grov vold: I sinne hadde moren smelt Ms hode i vegg.

De beskrev Ms morfar som en grei kar, men at Ms mor og mormor hadde stemplet ham som en *voldelig tyrann*. De fikk etter mange års løgnaktige beskyldninger påført ham brev- og besøksforbud. Til slutt ble mannen tvangsinnlagt og umyndiggjort. Da han var sperret inne solgte kvinnene

huset hans og tok pengene. Mannen tok deretter livet av seg på den eneste måten han greide, innesperret som han var: Han sultet seg i hjel. Og etterlot et selvmordsbrev der han beskrev kvinnenens psykiske overgrep gjennom mange år. Ingen hadde noensinne brydd seg om dette.

Dette var altså familiehemmeligheten, i følge Ms farmor og farfar. Jeg takket for kaffen og småkakene, og at de tok seg tid til å fortelle. Etterpå satt jeg i bilen og pustet tungt. Historien hørtes ut som en Hitchcock-film, eller Stephen Kings neste usannsynlige thriller. Ærlig talt, dette kunne da ikke være riktig?

Tankene spant: Ønsket M å få ilagt meg besøksforbud, slik hennes mor og mormor hadde fått mot sine menn? Hun hadde skreket til meg at hun kjente systemet til fingerspissene. Ville hun stikke av med Barnet og mine oppsparte midler? Slik hennes mor og mormor visstnok hadde gjort etter å ha fått Ms morfar innesperret?

Da jeg var liten hørte jeg en regel på lekeplassen: «Dom som sier dom er dumme, dom er dumme dom.» Og den som hevder at alle andre er gale er som regel den som er gal selv. Er det det jeg gjør når jeg skriver denne fortellingen, er det jeg som er gal?

Hjernen er alene

August: Ved inngangen til leiligheten min raste M og skjelte meg ut. En nabo i rekkehuset observerte at M var fullstendig grenseløs under aggresjonsanfallet. Vår sønn så og hørte alt. Hvordan prøvde det lille hodet hans å bearbeide inntrykkene, skape mening i dem?

September: Jeg hentet Barnet på snuplassen ved Ms bosted. Hun skrek og viste meg finger'n mens B så på. Han spurte i bilen, på sin måte, om «mamma og finger'n». Han sa M viste ham *styggfinger'n* når hun var sint.

November: I mine uker begynte han ved fire-tiden om morgenen å komme inn på mitt soverom. Han sa han var redd, og var gjennomvåt av svette, selv om temperaturen på soveværelset hans var normal. Men det var hyggelig å ha ham ved meg i sengen, og vi sov trygt til vekkerklokken ringte.

Ut fra ting han sa forsto jeg at M ikke akkurat omtalte meg i rosende ordelag:

«Mamma sier du ikke er snill, men hun lyver... Mamma sier du er sjalu, hva betyr sjalu... Mamma sier jeg skal kjeft på deg i ferien, pappa.»

Når jeg forsøkte å ta opp dette med M kom standardsvaret:
«Hold kjeft!»

Sjalu? Det var jeg som gjorde det slutt, og jeg hadde også i flere mailer gjort det klart at jeg ikke ønsket å bo sammen med henne.

M var opptatt av at sønnen vår skulle få gjøre jente-ting. Hun kunne kle ham i jentetøy for å la ham leke med dukker. Det hendte hun lakkerte tåneglene hans røde. Jeg ba henne slutte med dette, når vi var i svømmehallen pekte de andre barna og gjorde narr av ham. M ble rasende og hevdet det kun var hun — Moren — som visste hva som var best for barnet.

Skulle M ønske hun heller hadde fått en jente? Hvor skulle dette ende?

M ba meg følge opp astmamedisineringen: Flutide og Ventolin. En dag kom hun innom med en overfylt bærepose medisinere hun hadde hentet på forskjellige apotek. (Medisinene står fortsatt i min leilighet i et skap, for jeg aner ikke hva jeg skal gjøre med dem.)

«Mamma stenger meg på rommet, klyper meg i armen. Lar meg ikke ringe til deg, pappa.» Blåmerkene var fortsatt der, noen nye, røde og hissige, noen gamle. Jeg tok bilder.

Flere hemmeligheter

Jeg fortsatte å treffe Ms farmor og farfar. De fortalte om Ms tante, som jeg hadde møtt noen ganger, bl.a. ved Barnets dåp i 2005. Jeg så hun var skjevutviklet og alvorlig svekket. (Beklager, det er ingen annen måte å si det på.) De sa hun var aggressiv, tungt medisiner og bodde på en institusjon. Og at hennes to døtre (Ms kusiner) hadde liknende diagnoser. Tanten var en av kvinnene som i sin tid hadde kommet med grove beskyldninger om sin far (Ms farfar), som etter hvert ble sperret inne og tok livet av seg. Tantens tidligere mann skulle på samme måte ha blitt truet med «alt mulig», til han ikke orket mer. Han dro til Danmark der han til slutt endte opp med å ta livet av seg.

Videre fortalte de om Ms forrige samboer (før hun traff meg), og årsaken til at han gikk fra M.

Det kom opp mye som var annerledes enn Ms versjon av sin oppvekst. De sa hennes far ikke orket mer av sin kones adferd og manglende omsorgsevne, og dro sin vei da M var fire. At Ms far på mange måter hadde gitt henne opp, han mente hun hadde den samme avvikende adferden. De mente også at M lenge fungerte godt, men hadde forandret seg i slutten av tenårene.

«En mor gir den omsorgen hun selv fikk som barn», sa de.

Etterpå satt jeg nok en gang i bilen med hodet i hendene. Finnes det virkelig slike familier? Gjenskapte M sin egen grusomme oppvekst for barnet vårt? Kom også jeg en dag til å bli anklaget for å være en gal, voldelig tyrann?

Hva må til for å få noen tvangsinnlagt og umyndiggjort, slik de gjorde med Ms farfar? Jeg undersøkte. Det krever påstander

fra flere personer i opp-/nedadgående arverekkefølge, samt en psykolog og en fastlege.

Ms onkel kjente jeg fra min egen oppvekst, han var halvbror til hennes avdøde far. Jeg ringte ham: Han sa han ikke ønsket kontakt med M og hennes familie, og at de alle var «spik, spenna gjerne».

M gjorde det klart at hun ikke ville være med på tenning av julegrana hvis B var hos meg den dagen. Jeg forsøkte gjentatte ganger å få henne til å stille opp for ham på arrangementer, uten hell. Da jeg over telefonen ba henne tenke på vår sønns beste, skrek hun at hun ikke hadde noe å skamme seg over.

Hvis du på dette tidspunkt tenker: «Det får da være måte på å skrive dritt om andre!», så forstår jeg det. Men mitt barn er skadet. Hans lidelser pågår. Hvordan få folk til å forstå, og lære så det ikke skjer med flere barn? Hvilke andre muligheter har jeg, enn å fortelle historien?

Før jul sendte hun meg en mail der hun nektet meg å si *God jul* til min sønn.

BARONENS BESØK (2009)

M

enn og kvinner blir naturlig nok fortvilet når de mister omsorgen for sitt barn. De mener selv de er den beste omsorgspersonen, og at andre er mindre skikket. En fortelling bare om dette, et partsinnlegg, håper jeg ingen vil gi ut. Men dette handler ikke om barnefordelingen, herrejesus, det er ingen *krangel*, det er en overgrepssak! Jeg ønsker bare at min sønn skal tas hånd om av noen som ikke har alvorlige psykiske problemer. Om han kom på barnehjem, og jeg aldri fikk se ham mer, ville jeg ropt, JA, tusen takk — *tdfhyikuytydjsjkldfsaklø her begynner jeg nok en gang å denge hodet ned i tastaturet. Faen, faen, faen i HELVETE* — Da ville han hatt bedre utsikter til et noenlunde anstendig liv. Forstår du meg?

Det er sant at livet kan være vanskelig også. Det vil jeg ikke skjule for deg. Du kommer til å få sorger. Du kommer til å gråte. Likevel sier jeg til deg, lille barn. Jorden er menneskenes hjem. Og et vidunderlig hjem. Måtte livet aldri gå deg så mye imot at du ikke forstår det.

– Astrid Lindgren

«Jeg tør ikke bade, mamma sier jeg kan drukne.»

Nå var han redd for det meste. Min sønn, nettopp fylt fire, brøt sammen og hulket (ordrett sitert, det er ord man ikke glemmer):

«Mamma sier jeg er så dårlig på fotball... mamma sier at hjernen min ikke virker... vil ikke på fotballtrening...»

Deler av dette gjentok han til andre i min familie, nok til at de ble dypt rystet. De er vitner.

Midten av januar: For å undersøke astmadiagnosen kontaktet jeg vår sønns (som også var Ms) fastlege. Legen hadde vært sykmeldt det siste året og ikke vært tilgjengelig før nå. Jeg beskrev Ms adferd. Fastlegen sa at B aldri hadde fått noen astmadiagnose, og beklaget at medisineringsen ikke var ettergått. Min bekymring for M aggresjon? Legen kunne ikke annet enn å eventuelt be henne oppsøke psykolog.

«Er det er mulig for en forelder å *snakke på* et barn diagnoser?» spurte jeg.

«Vel, ja. Vi må stole på foreldrene.»

«Men hvordan kan du gjennom flere år skrive ut resepter på så store mengder medisiner uten at det foreligger en bekreftet diagnose?»

Fastlegen kunne bare beklage at medisineringen ikke var blitt kontrollert.

I *Lov om helsepersonell* heter det at man er pliktig til å varsle om bekymringsfulle ting.

Fastlegen varslet aldri. Hadde det skjedd ville forsømmelsen ved å ikke følge opp resepskrivingen, et straffbart forhold, kommet fram.

Barnehagens teori

Slutten av januar: Møte i barnehagen, M tok seg ikke bryet med å stille. Resultatene fra TRAS (Tidlig Registrering Av Språkutvikling) og adferden mot andre barn var urovekkende, så det var gjort vedtak om ekstra oppfølging.

De ansatte var også bekymret for M. Hennes sykeliggjøring, manglende samarbeidsevne, omsorgsevne og empati. De sa:

«Om ikke du kontakter barnevernet kommer vi til å gjøre det.»

For en lettelse. Endelig var det noen som delte min bekymring! Jeg fortalte at jeg hadde vært i kontakt med politi og barnevern i barnets første leveår.

De nevnte et uttrykk jeg ikke hadde hørt før: *Münchausen by proxy*. Denne underlige ansamlingen av ord var noe de mistenkte kunne være tilfelle for M. De mente hun også burde undersøkes med tanke på en *borderline*-diagnose.

Adferdsendring over mer enn 6 måneder skal varsles til barnevernet. Dette er lovpålagt, og alle som jobber i barnehager/skoler har en plikt til å varsle i henhold til Barneloven. Å ikke varsle medfører straffansvar.

Da jeg kom hjem var jeg lettet over at noen hadde tatt grep. (Det jeg glemte å spørre om var selvfølgelig: «Hvorfor har dere ikke varslet før?»)

Samme kveld googlet jeg diagnosene. Herremoses, etter få sekunder kjente jeg hvordan tunge og uforståelige brikker dumpet lydløst på plass. Brokker av min sønns og mitt liv haglet over skjermen: Uforklarlige krampeanfoll, alvorlig sykdom som ingen andre finner, blåmerker, manisk jakt på diagnoser, lögner til helsevesenet, sykelliggjöring. En lang liste, jeg kunne krysse av de fleste. Nøyaktig slik hadde jeg opplevd M siden fødselen.

Dette var altså navnet på helvetet jeg levde i. *Münchausen by proxy*. Jeg trakk pusten dypt og stønnet. Magen har sin egen logikk, den slapp løs en desperat latter: At opphavet var en gal tysk baron med et Monty Python-aktig navn virket helt naturlig. Nå stemte verden igjen med kartet. Jeg sovnet med et håp om at dette var mulig å finne ut av.

Baron von Münchausen var en tysk offiser og skrånemaker som levde på 1700-tallet. I selskapslivet ble han kjent for å fortelle fantastiske historier: Han hadde reist til månen, ridd på kanonkuler, og trukket seg opp av en myr ved å løfte seg etter håret.

Münchausen-syndrom er å systematisk lyve på seg sykdommer og symptomer. Diagnosen Münchausen by proxy (ved stedfortreder) ble introdusert på midten av 1970-tallet, og beskriver det å skade noen man passer på — som regel et barn — for selv å få oppmerksomhet.

Diagnosen er omdiskutert, men har det siste tiåret gradvis blitt anerkjent av flere fagmiljøer. Uavhengig av hvilket navn man setter på det, er det ubestridt at enkelte mødre skader sine barn og lyver om årsakene.

Neste dag fant jeg beskrivelser av hvordan såkalte Münchhausen-mødre skader barnas ankler og ben, for så å oppsøke fysioterapeuter for å få sympati. Ofte har de selv hatt mødre som avviste og mishandlet dem i oppveksten. Ved å skade egne barn får de oppmerksomheten og forståelsen de selv ikke fikk da de var små. Samtidig fremstår de som omsorgsfulle mødre. Eller fedre. Grusomt. Faen også, ødelegge sitt eget barn for å få sympati og penger? Lesingen gjorde meg kvalm.

Da vår sønn var liten mente M han måtte til fysioterapeut på grunn av bena. Jeg husket de gjentatte «han har verken evner eller ferdigheter». Nå så jeg for meg hvordan min sønn må ha fått blåmerkene, følte smerten hans — og rakk akkurat å løpe inn på badet før magen vrent seg.

Halvannet år før han ble født sa M hun var gravid. Jeg stusset over at hun ikke viste meg graviditets-testen, men det var gleden som tok styringen: Jeg løp til butikken for å kjøpe bleier. For en følelse, jeg skulle bli pappa! Salte gledestårer. Etter tre måneder fortalte vi familien min den store nyheten. En måned senere sa M at hun hadde spontanabortert. Jeg ville kjøre henne til Ahus, men hun ville ikke. Hun sa: «Det går helt greit.» Det var ingen big deal, virket det som.

Den gang virket det underlig. Nå, etter å ha lest om Münchhausen-mødre, tenkte jeg at hun aldri hadde vært gravid. Etter en spontanabort og blødninger i underlivet drar man

umiddelbart til sykehuset. Noe blod var det heller aldri snakk om. Dessuten: Samlivet vårt hadde ikke vært blomstrende i den perioden, og med rask hoderegning kunne jeg ikke få det til å stemme at hun var med barn.

Jeg ringte barnevernet i Skapdal, og ble satt over til saksbehandler Skaperud. Jeg fortalte om Ms adferd og at jeg var svært bekymret for sønnen min. Hun bad meg sende dem et formelt varsel (med navn).

Jeg gikk runder med meg selv. Barnevernet, igjen? Jeg hadde hørt historier om hvordan de behandlet fedre: «Når mor er bekymret tar vi det på alvor. Når far er bekymret ønsker han bare å sverte mor.»

Barnevernet omfatter det offentliges vern og inngripen i forhold der den normale omsorgen overfor barn svikter. Barnevernets premiss er at barns stilling som umyndige personer gir dem rett til særlig omsorg og beskyttelse.

En ansatt i barnehagen sa hun reagerte på at M ønsket at barnet skulle sove på dagen, til tross for at han ikke ville sove. De oppfattet henne som virkelighetsfjern og fokusert på sykdom.

Møte med Skaperud i barnevernet: Det viste seg at hun tidligere hadde jobbet i min sønns barnehage og derfor kjente en del av historikken. Supert, tenkte jeg. Men Skaperud mente det var ugreit for saksbehandlingen at hun kjente ham og historien hans fra tidligere, så hun meldte seg inhabil.

Hvis man er en av de få som faktisk kjenner et barns bekymringsfulle forhistorie, er man da inha-bil når saken skal vurderes? Og hvorfor hadde hun ikke varslet om adferdsendringen da hun jobbet i barnehagen?

I stedet fikk jeg en annen saksbehandler, Døverud. Enda en gang fortalte jeg historien.

Jeg ble orientert om barnevernets arbeid: De innhenter opplysninger hos forskjellige instanser om barnets utvikling, og gjør hjemmebesøk hos foreldrene. Bra, da ville de vel ved selvsyn se de negative utviklingsrapportene.

I vår sønns barnehage (nr 2) var Ms adferd blitt et samtaletema. Nå ville M enda en gang bytte barnehage, og ga meg en bunke papirer:

«Skriv under, ellers tar jeg fra deg barnet!» Jeg signerte, og håpet barnevernets undersøkelser ville føre frem.

I den nye barnehagen (nr. 3 i rekken) stilte han nå med en lang IOP (individuell opplæringsplan), fungerte dårlig, og hadde fått oppnevnt egen spesialpedagog,. M stilte på ett møte. Foran pedagogen fikk hun et høylytt aggresjonsanfall og stormet ut i raseri. Jeg forklarte at slik hadde M vært siden barnet ble født. At jeg hadde varslet, at barnehage nr. 2 var usikker på hennes omsorgsevner og mistenkte Münchausen-problematikk. Spesialpedagogen ga ingen meningsfull respons. Hun varslet heller ikke. Selv om de nå hadde et barn som tidvis truet de ansatte med å drepe dem.

Når barnevernet mottar en bekymringsmelding skal den vurderes innen en viss tid. Deretter blir den enten besluttet henlagt, eller det iverksettes nærmere undersøkelser. Disse beslutningene tas av en gruppe, ingen enkelt saksbehandler kan ta en slik beslutning. Det er sikkert bra at flere diskuterer bekymringsmeldingen. Men om beslutningen i ettertid viser seg å være feil, er det ingen konkrete som må ta ansvar.

Med andre ord mente partene i februar 2009 følgende (utdrag fra sakspapirer):

FAR mener at mor blir fort sint, og er aggressiv mot gutten. Han er engstelig for at mors behandling av sønnen vil gi varige og alvorlige problemer.

MOR mener at den tidligere barnehagen gikk bak ryggen hennes da de rådet Far til å levere en bekymringsmelding. Hun mener de først burde tatt dette opp med henne, og har nå byttet barnehage. Mor beskriver barnehage nr. 3 som svært god for sønnen. Hun omtaler Far som en god far, at han er flink til å ta med sønnen med ut i naturen og på aktiviteter. Hun mener oppdragerstilene deres utfyller hverandre.

Mors syn på saken:

Mor fortsetter å avvise fars utsagn om at gutten sliter veldig. Hun har i løpet av undersøkelsesperioden fortalt om barnehagens henvisning til PPA, og grunnlaget for henvisningen. I løpet av høsten har PPA jobbet målrettet med guttens utfordringer. Mor ønsket at barneverntjenesten skulle få kopi av PPA sin halvårsrapport for høsten 2009. Rapporten viser god fremgang på de aller fleste målene de har arbeidet mot, og de fortsetter med arbeidet våren 2010.

Barneverntjenesten spurte mor i samtale ved kontoret hvorfor hun valgte å bytte barnehage for gutten. Hun fortalte at hun følte at den tidligere barnehagen til gutten gikk bak ryggen hennes da de rådet far til å levere bekymringsmelding til barneverntjenesten uten å snakke med henne om det først. Mor synes at det var leit at barnehagen kunne være enig i fars bekymring rundt henne som omsorgsperson, og da ikke ta dette opp med henne personlig. Mor beskriver den nye barnehagen som svært god for sønnen. De følger ham opp på de utfordringene han har, og gir tilbakemeldinger til mor ved behov.

Mor beskriver fortsatt far som en god far for gutten, og mener andrerørstilene deres utfyller hverandre. Hun utdyper at far er flink til

Til offentlige instanser hevdet M altså at jeg var en god far for barnet. Å omtale samarbeidet som godt er taktisk lurt, det vekker tillit. Men man kan agere stikk motsatt, siden spriket mellom ord og handling fanges ikke opp av systemet. På samme måte kan en politiker love gull og grønne skoger så lenge ingen bryr seg om hva som faktisk gjennomføres.

Lønnerud i kommunens barnevern (også hun innleid som konsulent) innhentet informasjon som viste at det i barnehagen, PP-tjenesten, og også ved legesenteret, var alvorlig bekymring for vår sønns utvikling og psykiske helse. Lønnerud fortalte meg at M hadde hatt et aggresjonsanfall foran barnet **mens hun selv var på hjemmebesøk**. Senere sa hun også at hun hadde fått mailer fra M som hun først tok for god fisk, men som hun i etterkant tenkte var selvmotsigende.

Lønnerud valgte å ikke bry seg om Ms usannheter og aggresjonen hun selv hadde vært vitne til. Ingen grep inn, selv om det var dokumentert at M skriftlig hadde løyet til barnevernet om vår sønns utvikling. Hvor ble informasjonen av?

Alle som jobber med barn, i skole, barnehage, SFO og helsevesen har etter barnelovens §6-4 plikt til å melde fra om bekymring ved atferdsendring over tid. Helsepersonell har også varslingsplikt etter eget lovverk.

I butikken så jeg avisforsider med kjendiser som snakket ut om at de hadde møtt veggen (men nå gikk det helt supert). Det slo meg at vegger finnes i mange varianter, noen hardere enn andre. Hjemme la jeg Pink Floyds *The Wall* på platespilleren og tenkte på en bok jeg en gang hadde, Franz Kafkas *Prosesen*. Om en rettssak, hvordan var det den endte igjen? Kafka kunne ett og annet om vegger. Jeg tenkte på jødernes *Klagemur*, der de stikker inn lapper med bønner om å bli hørt. En sånn murvegg kunne man med fordel hatt i vårt distrikt: Det ville neppe hjulpet, men folk ville iallfall hatt et sted å møtes.

Magen murret på stadig nye måter.

Vi har alle aggresjon, spørsmålet er hva vi gjør vi med den. Noen vender de mørke sidene innover. Noen tar det ut på omverdenen, eller grupper i samfunnet. Hvis sinnet er jevnt fordelt mot alle, vet folk rundt iallfall hva de har å holde seg til. Men enkelte tar ut aggresjonen på egen familie, kun innenfor hjemmets fire vegger. Dette er ikke enkelt å forstå, selv for fagpersoner.

Taktikk

8. mars, kvinnedagen: M ringte og sa hun ville snakke om noe personlig. Jeg var i Trysil på ski-helg med venner og sa jeg kunne komme på kvelden, HVIS hun lovet å ikke være aggressiv.

Da vi møttes sa hun:

«Dersom det kommer til en rettssak nå har du en svært god sak.»

M vurderte å gi meg omsorgen 70/30 i min fordel. Hun hadde ikke økonomi til en rettssak, fortalte hun. Jeg ønsket heller ingen rettssak, bare at aggresjonen og den psykiske volden tok slutt.

M fortalte videre at hennes samboer E hadde brutt forholdet, kort tid før de skulle flytte inn i ny leilighet rett i nærheten av meg. Hun mente konfliktnivået med meg var årsaken til bruddet.

Jeg syntes det var synd at forholdet tok slutt. Den korte avstanden ville vært praktisk for barnet vårt. Hun ba meg om hjelp, og jeg bisto med økonomisk rådgivning.

M hadde gjeld som var nesten seks ganger høyere enn inntekten. Hun hadde nok en gang kjøpt en splitter ny bil. Med lav lønn og så mye gjeld kunne dette umulig gå. M fikk en god del penger av meg i denne perioden, for barnets beste.

E var en real fyr, og kjøpte ut hennes andel av leiligheten. Selv om han egentlig ikke ønsket det. I ettertid sa han på telefonen at det var han livs største tabbe var å kjøpe leilighet sammen med M. Og at bruddet ikke skyldtes konfliktnivået eller meg, men at det hadde med Ms personlighet å gjøre. Mer ville han ikke utdype. Han hadde heller ikke fått fortalt M om årsaken, da hun umiddelbart hadde slengt på røret da han sa de ikke kunne fortsette sammen.

M begynte nå igjen å sende meg mailer med ønske om felles boligkjøp. Hun ba meg pent om å trekke tilbake varslene til Barnevernet, som nå var begynt å gjøre undersøkelser. Nei, jeg ønsket heller ikke nå å kjøpe bolig sammen med M. Jeg oppfattet henne som voldelig og avvikende, og hadde mailet henne om dette en rekke ganger. Jeg hadde varslet politi og barnevern om overgrep gjennom mange år, hvordan kunne hun forestille seg at vi flyttet sammen igjen?

Juni: Jeg hentet Barnet etter at han sammen med M hadde fått nytt passbilde. Mens hun sto ved siden av begynte han å gråte:

«Mamma sier passbildet mitt er stygt. Mamma hater meg, vil ikke ha meg til sønn...»

«Helvetes mannfolk!», skrek M, og dro hjem.

Etter hvert går man tom for måter å prøve å trøste på.

Det var fattet et såkalt «4-4-vedtak» (oppkalt etter paragrafens navn) i barnevernet, det betød at saken skulle utredes. Jeg skrev til saksbehandler Lønnerud:

«De forskjellige instanser vet ikke om at det er fattet et 4-4-vedtak. De vet ikke at jeg de siste fire årene har hatt en bekymring for at det som skjer nå ville komme til å skje. De vet ikke at M har vært/er svært aggressiv og hissig både mot Barnet og meg, selv om den siste tiden har vært noe bedre. De vet ikke at hun hele tiden kjefter og hakker på han.

Som pappa har jeg det vondt. Dette har pågått i så mange år, det er tydelig at Barnet lider. Han fortjener ikke denne behandlingen. Det er ikke akseptabelt at min sønn skal grue seg til aktiviteter fordi hans mor til stadighet forteller ham at han er verdiløs.

Jeg kan ikke lenger sitte stille og se på det som skjer. Barnet begynner på skolen om ett år og faller han utenfor nå (sosialt og faglig) vil det bare bli verre.

I går, etter en kort dag i barnehagen, dro vi alle tre ut og spiste tidlig middag. Fra første sekund fortalte M hva han skulle og ikke skulle gjøre, hva som ble straffen hvis han ikke gjorde som hun sa. Hun truet med at han aldri fikk spise ute igjen hvis han ikke gjør som hun sier/sitter stille osv. Til slutt begynte Barnet å gråte. Det samme gjorde jeg. Inni meg. Barn skal ikke behandles slik. Truslene og den overdrevne «omsorgen» hun har bedrevet siden han ble født kan ta selvfølelsen fra noen hver.

Jeg har ennå ikke engasjert advokat. Men jeg vil vurdere å be om større omsorgsbrøk om hun ikke umiddelbart endrer adferd.

Om Ms omsorg er årsaken til adferdsendring kan jeg ikke svare på. Men fra fødselen av har han fått høre at hele verden er livsfarlig: Pass pass, nei nei, ikke slik, fy fy, oppfør deg ellers ødelegger jeg lekene dine. Kan du gi meg noe råd? *Vær så snill å hjelpe meg med å stoppe dette.»*

Lønnerud svarte aldri.

M fortsatte å hevde at vår sønn var syk når han var hos henne, at han stadig hadde feber og diaré. Barnehage nr 3 var ikke enig i at han var mer syk enn andre barn, og hos meg var han så å si aldri syk. Så fort han kom til meg fant jeg ingen tegn til sykdom.

Jeg tok med min sønn på sommerferie til Mallorca. Der var vi sammen med folk jeg kjente, som hadde barn på samme alder. En dag eksploderte en bombe i nabobyen. Vi var på båttur, og mobilen lå på hotellet, så jeg hørte ikke nyheten før vi kom tilbake på ettermiddagen. Da var telefonen full av meldinger og beskjeder fra venner og familie. De visste vi var på Mallorca og håpet vi hadde det bra. Fra barnets mor var det ingen melding. Jeg forsøkte å ringe henne, uten hell, og sendte en SMS: «Vi hørte om bomben på nyhetene, og har det bra. Ring oss gjerne om du vil.» M ringte aldri tilbake.

**Kjærligheten er like uproblematisk som et kjøretøy.
Problemet er bare sjåføren, passasjerene og gaten.**

– Franz Kafka

September: Jeg purret barnevernet gjentatte ganger uten respons. Saksbehandler Lønnerud hadde sluttet, hun var bare innleid. Den nye saksbehandleren, Snakkerud, innkalte etter hvert til et møte for å diskutere mulige hjelpetiltak.

Aggresjonen og krenkelsene vedvarte. Barnet sa ofte at han ikke ville til mamma. Via advokat, siden M konsekvent nektet å kommunisere, forsøkte jeg å få til et møte med henne for å diskutere barnets uttalelser og endrede adferd. Hun nektet.

Flere blåmerker, gamle og nye. Alt ble dokumentert.

Hans første obligatoriske tannlegebesøk: Mor gadd ikke, så jeg kjørte ham til tannlegen. Hjemme hadde vi sett Karius og Baktus-filmen, og snakket om at tannlegen bare skulle sjekke at alt var bra inne i munnen. Det var helt greit, sa han. Hos tannlegen la han seg til rette i stolen, men ble plutselig redd og holdt seg rundt tissen. Jeg hadde mobilen framme og rakk å ta et bilde av ham. Nå skulle alt dokumenteres.

(Også tannleger har plikt til å varsle, de kurses om avvikende adferd som kan dukke opp ved undersøkelser.)

Hvorfor er et barn redd for tissen sin hos tannlegen? Mor hadde skreket «helvetes mannfolk!» til oss så mange ganger, at jeg nå fryktet hun også hadde gjort stygge ting mot ham. Da jeg kom hjem kastet jeg opp.

Jeg leste en bok om moren til Norges mest beryktede massemorder. En bunnløst feig og syk faen, men det var overgrep og psykiske problemer i generasjoner. Alle ville han skulle vekk fra moren, men hun hadde ressurser og en steintøff advokat som hindret overtakelse. Hun sa de riktige tingene.

Ms farfar ble syk og innlagt på Ahus. Vår sønn og jeg hadde et godt forhold til ham, og ville dra på besøk. Men M nektet oss. Selv ønsket hun ikke å besøke farfaren.

Så døde han. M nektet oss å komme i begravelsen. To dager før bisettelsen spurte M likevel om jeg kunne komme: Hun trengte noen til å bære kisten, og jeg stilte opp.

Barnet sa flere ganger at han «sov i mammas seng og hadde med suttekluten.» M avviste at han sov i hennes seng, og sa han løy. Jeg kunne ikke annet enn å tenke: Gjør hun noe med ham i sengen? Det hendte hun lakkerte tåneglene hans røde. Fra tiden vi bodde sammen visste jeg at hun aldri sov med klær på.

I slutten av september ringte jeg M for å snakke om vår sønns adferd i barnehagen. At den *ikke var helt bra* og at vi burde snakke om mulige årsaker. Hun skrek at jeg og min familie var

noe dritt. Den samme lekse, og jeg hørte som vanlig Barnet et sted i bakgrunnen. M ønsket ikke å diskutere. (Tro nå ikke at jeg trekker fram et fåtall uheldige samtaler. I de fleste var det kjeft og hyl på høyeste volum.)

I oktober informerte barnevernet om at de hadde innkalt M til møte for å gå gjennom 4-4 vedtaket og se på forslag til tiltaksplan. Kun med M, siden det var henne vedtaket gjaldt. Jeg kontaktet dem flere ganger og ba om å få være med, men saksbehandler Snakkerud var ikke tilgjengelig.

I etterkant sendte de referat fra møtet M hadde hatt med Snakkerud, og beklaget at jeg ikke var innkalt, det skyldtes visstnok en misforståelse. M hadde uttrykt skuffelse over at barnehage nr 2 hadde gått bak hennes rygg med mistenkelig-gjørende uttalelser. Hun hadde samtidig påpekt at jeg var en god far. Det ble iverksatt en tiltaksplan.

Av de vedlagte dokumentene framgikk det at PP-tjenesten, barnehagen og det lokale legesenteret (hennes og Barnets fastlege) var bekymret for hans utvikling. Også i barnevernet var det bekymring, de var usikre på Ms omsorgsevne.

Jeg er ikke en tavle der det først blir skrevet FAR, og så, når noen vasker bort krittet med en svamp, så er det borte og alt er greit. «Vel, det var den sønnen, jeg får begynne med noe annet, kanskje modellfly?»

Desember: Jeg gikk hvileløst og grublet hjemme hos meg selv, syk av uro over min sønns utsagn om at han lå *i mammas seng*. Ved 20-tiden dro jeg uanmeldt til M med noen klassebilder

fra barnehagen jeg skulle vise henne. Hun var blid og slapp meg inn. På vei bortover gangen åpnet jeg døren til Ms soverom og gikk inn, tross hennes protester. Min sønn lå der i hennes seng. Hun skrek og skjelte meg ut. Han våknet. Jeg ga ham en klem og så han hadde bleie og rødlaakkerte tånegler. M sparket og slo meg mens jeg gikk ut av rommet og løp ut av leiligheten. Da jeg kom hjem kastet jeg opp.

Rett før jul henla Skapdals barnevern saken. M hadde ganske enkelt nektet å vedta 4-4-vedtaket. Henleggelsen ble begrunnet med at «foreldrene nå har kontakt med de rette instanser.»

De henla altså en sak der det var fattet et vedtak moren nektet å godta, der det var stor bekymring fra kommunale instanser, og barnehagen hadde mistenkt moren for å være mentalt syk. Han var påført hjerneskade og hadde adferdsproblemer. Nå fylte han fem.

Jeg spurte hvilke «rette instanser» de siktet til, men fikk ikke svar.

I romjula løste Derrick kompliserte kriminalsaker på NRK. Hva hvis han og Harry Klein hadde fulgt metoden til norske saksbehandlere? Den som først henvendte seg og pekte: «Det er HAN som er skurken!» fikk styre etterforskningen. Episodene ville vart kun få minutter, siden saken jo var oppklart. (Eller uendelig lenge, siden de aldri ville bli løst.)

STYGGFINGEREN (2010)

M

fortsatte å nekte vår sønn kontakt med meg og min familie utenfor samværsukene.

Bursdager og alt annet ble sabotert.

Mars: Hun hadde krevd at barnet skulle fjerne mandlene, de var visstnok enorme. Ahus nektet å operere, de fant ikke noe galt med mandlene hans.

Vi lekte i snøen, han sa:

«Det er så deilig å være ute, pappa, mamma sitter bare foran den dumme PC'en sin.»

Lang samtale med Pepperud i kommunens pedagogisk-psykologiske (PP-)tjeneste. Hun var oppegående, var oppriktig bekymret, og anbefalte meg å på ny oppsøke barnevernet. Selv hadde hun ikke mandat til å hjelpe, Münchausen var en problematikk hun ikke kunne gå inn i.

Det virket som de forskjellige instansene ikke snakket sammen. Er de separate fyrstedømmer med vollgraver rundt?

(...) barnevernet har svært stor makt. Og barnevernet jobber med en av de mest sårbare gruppene i samfunnet, barn i vanskelige situasjoner. Derfor får det så store konsekvenser når barnevernet gjør feil.

– Uthrop.no, januar 2017

Premieutdeling etter skoleskirenn: M var i sitt verste humør. På vei mot parkeringsplassen ville han vise hvor flink han var til å hinke.

«Jeg orker ikke se på deg» svarte M. Øynene var mørke som kull.

I bilen på vei hjem sa han:

«Mamma er ikke glad i meg, pappa.»

Jeg visste ikke hva jeg skulle svare. Jeg sa jeg elsket ham, og prøvde å holde tårene tilbake.

April: Laget hans deltok i en fotballturnering. Jeg dro dit med faren min og en kamerat. Også M og hennes mor (som ellers sjelden så sitt barnebarn) var der. Det skulle spilles tre kamper. Etter den første ville ikke M mer, hun skulle skifte dekk på bilen. Min sønn gråt høyt da hun dro:

«Mamma bryr seg ikke om meg.» Min far var rystet. Foreldrene rundt ristet på hodet og så ned i bakken.

På mandagene sa barnet stadig at han ikke ville tilbake til M. Han hang gråtende rundt bena mine. Jeg slepte ham til barnehagen.

Han sa «Mamma slem, klyper meg i armen, bena, stenger meg på rommet.» til flere, også Ms stemor. Han ba om hjelp på den eneste måten han kunne.

Gjentatte ganger kom jeg til fotballtreningen hans uten at han var der. M hevdet han var syk. I nærmiljøet syntes folk det var rart at han først var på skolen, så *syk* når det var trening, men frisk igjen på skolen dagen etter. Det gikk mye rykter.

M fikk ny kjæreste. Etter kort tid flyttet de sammen i en leilighet rett ved skolen. Det var nærmere meg enn det forrige bostedet, og jeg var glad for det.

M nevnte at hun ønsket hovedomsorgen for vår sønn. Tenkte hun det var lettere å få gjennomslag i rettssystemet nå som hun hadde en *ny familie*?

I august begynte han på skolen. Det skulle vært en gledens dag, men med i ryggsekken hadde han en lang IOP fra barnehagen. Den gikk på impulskontroll, emosjonell regulering, konsentrasjonssvikt m.m.

IOP-en beskrev at han var glad i fysisk aktivitet. De fleste av vennene hans fra fotballen og skolen gikk på Sports-SFO, og han hadde et sterkt ønske om å begynne der. M nektet.

Barnet sa M kalte ham *dust og drittsekk* når hun var sint, og viste ham *stygg-finger'n*.

«Mamma lærer meg å være sinna fordi hun alltid er sinna.»

Vi hadde øvd mye med hans nye sykkel, først med støttehjul. En dag på vei til barnehage nr. 3, uten støttehjul, slapp jeg taket, men fortsatte å løpe bak. Han greide det selv! Da jeg forklarte at jeg ikke hadde holdt ham de siste hundre meterne strålte han som en sol. Jeg også. Etter det syklet han selv.

Hver uke jeg hadde ham dro vi til svømmehallen. Endelig lærte han å svømme. Du skulle sett lyset i øynene hans da han mestret det. Slike opplevelser kan ingen ta fra meg.

Da jeg var fem begynte faren min å ta meg med på skiturer med hodelykt. Nå gjorde jeg det samme med min sønn. I skogen møtte vi en nabo med barn på samme alder, og mange andre familier var ute. Friske minusgrader og perfekte forhold, en eventyrlig tur under månelysen. Jeg nevnte det for M, hun hylte i telefonen:

«Du skal faen ikke ta med den ungen på skitur så sent på kvelden!»

Jeg sa at naboens barn også var der, og at det ikke var sent.

«Det driter jeg i,» skrek M. «Vårt barn skal faen ikke gå på ski så sent!»

Pepperud fra PP-tjenesten uttrykte bekymring for hans dårlige selvbilde og manglende mestringsfølelse. Hun var en av de få som tenkte selvstendig og kritisk, selv om hun sa hun ikke kunne hjelpe. (Men heller ikke Pepperud varslet om adferdsendringen, slik hun er pålagt av loven.)

November: Han kom gråtende fra skolen, knust. I bilen: «Mamma sier jeg ikke skal bo mer hos deg, pappa...»

Senere den kvelden kom M innom med sakene hans. Jeg spurte hva Barnet hadde siktet til. Hun så ingen grunn til å diskutere:

«Snakk med advokaten min», var det korte svaret.

Jeg fortalte min egen advokat om episoden, som informerte Ms advokat om hendelsen.

Jeg tenkte: «Snart kommer det vel en stevning om barnefordeling.»

Tidvis hadde han fortsatt blåmerker på kroppen. Jeg gråt daglig over at barnet vårt ble mishandlet. Fysisk sto jeg oppreist, men psykisk knapt i knestående.

Skirenn: M og hennes samboer dukket opp, Barnet utbrøt:

«Æsj, jeg ville ikke at dere skulle komme. Nå kan du snakke med dem om kjeftingen deres, pappa...»

M og samboeren nektet å snakke med meg.

I desember tok jeg opp situasjonen og Bs uttalelser på skolen hans.

Sosiallærer Lærerud sa: «Vi tar ikke stilling til slikt». Selv om hun visste at barnet mitt hadde blottet seg på skolen, og at de hadde skrevet en rapport på hendelsen.

Skoleavslutning før jul: M hadde med sin samboer. Foran andre foreldre og barn kjeftet hun igjen på vår sønn. Han hevet stemmen og ropte:

«Slutt å kjefte på meg, jeg er her med pappa, du bestemmer ikke over meg! Jeg vil ikke til dere på mandag!»

Så var det loddtrekning. Han vant ikke fruktkurven og begynte å gråte.

«Slutt med den grininga, det er bare du som griner her,» sa M.

Han svarte igjen med raseri. M og samboeren forlot skoleavslutningen. Andre foreldre var synlig preget av hendelsen. Jeg var knust. Hvordan kunne en mor oppføre seg slik?

Hvorfor er gutten påført hjerneskade? Hvor kommer den seksualiserte adferden fra? Hvorfor er motorikken dårlig utviklet, og hvordan ble fotstillingen skadet?

LYDOPPTAKENE (2011)

Januar: M og jeg fikk tilbud om kurs for å styrke foreldrekompentansen, slik foreldre til barn med IOP automatisk får. M ville ikke møte. Jeg dro alene, og fortalte terapeuten historikken. *Hadde M en diagnose?* Jeg svarte at jeg ikke visste, men sa at andre i familien hennes hadde, og jeg nevnte Münchausen-teorien. Terapeuten sukket så det var hørbart. Jeg var på kurset fire kvelder, fortsatt alene, for å få bedre innsikt i min sønns utfordringer.

Februar: «Pappa, det er nesten alltid mammas kjæreste som følger meg til skolen. Bryr hun seg ikke om meg?»

Hva kan man svare et barn på slikt?

Mars: Skolen bevilget ytterligere ressurser til spesialundervisning ut semesteret. Barnet mitt var alvorlig skadet, men ingen varslet, ingen gjorde noe.

M nektet ham å gå alene til skolen, selv om de bodde snaue 200 meter unna. Hennes samboer, nå hans stefar, fulgte ham til og fra hver morgen. Også hvis han en sjelden gang skulle treffe kamerater.

Min sønn spurte: «Mamma sier det er farlige menn i buskene. Er det det, pappa?» Selvsagt ikke. Vi gikk sammen til buskene ved gangstien og fant ingen farlige menn.

I en mail til meg mente M fotballtreneren drev et nazi-/militær-regime. Hun ønsket ikke at barnet skulle spille fotball i klubben, han hadde hverken evner eller forutsetninger for det. Som vanlig gikk det i store bokstaver:

SKADE FOR BARN. ROS, MOTIVASJON OG IDRETTSGLEDE ER IKKE TILSTEDEVÆRENDE (ELLER KUN GITT TIL DE BESTE) OG JEG VIL HELLER PÅSE AT DET HAN DRIVER ER MER "NAZI"/"MILITÆR-REGIME". DETTE ER IKKE IDRETTLIGE FREMGANGSMÅTER FOR MEG. AT JEG FAKTISK KAN STÅ PÅ MIN EGEN TOMT OG HØRE HAN SKRIKE/ROPE/HOIE FRA FOTBALLBANEN OG OPP ENN HVA JEG FINNER AKSEPTABLET. [REDAKERT] HAR IKKE DE FERDIGHETERE ELLER EVNER SOM SKAL TIL FOR Å DRIVE MED FOTBALL OM KUN FÅ ÅR. FREM TIL N

Mailen ble tatt opp i foreldregruppen, i et møte M ikke kom på. Foreldrene stilte seg uforstående.

Fotballtreneren var en tidligere nabo av oss. I sitt svar skrev han at B det siste året hadde hatt best utvikling av alle i gruppen. Og at det var trist M hadde var så negativt innstilt til sitt eget barn.

I ettertid fikk jeg vite at kommunens barnevern nå begynte å få anonyme bekymringsmeldinger.

Barnefordelingssaker

Når en av foreldrene går til sak skal en meklingsattest signeres av begge parter.

En rettsoppnevnt sakkyndig skal besøke partene, og det vil være et saksforberedende møte i forkant. Den forelderen som går til sak legger ned påstand om samværsbrøk fastsatt etter «rettens skjønn». Rettsoppnevnt sakkyndig skal være 100% objektiv, og ha god kunnskap om manipulerende foreldre. Frem mot selve hovedforhandlingen vil som regel også den parten som går til sak legge ned en påstand om vesentlig mindre samvær frem til hovedforhandlingen. Såkalt «midlertidig forføyning». En syk forelder vil i perioden frem mot hovedforhandling få alle muligheter til å manipulere barnet frem til rettsoppnevnt sakkyndig kommer på besøk.

Jeg og M ble innkalt til mekling. Det virket som M hadde snakket med mekleren på forhånd, for vedkommende startet like godt med å spørre:

«Hvorfor lar du ikke bare M få hovedomsorgen?»

«Vi lever da i 2011, ikke 1911», sa jeg oppgitt. «Vi har hatt 50/50-delning siden bruddet for fire år siden. Og som du sikkert vet har jeg varslet politi og barnevern om overgrepene.»

Dette var ikke mekleren, godt voksen og sikkert med god utdannelse, klar over. Hun hadde ikke gjort egne undersøkelser. M ble rasende, meklingsmøtet havarerte etter ti minutter.

På vei ut etter møtet sa jeg til M: «Du må resten av ditt liv leve med hva du har gjort mot barnet vårt». Jeg trenger knapt nevne at hun ba meg dra til helvete.

M stevnet meg for retten og ville ha hovedomsorgen. Begrunnelsen var at jeg ikke hadde fulgt opp hår- og negleklipp, at skolen var bekymret for at barnet var trøtt i mine uker, at jeg dynget ned telefonen hennes med samtaler og meldinger, og at jeg ofte var innom huset hennes. Jeg skulle også ha dyttet henne med en *kasse*. Det var ingen dokumentasjon på noe av dette, og hun uttrykte heller ingen bekymring for barnet. Stevningen nevnte også at vår sønn hadde fått *et dårlig forhold til mor*. Det var kanskje ikke så rart, siden hun hadde mishandlet ham hele livet.

Fra skolen fikk jeg en skriftlig avkreftelse av påstanden om at min sønn var trøtt på mine uker, det stemte rett og slett ikke. Jeg hadde på det tidspunktet vært i Ms hus EN eneste gang, og da etter avtale med henne.

Privat hadde M truet med å ta fra meg barnet *når hun kom i posisjon*. Til barnevernet, da barnet var fire år og alvorlig skadet, sa hun jeg var en bra far. Nå var barnet enda mer skadet, og hun stevnet meg for å være en elendig far.

Hvorfor bruker rettsapparatet ressurser på bagateller som *hår- og negleklipp*? Hva med å bruke litt krefter på å undersøke min sønns blåmerker?

Hvordan kunne jeg tale mitt barns sak i retten på beste måte? Jeg kom til at jeg burde fortelle min historie så godt jeg kunne, og bringe inn vitnene som hadde hørt barnet beskrive overgrep.

I retten vil en mor som oftest få hovedomsorgen. Bare rundt 1% av barnefedre vinner en slik sak. Stort sett når moren er tung heroinmisbruker.

Advokat A forberedte meg ikke på hvordan slike saker er lagt opp. (Det hun var god på var fakturaer, jeg betalte 60.000,- for et fåtall møter.)

Ingen fortalte meg at i denne type rettssak er det kun dokumentbevis — ingenting annet — som gjelder. Alt annet blir ignorert.

Hadde jeg visst ville jeg tatt med all dokumentasjon nevnt i denne historien. Jeg har tatt vare på rapporter, brev og mailer fra M og andre involverte.

Saken skulle opp til høsten. I det saksforberedende møtet var advokat A så spak at man kunne lure på hvilken side hun var på. Hun nevnte ikke at jeg hadde varslet henne om overgrep allerede i 2007. (Advokater trenger tydeligvis å holde seg inne med retten, da får de flere oppdrag senere.) Etter møtet ga jeg henne sparken.

Ms bursdag: Jeg kjøpte en presang fra vår sønn (dette ble gjort begge veier ved bursdager), men han ble sint og ville ikke til henne for å levere den. Jeg ba M i stedet komme til meg. Etter noen minutter kom hun kjørende i stor hastighet inn på gangveien mellom rekkehusene. Vår sønn var ute, og snudde og løp tilbake mot leiligheten. M bråbremsset, spratt bannende ut av bilen og truet med politi. Hun gikk til vår sønn, som skrek mot henne. M ba meg høylytt trekke meg unna og sa til ham:

«Pappa nekter å fjerne seg, så vi får snakkes på mandag.» Han skalv av redsel. M kjørte av gårde igjen i høy fart. To naboer var vitne til opptrinnet. I ettetid sa de at M virket forstyrret og var svart i øynene.

April: Under en fotballturnering nektet vår sønn å gjøre som M ville. Hun ristet ham hardt i skulderen mens alle rundt så på. Han svarte med å ta kvelertak på henne. Jeg sto sammen

med venner av meg tre meter unna. Jeg burde ha grepet inn, men behersket meg fordi jeg var stevnet.

Mine venner forsøkte etterpå å hilse på Ms samboer, stefaren. (Som opprinnelig var fra bygda H., i mitt hode vil han alltid være *Stefaren fra H.*) Men han nektet å stikke fram hånda. Hva hadde M fortalt stefaren om meg og mine velfungerende (dette er normale folk, spør hvem du vil) venner?

På vår sønns skimesterskap og premieutdelinger var M knapt noen gang til stede.

Han fortalte om krenkelser, innesperring på rommet og trusler om husarrest. Også av Stefar fra H. Å ta det opp med dem var ikke mulig.

M og Stefar anskaffet en hund. Tidlig i vårt forhold hadde hun fortalt at hun aldri hadde likt hunder. (Jeg hadde på den tiden en katt jeg var svært glad i, som fikk ondartede svulster. Vi kjørte til dyrlegen, som sa det var best å la den få slippe smertene. Jeg gråt som et barn og var knust da jeg leverte katten for avlving. M sa ingenting og viste ingen følelser. Ikke ett trøstende ord.)

Dagen før nasjonaldagen: Jeg spurte M hvordan vi skulle gjøre det på barnas dag. Hun ba meg dra til helvete. «Bare vent til jeg har vunnet barnefordelingssaken», sa hun.

Jeg trengte ny advokat, og kontaktet advokat B.

Dette gjaldt min sønn, det kjæreste i mitt liv, så jeg prøvde å samle mest mulig informasjon. En jeg kjente fortalte at Stefar i oppveksten var blitt mobbet for sine fysiske skavanker. Han hadde tidligere vært samboer med en mentalt syk kvinne. Hadde overgriperen nå funnet et nytt offer?

Jeg gjorde skjulte lydopptak av min sønn. I det første sa han at han var redd når M skrek.

I et annet, ved leggetid, ropte han høyt i spasmer at M mishandlet hundevalpen: «Mamma kveler hunden min. *Jeg orker ikke se på det, jeg kaster opp.*»

Mens han hyperventilerte: «M har tatt en kniv mot hunden min.» Jeg trøstet og strøk ham på ryggen til han sovnet.

Jeg kontaktet en spesialist i klinisk psykologi og lot henne få høre opptakene. Hun hadde tidligere vært rettsoppnevnt psykolog, og ble synlig rystet. Hun sendte umiddelbart en melding til barnevernet, og ba om at den ble prioritert.

Jeg ble innkalt til samtale med saksbehandler Begriperud. Etter å ha hørt kortversjonen av historikken presterte hun å spørre:

«Hvorfor har du ikke varslet tidligere?»

«Hvorfor jeg ikke har VARSLET tidligere? Hvorfor JEG ikke har varslet TIDLIGERE?» Jeg var himmelfallen. «Du har ikke sjekket hva som ligger inne av varslinger, bekymringsmeldinger og rapporter? Herrejesus, jeg har varslet i SEKS år!»

Har landets saksbehandlere faget *Uforberedelse* som en del av utdannelsen?

Jeg tok frem PCen og viste henne mappen med bilder av blåmerker og skader. Og to barnehagers alvorlige bekymring. Dette ville ikke Begriperud gå inn i, og møtet ble avsluttet. Også

jurist Loverud nektet all form for samarbeid. Systemet ville ikke ha noe med dette å gjøre.

Samtidig fattet barnevernet på ny et vedtak om at M hadde behov for «hjelpetiltak». M nektet nok en gang å godta tiltaket. Barnevernet gjorde nok en gang noe de er gode på: *ingenting*.

Toalettet på jobben fikk kjørt seg. Brekningsanfall. Noe var galt, kanskje var det magefølelsen som protesterte.

Juni: Skoleavslutning på SFO. Igjen var Ms samboer med. Da de kom viste min sønn dem *finger'n*.

«Jeg ville ikke at de skulle høre på meg synge». Han sang i skolekoret.

Andre foreldre reagerte på M og Stefarens oppførsel. Så han det som sin oppgave å beskytte henne og barnet mot en *voldelig tyrann*?

Det verserer historier om mødre som finner en ny mann, for deretter å hevde at eksen er gal eller voldelig. Så flytter de og etablerer seg i en annen kommune. Den biologiske faren blir en vandrende lommebok som aldri mer får se barnet sitt. Rettsapparatet hjelper til. Hvor mange fedre har tatt livet av seg etter år med slik behandling?

Alvdal-moren var kjent for denne type manipulering. Etter flyttingen fra Gjemmum til Alvdal ble hun *venninne* med kommunens barnevernleder. Hele landet fulgte det som ble kalt Norgeshistoriens styggeste systemsvikt, som først ble henlagt av Statsadvokaten. I retten ble Gjemmum og Alvdals håndtering slaktet. Under erstatningssaken inngikk kommunene forlik— for skattebetalernes penger. På denne måten unndrar det offentlige seg straffeansvar. Helvetes feiginger!

Det ringte på døra. Sønnen min skvatt:

«Jeg håper det ikke er morra mi. Jeg føler meg mye tryggere hos deg, pappa...» Jeg fikk fanget deler av dette, og at han skalv,

med mobilen. Jeg hadde lært at for å ha håp om å bli trodd måtte jeg dokumentere.

Det var ikke M som ringte på, men min venninne. Hun kan bevitne at han var livredd da vi dro til Ms bosted. Etter å ha levert ham ble jeg stående ved veien. Gjennom vinduet så jeg at M ristet ham i skuldrene og skjelte ham ut.

Juli: Jeg hentet barnet hos M. Vi skulle feire bursdagen til hans kusine (min niese, for en gangs skyld fikk han være med på en av farssidens sammenkomster). Da vi satte oss i bilen sa han:

«Mamma klyper meg hardt i ansiktet...»

Jeg gikk ut av bilen og konfronterte M på stedet, der hun sto sammen med Stefaren. Hun hevdet at Barnet løy. Han bykset ut av bilen og skrek i vilt sinne mot henne:

«Du lyver, du lyver! Du klyper meg hardt i ansiktet på badet før jeg skal legge meg!»

Jeg hadde ikke snakket med min sønn på en uke, og kunne umulig ha påvirket ham til å si disse tingene. Han hadde et tydelig merke i ansiktet, en hevelse, som jeg etterpå tok bilde av med mobilen. I bursdagen fortalte han sin tante om episoden, hun ble dypt rystet.

I det saksforberedende møtet tre måneder før hadde M innrømmet at hun *tidligere hadde vært aggressiv*, men sa hun nå *hadde sluttet å være aggressiv*. Dette på direkte spørsmål fra den dommerfullmektige. Før dette hadde hun overfor barnevern og familievernkontor benektet at hun hadde aggresjonsproblemer. Men når ingen reagerer på løgner får det ingen konsekvenser.

Med vitner til stede sa han: «Mamma hater meg... vil ikke ha meg til sønn... skulle ønske jeg aldri var blitt født...»

Etter samtaler med spesialisten i klinisk psykologi kontaktet jeg igjen politiet. Da jeg kom for å levere noen av lydopptakene, møtte etterforsker Motbakken meg med hevede

øyenbryn. Hun var mest opptatt av å forsøke å sette meg fast på datoer i kronologien. Hun spurte hvorfor jeg ikke hadde nevnt disse tingene før. Jeg gjentok, nok en gang, at jeg HADDE meldt fra til fastlege, barnehage, PP-tjeneste, barnevern, skole og politi.

De som aldri har opplevd psykopater i aksjon vil kanskje tvile på at de finnes. Man hører folk si: *Nei han/hun, som er så snill og flink!* Men de kjenner ikke spillet som foregår når andre ikke er der. Psykopater velger sine ofre og situasjoner med omhu.

Hva slags etterforskning gjorde Motbakken? Hun og jurist Lovbakken henla saken «etter bevisets stilling». Så vidt jeg vet snakket ingen av dem med vitnene i nærmiljøet (jeg spurte dem). Politi og etater faktasjekket ikke dokumenter. De kan ikke ha funnet papirene og varslene som finnes hos barnehager og andre instanser. Ville de vært så skjodesløse hvis det gjaldt deres eget barn?

Dette handler om barns liv og helse. Er de rettsløse? Er det slik samfunnet vårt skal være?

M stilte seg uforstående til utsagnene om overgrep. Selv-sagt gjorde hun det. Hvis vår sønn hadde rett ville hun jo fått mange år i fengsel.

Jeg dro på ferie til Roma. Min sønn ringte og sa han skulle bli storebror. Jeg gratulerte ham. Men jeg innrømmer at min første tanke var at *nå vil M være høygravid under hovedforhandlingen i oktober*. Hun vil stå i retten med struttende mage og gråte sine salte tårer.

August: «Dersom mamma begynner å kjefta på babyen tar jeg den med til deg, pappa.»

Det ble besluttet at barnet skulle i dommeravhør. Jeg krysset fingrene.

Avhøret ble gjennomført uten at jeg var til stede. Han hadde fått Flatbakken som bistandsadvokat. Etterpå gjenga hun hva han hadde sagt:

"Mamma har mye sinne inne i hjernen sin."

"Mamma klyper meg i tissen."

"Mamma klyper meg i kinnene mine."

«Mamma truer med husarrest.»

«Jeg har hatt blåmerker over hele kroppen.»

«Mamma lyver».

«Jeg vil helst bo hos pappa, for det er ikke skriking, kjefting og klyping der.»

Referatet utløste en brekningsrefleks. Men jeg var også lettet, for nå måtte da noe skje?

Jeg spurte Flatbakken hva hun ville gjøre med opplysningene. Det hadde hun ikke noe svar på. Hadde hun en plan? Hun sa hun kunne kontaktes dersom det ble snakk om søksmål eller erstatning. Da jobbet hun hos et advokatbyrå i bysenteret. Der forsøkte jeg senere å få tak i henne, men fikk beskjed om at *Flatbakken blir borte en stund*, og hørte aldri noe mer.

Jeg fikk et prosesskriv datert en måned tidligere, 12. juli. Der krevde M hovedomsorgen for vår sønn frem til hovedforhandlingen i oktober. Hun begrunnet dette med at *Far massivt involverer Barnet i konflikten*. Noe slikt hadde jeg aldri hørt fra M tidligere, til tross for mine mange forsøk på dialog. Nå var jeg saksøkt av M.

Hvis den ene part går til rettssak kan motparten gå til motanmeldelse, for vold eller annet. Da henlegges den første anmeldelsen automatisk av politiet.

Til sin farmor fortalte B at han: «ikke var glad i mamma for hun er sint og klyper meg i ansiktet.»

Til en venn av meg, etter en fotballkamp: «Mamma klyper meg i ansiktet og på tissen.» Han viste med hånden hvordan overgrepene var begått. Det hadde vært en morgen på kjøkkenet, før M møtte sin nye samboer: «Jeg tok på meg feil klær og da ble mamma sinna... så kløyp hun meg i balla. Mamma og jeg kjente ikke Stefar da.» Min venn varslet barnevernet.

Et brev fra skolen bekreftet vedtak om 190 timer spesialundervisning kommende skoleår. Uro, konsentrasjonssvikt, emosjonell regulering, impuls kontroll. I Barnets nå omfattende IOP hadde det ikke vært måloppnåelse på ett eneste punkt. Men var skolen bekymret? Nei. Og M viste heller ingen bekymring.

Nå var det drøye seks år siden jeg første gang varslet politiet om overgrep.

Myserud

Retten oppnevnte den erfarne psykologen Myserud som sakkyn-dig. Først var hun på besøk hos M, som fortalte sin versjon. Det var hennes førsteinntrykk.

Under besøket var det et annet barn der, som hoppet på trampolinen og koste seg. Dette barnets far, som jeg kjenner, fortalte i ettertid at han og kona stusset over at Stefar nærmest *hentet* barnet deres hjem til M. Barna hadde aldri vært hjemme hos hverandre før. Tanken var tydeligvis å vise Myserud at vår sønn hadde kamerater på besøk og stortrivdes. (Og en slik formulering kom ganske riktig i rapporten.) Men M hadde hele tiden ellers nektet vår sønn å ha venner hos seg.

Under Myseruds besøk hadde B kalt sin mor *en jævla drittkjerring* (det fortalte han etterpå), men dette ble ikke nevnt i rapporten.

Så kom Myserud på hjemmebesøk til meg. Fra første blikk viste hun at hun hadde en klar oppfatning av hva situasjonen var, og det var ikke til min fordel. Hva M hadde fortalt henne vet jeg ikke. Men ut fra familiehistorien gjetter jeg på følgende: «Far er en tyrann.»

Barnet gikk bort til henne og sa han ikke ville være hos mammaen sin, og at han ikke fikk lov til å besøke pappaen sin når han var hos henne. (Vi bodde bare et par hundre meter unna hverandre.)

Under besøket sa jeg det var hyggelig at B hadde med klassekamerater hjem til oss. I rapporten refererte hun det slik: «F vil bare være en populær far.» Er det ikke bra at barnet ditt har med venner hjem til sitt eget, trygge bosted?

Et fåtall av folk er ikke bare litt, men hemningsløst gale. Er det forskjell på hvem som greier å gjenomskue dem? Er det lettere for oss å oppdage galskap hos det motsatte kjønn? (Vel å merke de man ikke har et kjærlighetsforhold til, det skaper et slør av blindhet.) Er det vanskeligere for kvinner enn for menn å oppdage gale kvinner? Og omvendt?

Og har det noe å si hvem man snakker med først, blir man preget av dette førsteinntrykket?

I sine undersøkelser fant ikke Myserud noe galt ved meg eller mitt hjem, hverken fra skolen eller andre steder. M påsto i stevningen at skolen var bekymret for at Barnet var trøtt i fars

uker. Skolen svarte skriftlig at de ikke engang visste når barnet var hos mor eller meg. Myseruds rapport bekreftet at påstanden ikke var sann. Men verken Tingretten eller Myserud brød seg om at de ble løyet for.

Myseruds utgangspunkt var at Far hadde et negativt syn på Mor. Hva med psykiske overgrep, adferdsendringene, barnevernssaken og Münchausen-teorien? Det passet ikke inn i hennes bilde av saken.

«Barn utsatt for aggresjon får ofte manglende empati for andre», nevnte jeg. Men Myserud var ikke interessert, det var som å snakke til en vegg. Vi kom på kant med hverandre. Da hun gikk sa hun, ordrett: «Jeg skal skrive dritt om deg i rapporten.»

Man må tydeligvis aldri si i mot en maktperson.

I rapporten beskrev Myserud meg som *grenseløs* fordi jeg og min sønn hadde fortsatt å besøke Ms farmor og farfar (som jeg kjente fra tidligere.) For de fleste andre er det normalt at et barn har samvær med sine oldeforeldre.

Hovedforhandlingen (rettssak nr. 1)

Jeg ante ikke engang hva en barnefordelingssak var. Jeg var bare en mann som hadde fått en sønn. Nå var jeg stevnet for tingretten. Hun krevde fast bosted og «samvær etter rettens skjønn». Det høres jo tilforlatelig ut, men i praksis betyr det en sak en far ikke kan vinne.

Hva er en hovedforhandling?

Folkelig sagt “en rettssak”, egentlig den del av rettssaken som utspiller seg foran dommeren / den dømmende rett. Partene legger fram sin bevisføring. I etterkant avsier domstolen sin dom.

Da rapporten skulle leveres meldte Myserud seg syk. Etter loven skulle jeg og min advokat fått den fjorten dager før rettssaken. Ved å melde seg syk oppnådde hun at vi fikk den kun et par dager før, så min advokat ikke fikk tid til å sjekke opplysningene.

Det skjer jevnlig at rettsoppnevnte psykologer melder seg syke i forkant av saker der deres rapport er det sentrale beslutningsgrunnlag. Da kan ingen ettergå innholdet i rapporten deres før dommeren får rapporten. På den måten slipper psykologene plagsomme spørsmål.

– Hvordan vet jeg dette? Vel, det skjedde igjen ved neste hovedforhandling. Jeg har også muntlige kilder, folk på innsiden av systemet.

I retten stilte fire av mine naboer og venner som vitner. De fortalte om Ms aggresjon og avvikende adferd, og refererte barnets uttalelser om overgrep.

Myserud, som var blitt frisk akkurat i tide til rettssaken, repliserte: «Jeg skjønner ikke hva Fars vitner skal tilføre denne saken.»

Ms advokat Pose var knallhard. Hun gjorde sitt ytterste for å mistenkeliggjøre mine vitner og trekke deres vurderingsevne i tvil. Det var som å se en amerikansk film.

En pensjonert nabo av meg sto fram med sin bekymring om Ms oppførsel, som hun hadde vært vitne til. Hun var en solid kvinne med en rekke verv i politikk og organisasjoner bak seg. Svært mange i vår kommune kjenner henne og vil kalle en grepa hedersdame. Pose prøvde å provosere henne, og greide det: Mitt vitne ga svar på tiltale, hun var ikke av typen som ikke tok igjen når noen slengte spydigheter.

«Dette er altså nabolaget Far kommer fra!» konkluderte Pose megetsigende, og trakk seg tilbake.

Min kamerat som hadde vært vitne til Ms aggresjon hjemme hos meg (våren 2007, etter bruddet) fortalte også sin historie. Og fikk tilsvarende behandling.

Det var ikke til å tro. Med en tryllekunst hadde Pose greid å fremstille bekymrede, ressurssterke mennesker som idioter. Vitnet sendte meg et fortvilet blikk. Hver celle i kroppen ba meg hoppe over skranken og rope ut hvor sinnsykt dette var, men jeg visste det bare ville skapt mer elendighet.

Vitnene var uansett bare sandpåstrøing på den sakkyndiges rapport. Retten var ikke interessert i dritten.

I rapporten sto det at *barnet var mye roligere nå* etter at han hadde vært hos M siden den midlertidige forføyningen tidlig i august. Retten fikk ikke se skolens dokumentasjon på at hans utvikling tvert i mot var betydelig forverret. Münchausen-ordet ble aldri nevnt.

Dommeren baserte seg på Myseruds rapport. Som baserte seg på Ms opplysninger. Ingen av de negative rapportene fra skole, PP-tjeneste og barnehage var tilgjengelig for retten.

Myserud mente jeg hadde behov for samtalerapi for å bli kvitt mitt negative syn på M. Myserud har rett i én ting; jeg har,

og vil alltid ha, et negativt syn på mennesker som mishandler barn. Samtaleterapi vil aldri hjelpe mot slikt.

M ble kalt inn for å vitne. Høygravid sto hun i retten og gråt. Av og til kikket hun ned på jukselappen.

«Jeg tilbringer mye tid sammen med venner og familie».

Det er et svar retten liker å høre. Saken var bare at M ikke hadde familie i nærheten, og lite kontakt med sine ytterst få venner. Men det visste jo ikke retten. Hun hadde «gjort alt for å samarbeide», selv om alt av dokumentbevis tilbake til 2007 viste det motsatte. «Jeg har vært den primære omsorgsperson», men hun fulgte knapt noen gang barnet på treninger, og var ikke med ham på sykehuset under krampeanfallene. Det var jeg som en lang rekke ganger avlastet henne da hun var syk.

Men dette visste ikke advokat Pose, eller hun ville ikke vite. Advokatens jobb er bare å vinne saken. Det var ingen grunn til å stille sin klient kritiske spørsmål, eller undersøke hennes familie på morssiden.

M sa at barnet «trengte ro og forutsigbarhet». Men dommeren visste ikke at M etter fødselen hadde hatt barnet i tre barnehager, hatt fire bosteder, og flere samboere.

På direkte spørsmål innrømmet M: «Jeg er ingen perfekt mor, men gjør så godt jeg kan.». Og gråt sine krokodilletårer. Med hodet lett senket smilte hun sitt mest sjarmerende smil til dommeren. Hadde Amanda-prisen hatt en åpen klasse for beste skuespill, ville hun definitivt vunnet pokalen.

Min advokat leste opp Barnets uttalelser fra dommeravhøret, om psykiske krenkelser og fysisk vold mot kjønnsorgan, hals og ansikt.

Spesialisten i klinisk psykologi fortalte om sin bekymring for barnet, ut fra lydopptakene og historikken.

Visste dommeren at M motsatte seg barnevernets hjelpetiltak? At jeg hadde varslet en rekke instanser om overgrep? At det var stor bekymring fra legesenteret, PP-tjenesten og barnehage? At det på Ms morsside var mentale lidelser? At Barnet hadde en lang IOP og var hjerneskadet?

Selvsagt ikke. Dommeren kjente saken bare gjennom Myseruds rapport. Der sto det at Barnets uttalelser i avhøret kom etter påvirkning fra Far.

Jeg ble fratatt foreldreansvaret. Jeg fikk samvær hver tredje helg (grunnet *høyt konfliktnivå*) samt halvparten av alle ferier. Myserud informerte om at en anke ville føre til at jeg fikk enda mindre samvær.

Dommen kunne like gjerne vært formet som et brev til meg: «Vi tror ikke på noe av det du, naboer, vitner, familie, venner, eller din egen sønn har sagt i årevis.»

Mine vitners utsagn ble ikke vektlagt, og sto heller ikke i rettsboken.

Hvorfor ha med vitner i en rettssak, eller dommeravhør? Hvorfor varsle om bekymring, overgrep og avvikende adferd til politi, skole, barnevern, barnehage og PP-tjeneste?

Advokaten som lyver best på vegne av sin klient vinner saken.

Seks og et halvt år med varsling om mors overgrep, og et beviselig ødelagt barn, var blitt tryllet vekk.

Akkurat, nettopp!

Tingretten spilte ikke kjenningsmelodien til Pompel og Pilt på fullt volum over høyttalerne, men kunne like gjerne gjort det. Jeg var utslått, og etter Myseruds trussel i rettssalen turte jeg ikke å anke.

I tåka tenkte jeg at nå kom M og Stefaren til å flytte langt vekk, for å sabotere relasjonen mellom meg og min sønn mest

mulig. I nabolaget kjente mange til Ms adferd, i lengden ville det ikke være mulig for henne å bli boende. Hun vil sikkert også kalle meg gal, voldelig, og personlighetsforstyrret.

Jeg fikk advokatenes saksomkostninger på min kappe, til sammen ca. 350.000. I tillegg kom advokat As honorar på ca. 60.000. Økonomisk ruin.

Hvis jeg tok til motmæle vil det bli brukt mot meg. Da vil jeg være en kverulant som trygt kunne ignoreres.

Ms mål var åpenbart å bli kvitt meg helt. Om barnet etter hvert fikk diagnoser ga det henne bare mer penger og mer sympati. Jeg kunne høre sympatierklæringene: «Stakkars deg som har levd med en sånn fæl mann.»

Projeksjon er et kjent begrep innen psykologien: Egne egenskaper blir tillagt andre.

Etter en tid begynte jeg skamløst nok å undersøke Myseruds fortid og hennes arbeid. Som psykolog er hun omstridt. Hun har tre barn, med tre forskjellige barnefedre, som hun selv har hatt hovedomsorgen for.

M vet å alliere seg med riktige samarbeidspartnere. Myserud lot seg manipulere. Siden hun har vært så raus med å gjengi ensidig informasjon om meg, i en offentlig betalt jobb, må jeg bare få lov til å gjengjelde her: Jeg har ved to anledninger sett psyologen rundt Tjuvholmen på Aker Brygge, vaklende dritings på høye hæler. Finnes det andre sider av den historien? Sikkert. Men det tar jeg meg ikke bryet med å finne ut av.

November: Samvær med Barnet. På senteret kjøpte vi en plastleke. Neste samværshelg så jeg den var ødelagt. Barnet sa at M i raseri hadde kastet den i gulvet. Som trøst fikk han en elektrisk lekegitar. Den kviet han seg for å ta med hjem, han var redd M ville knuse den.

M nektet meg nå all kontakt med min sønn utenom samværshelgene. Om jeg nå — etter domsslutningen — skulle treffe eller snakke med min sønn, måtte jeg oppsøke skole/SFO og håpe å få et glimt av ham. Jeg bodde rett ved skolen og så ham av og til der. Min tapte sønn.

Dommen ble rettskraftig 3. desember. Jeg merket at jeg begynte å gå i oppløsning.

7. desember: Halvårsrapporten fra skolen gjentok at B hadde «et stort behov for assistenttimer». De 190 timene med ekstra hjelp monnet ikke. Men ingen reagerte på den negative utviklingen når M nå hadde hovedomsorgen.

Intense magesmerter, akuttinnleggelse på Ahus. Smerte- stillende og medisiner, fire dager i ørska. Crp-verdier over 250 kan være dødelig, de målte 385. Hadde jeg kommet senere til Ahus ville min sønn ikke lenger hatt noen far.

Jeg fikk permisjon fra Ahus for å være med på Barnets bursdagsfeiring på et lokalt lekeland.

Mens jeg var innlagt var M også på Ahus , der hun fødte en sønn. Mitt barn så jeg så vidt det var, fotfulgt av en rundmannipulert stefar fra H.

M fikk nå en lederstilling i en etat som har mottoet «Vi gir mennesker muligheter».

Før jul meldte barnevernet at de ønsket å avslutte sine undersøkelser. Hvordan kunne de mene at intet var galt? Jeg påklaget vedtaket.

Han ville ikke ha med mobiltelefonen til M, han var redd M ville gjemme eller ødelegge den. Og så hadde han snakket med lærerinnen og helsesøster om mammas aggresjon.

M nektet fortsatt min sønn å snakke med meg mer enn maks en gang hver uke. Slik hadde det vært helt siden vi flyttet fra hverandre.

Dette året fikk jeg være sammen med ham dagen han fylte år. Han sa han ønsket mer tid hos meg. Mye mer. Til sin farfar sa han, ut av det blå, at han ikke ville til mamma fordi hun kløp ham i armen, ansiktet og tissen.

Med mobiltelefonen dokumenterte jeg at han sa at «mamma er ond». (se kap. Dokumentasjon, bakerst i boka).

GJEMMUM (2012)

M

agen laget sin egen forsinkede nyttårssmell. Ny akuttinnleggelse. Som vanlig nektet M min sønn å besøke meg på Ahus. Dette var mer enn jeg orket.

Samtidig fikk jeg via min advokat brev fra Ms advokat om at hun og Stefar planla å flytte. Valget av ny kommune ga seg nesten selv: *Gjemmum*.

M skulle flytte for fjerde gang på fem år. Hverken hun eller Stefar hadde venner i Gjemmum. Som grunn oppga hun: «F opptrer truende.» Til en nabo av meg sa Stefar derimot at grunnen var bedre oppvekstsvilkår i Gjemmum. Og hvorfor flyttet de midt i skoleåret?

Jeg greide så vidt å komme meg til min sønns skirenn. Så en ny uke i sengen.

Jeg hadde knapt truffet M eller Stefar på over et halvt år. M kunne ikke vise til andre enn samboeren som støttet hennes påstander. Og heller ikke han nevnte «truende adferd». Ikke så rart, han hadde bare møtt meg på steder der det var mange andre folk rundt: På ski- og fotballtrening. Og der «hang» Barnet rundt halsen på pappaen sin. M viste aldri til noen form for dokumentasjon, i form av mailer, SMS eller annet.

Barn trenger kjærlighet, empati og tålmodighet. Trygge og normale forhold. Å være redd for å ringe til sin far er ikke normalt. Å være redd for å ta med egen telefon til sin mor er ikke normalt. Å flytte fire ganger på seks år er ikke *stabilt og forutsigbart*.

Min sønn fortalte at han ikke ville bytte skole, og ikke skjønnte hvorfor de skulle flytte til Gjemmum: «Jeg tror det er fordi mamma ikke vil at vi skal treffes mer.»

Etter en skitrening sa han:

«Mamma sier jeg skal holde meg unna deg, pappa.»

«Hun sier jeg ikke kan gå på ski og hvis jeg faller blir hun sint.»

«Mormor slår hånden i bordet og er sinna på meg... klyper meg på sitt sterkeste i skulderen... det har aldri mormor gjort før...»

«Mamma og Stefar er dyreplagere... han stenger meg nede på rommet....de spruter vann på hunden og klyper den over snuten så hun piper når hun ikke oppfører seg ordentlig...»

Barnevernloven pålegger det kommunale barnevernet å fortsette arbeidet selv om andre instanser har avsluttet sine undersøkelser.

Barnevernet i Skapdal skulle nå oversende saken til Gjemmum. Saken skulle opp igjen i april/mai, noe M motsatte seg. Argumentet var at «Familien trenger ro». Her brøt de to kommunene igjen barnevernloven.

Jeg nektet å gi opp, og påklaget barnevernets saksbehandling fra 2009 til Fylkesmannen. (Se «Dokumentasjon» bak i boka.)

Jeg trengte noen å snakke med, og fant en privatpraktiserende coach som tidligere hadde jobbet i barnevernet i Skapdal. Fire møter i påfølgende uker. Det gjorde godt å få snakke ut.

Februar: Møte med undervisningsinspektøren og kontaktlæreren på min sønns skole. I en rapport hadde skolen dokumentert at min sønn hadde blitt seg for andre elever. Hvorfor hadde de ikke reagert, når jeg gjentatte ganger hadde fortalt dem om Ms psykiske og tidvis fysiske vold? Ingen svar, kun ulne ord.

Mars: Jeg hentet min sønn hos en kamerat av ham. Barnet ble rasende og utbrøt: «Vil ikke flytte til Gjemmum, vil ikke bytte skole... hater mamma... vil ta selvmord.»

Selvmord. Herregud. Jeg mailet M. Hun svarte ikke. Hun har aldri besvart bekymringsmailer, og nektet konsekvent å ta telefonen. Ingen bekymring for barnet, det hun brydde seg om var at han ikke skulle ha kontakt med sin far.

Jeg sa til M og hennes samboer at å nekte et barn å treffe familie og snakke med foreldre er å krenke barnets følelser. Det er brudd på barneloven og internasjonalt lovverk. Ms samboer lo høyt av påstanden.

I slutten av mars: Lokalavisas førsteside er *Krise i barnevernet*. Innleide konsulenter skal hjelpe til i saksbehandlingen.

– <https://www.rb.no/lokale-nyheter/krise-i-barnevernet/>

Etter fotballtrening turte han ikke gå sammen med meg mot bilen før han hadde fått klarsignal fra Stefaren.

«Mamma sier jeg må spørre Stefar før jeg får være sammen med deg, pappa.»

En dag traff jeg Barnet og to kamerater ved skolen. Han gledet seg til å komme på besøk dagen etter, men sa:

«Jeg får ikke lov av mamma å treffe kameratene mine når jeg er hos henne.»

Og at han egentlig ikke hadde lov til å snakke med meg. Kameratene syntes begge deler var dårlig gjort.

Fra M kom varsel om ny mekling: Hun ønsket nå å nekte ham mer enn en ukes sammenhengende ferie hos far.

Hos meg sa han at han ønsket vi kunne være mye mer sammen.

April: I en SMS ba jeg om å få snakke med vår sønn om påskeferien, siden jeg skulle hente ham neste morgen. Intet svar.

I påskeferien gjentok han at han ble nektet å besøke venner. Nytt var:

«Mamma sier at hun bestemmer over deg, pappa.»

Og enda verre:

«Mamma sier at hjernen min ikke virker.» og «Mamma sier jeg ikke er noe flinkt barn.»

En nabo overhørte flere av disse uttalelsene. Jeg trøstet, mens jeg selv gråt på innsiden.

Som varslet flyttet M og Stefar fra H nå til Gjemmum, og vår sønn begynte på ny skole. I kommunen med slagordet «Nærmere enn du tror», der barnevernet var landskjent for sin inkompetanse.

Noe av det første M gjorde var å etablere et personlig vennskap til ansatte i kommunens barnevern.

En ny stevning dukket opp i postkassen: M ønsket ny barnefordelingssak. Etter forrige rettssak hadde jeg hatt samvær med min sønn hver tredje helg. Nå hevdet hun at jeg var mentalt ustabil, og ville begrense samværet ytterligere. Om jeg ikke hadde hatt nervetrøbbel før, fikk jeg det da. Hendene skalv mens jeg leste, stevningen var et kunstverk av insinuasjoner.

Hennes mor, mormor og tante hadde med hell brukt den samme strategien. M ville få barnets far til å fremstå som en galning.

M var fra en familie preget av mentale lidelser og personlighetsforstyrrelser. Døtrene var forelder-fiendtliggjort og hatet alle på farssiden. M projiserte egne lidelser på andre.

Presanger jeg hadde kjøpt til min sønn sendte stefar fra H nå i retur til meg som pakkepost. Alle bånd skulle tydeligvis brytes. Jeg kunne bare dokumentere og notere.

Kan en med *mentale lidelser* være en velfungerende bedriftsleder? Muligens. Men kan han være en «svært god far for barnet sitt», slik M beskrev meg i 2009? Fly helikopter, slik jeg tidvis gjør? Ha en god vennekrets og omfattende nettverk i de fleste samfunnslag? Jeg har hatt hyggelige naboer på samme bosted gjennom to tiår.

I følge dommen av 2011 hadde jeg «god samværskompetanse» og fikk samvær halvparten av alle ferier. Nå ønsket M at samværet skulle begrenses til fem timer hver fjerde helg, «muligens under oppsyn, da det er mulig Far har mentale lidelser.» På laget hadde hun fortsatt advokat Pose, som var profesjonell til fingerspissene. Gode klienter gjør man sitt ytterste for.

I midten av april fikk jeg en uventet telefon fra Fylkesmannen: De hadde gjennomgått sakene fra 2009 og 2011 og funnet svært kritikkverdige forhold hos Skapdals barneverntjeneste.

De sendte meg rapporten, som var en regelrett slakt av kommunens barnevern. Den bekreftet også svart på hvitt at jeg hadde varslet om overgrepene, helt fra min sønn var bitte liten.

Det virket lovende. Nå måtte da resten av systemet innse at saken involverte en syk lystløgner?

I slutten av april var jeg på ferie i Spania med venner, men grublet bare på stevningen: Hvis tanken bak var å sette i gang en negativ tankespiral, lyktes det forbausende godt.

Mai: Samvær med Barnet, han sa Stefar hadde kalt ham «Drittsekken» og stengt ham nede i kjelleren etter at Barnet hadde vært sint og sparket i bilen deres. Jeg sendte M mail om episoden.

For tredje gang på et halvår ble jeg akuttinnlagt for mage-trøbbel. M nektet som vanlig barnet å besøke meg på Ahus.

B-advokaten var til liten hjelp, han ville ha penger under bordet. (Jeg var i ørska, så jeg husker rett og slett ikke om det var 40 eller 70 tusen han fikk i konvoluttene. Noen kvittering var det selvsagt ikke tale om.) Prosesskrivene og tilsvarene til stevningen skrev jeg selv fra sykesenga, med hjelp fra en venninne som besøkte meg.

Det hadde vært år med psykisk mishandling og trusler. Nå hadde jeg snart ikke krefter igjen.

Samvær: Barnet sa at M jevnlig skrek og ropte, og at den seks måneder gamle lillebroren hans våknet, gråt og var redd. Historien var i ferd med å gjenta seg.

Å sende stadig nye stevninger er en kjent strategi. Barnet vil få stadig mindre samvær med faren. Det tar tid før sakene kommer opp for domstolen, opptil et halvt år. Noen utnytter dette hullet i systemet for alt det er verdt. Når mor først får hovedomsorgen sitter hun med alle kortene, og kan gjøre som hun vil. Det kalles *samværssabotasje*.

Samværssabotasje

Samværssabotasje er at avtalt samvær ikke skjer til avtalt tid, når det ikke finnes en rimelig grunn til det. Normalt er det den med daglig omsorg som på grunn av personkonflikt ikke leverer barnet til samvær til avtalt tid. Imidlertid er det i utgangspunktet også sabotasje av samværsretten (som barnet har) om den forelder som skal ha barnet til samvær, ikke møter eller stiller opp i henhold til ordningen.

1. juni: M og Pose sendte de påsto var «nye opplysninger» til min advokat. Hun hevdet Barnet var engstelig når jeg skulle hente ham i Gjemmum. Det skulle være saksforberedende møte allerede tre dager senere, så disse «nye» opplysningene ville ingen i tingretten rekke å vurdere. (Tingretten ettergår uansett ingenting. En dommer drar ikke til skoler, barnehager og naboer for å faktasjekke påstander.)

4. juni, saksforberedende møte i tingretten: M hevdet at jeg på skirennnet i januar hadde «dyttet henne» mens Barnet så på. Hun oppga ingen vitner. (Det var 300 personer til stede på rennet. Etter mageproblemene hadde jeg så vidt kreket meg på bena etter for å se min sønn gå skirenn.)

Videre hevdet M at min oppførsel var så truende at hun hadde kontaktet politiet og diskutert mulige tiltak. (Hun nevnte ikke at hun hadde sett meg maks to ganger siste halvår.)

På møtet følte jeg meg presset til å inngå en avtale om at det fram til hovedforhandlingen i oktober kun skulle være samvær hver fjerde helg, og ikke tre uker sammenhengende ferie. Jeg tenkte jeg ville få gjennomslag i retten i oktober. Som far og

menneske var jeg nå så langt nede at jeg ville si ja til enhver avtale som ga meg iallfall noe samvær.

M hevdet videre at vår sønn hadde «betydelig fremgang» på den nye skolen i Gjemmum.

Senere viste det seg at M et par uker tidligere (i slutten av mai) hadde signert en pedagogisk rapport på skolen om at vår sønn hadde større utfordringer enn noensinne. Hun holdt informasjonen unna både retten og sakkyndig Myserud.

M hevdet også at Barnet, når jeg en sjelden gang hadde samvær, «snek seg unna» og ringte henne når jeg ikke så det. At han var redd sin far og søkte sin mors trygghet. Jeg ante at noe slikt kunne komme opp, og hadde med Barnets mobiltelefon. Dommeren fikk se ringe-loggen, som viste at det var halvannen måned siden han sist ringte sin mor.

15. juni: Endelig samværshelg, jeg kjørte til min sønns nye skole og hentet ham. Læreren sa at han alltid gledet seg til far skulle komme. Til alle rundt fortalte han at vi skulle ut med båt for å kose oss.

26 juni: Den knusende rapporten fra Fylkesmannen fremlegges. Den dokumenterte systemsvikt i Skapdal: brudd på barneloven, barnevernloven og barnekonvensjonen. Kritikken omfattet arbeidet som var gjort i Barnets sak helt tilbake til 2009.

Rapporten ble oversendt tingretten. I privat sektor ville denne type lovbrudd og dokumentert inkompetanse fått alvorlige konsekvenser. Men ansatte i barneverntjenesten er fritatt for slikt ansvar.

28. juni: Jeg mottok mail fra M med rapport fra Barnets skole. Den var signert 23. mai, det var pussig hvor treg postgangen var når det gjaldt ubehagelig informasjon.

I det saksforberedende møtet (1. juni) hevdet hun at alt gikk så mye bedre med Barnet på skolen, men da hadde hun en uke

tidligere signert denne rapporten — som sa det stikk motsatte: Det sto at det virker som han «ikke forstår matematikk». Han var også urolig og strevde sosialt.

Dokumentasjonen viste at det under mors omsorg gikk raskt utforbakke.

Via barnevernet i Gjemmum tilbød jeg å betale for ekstraundervisning med privatlærere, for min sønns beste. Jeg fikk aldri noe svar.

Hva kan man gjøre når taktiske beskyldninger kastes ut i en sak der et barns fremtid står på spill?

Myndighetene faktasjekker ikke påstander. Saksbehandlerne setter ikke opp tidslinjer for å sjekke påstander mot dokumenterte hendelser. De er ikke bare litt under detektiv Columbos nivå, de er gud hjelpe meg de reneste anti-cumboer.

Systemet liker ikke å se seg bakover. Hvis de må, ser de kun på hva andre har gjort. Denne systemsvikten kan utnyttes.

Det som gjengis i dokumenter i en «etterforskning», eller barnevern/fordelingssak, skjuler svært mye informasjon. I denne saken hadde den dommerfullmektige utelatt vitneutsagn om mors avvikende adferd. Hun tok ikke hensyn til Barnets egne uttalelser om psykisk og fysisk vold. Fars varsling var ikke nevnt. Barnets adferdsendring? Ingen orket å ta sakens alvor inn over seg.

Kunne ikke politijuristen i 2011 tatt en telefon til barnevernet og forhørt seg? Innkalt begge parter for å høre hva som forelå av informasjon, og faktasjekket? Hvis hun hadde løftet en halv finger ville hun fått dokumentert at M hadde løyet til barnevernet, egen advokat, politiet og tingretten. At alle i Ms bitte lille familie er belastet av psykiske lidelser, avvikende adferd og fiendtliggjøring av barnefedre.

Er det av kulturelle eller andre årsaker for ubehagelig å stille til veggs en mor for vold og løgner til offentlige instanser? Er det barnet eller systemet som skal beskyttes?

Gjennom tidene er en rekke grove feil begått, og tallrike røster har stått fram og fortalt at det offentlige er mest opptatt av å beskytte egne interesser. Den som ikke ser dette har tatt på seg eventyrbriller.

Er et barn som i årevis, på sin måte, har bedt om hjelp, rettsløs når det kommer til sivile barnefordelingssaker? Barnet gråter over savn av sin far, men får ikke snakke med ham. Barnet fratas egen telefon hos mor så hun har full kontroll på kommunikasjonen. Mor flytter til ny kommune så Barnet ikke kan oppsøke faren. Fars familie får heller aldri tak i Barnet når de forsøker å ringe.

Sjansen er stor for at man etter en oppvekst i et aggressivt og avvikende miljø havner i trøbbel: Rus, kriminalitet, avvikende adferd, uførhet, mentale diagnoser. I Ms lille familie finnes knapt annet.

Slike barn utvikler seg ofte sent (mentalt og motorisk). De er plaget av uro, konsentrasjonssvikt, sen modning og dårlig språkutvikling.

Selv hadde jeg gått ned ti kilo, og søvn begynte å bli et fremmedord. Jeg var redd både natten og dagen.

Instinktet og magesfølelsen ropte: Ta barnet med makt fra moren, røm! Det er DIN sønn, din elskede SØNN, redd ham! Men det kunne jeg ikke gjøre, uten å få mer juling.

Hvorfor var nå plutselig mor bekymret for Barnets mentale utvikling? Hun var slett ikke bekymret i 2009 da jeg, Barnehafe nr 1, PP-tjenesten og legesenteret var bekymret.

Juli: Fortvilet kontaktet jeg legesenteret. Min fastlege var på ferie. Jeg fortalte en annen lege at min sønn snakket om selvmord.

August: Jeg skrev til Barneombudet og ba om et møte. Etter noen uker kom svaret: De går ikke inn i enkeltsaker.

Samvær: Vi hadde en fantastisk helg med hyttetur og båt på fjorden. Min venninne var vitne til at han søndag fortvilet utbrøt: «Vil ikke til Gjemmum, vil gå på skolen jeg gikk på før, vil gå ut i veien og bli påkjørt og dø... vil sette fyr på meg selv med fyrstikker.»

Når du hører ditt åtte år gamle barn fortelle om dødsønsker, er det noe som knuses.

M svarte at han umulig kunne ha sagt noe slikt. Hun truet samtidig med å nekte ham å delta i min fars kommende bursdagsfeiring.

Jeg ba min fastlege om hjelp. Han var i sin tid ansvarlig for skiaktiviteter på Barnets skole, og husket hans motoriske utfordringer. Fastlegen sa han hadde truffet M i jobbsituasjoner (hun jobber i forvaltningens hjelpeapparat) og «hadde stuset over henne».

«Meg ville hun ikke greid å lure», sa fastlegen.

Barnet ringte meg. En hyggelig samtale inntil han brått spurte hvorfor jeg sløste bort penger mens M måtte kjøpe klær og annet til ham. Samtalen ble brutt. Jeg ringte flere ganger tilbake, men kom ikke fram.

En helg spilte han fotballkamp i nabokommunen. Jeg hadde lært å aldri gå noe sted uten vitner, så jeg dro dit med en venninne. Min sønn kom løpende og klengete på meg. Ms samboer sto og så på. Visste han at M nok en gang hadde stevnet meg fordi Barnet var *redd* for sin far?

Møte med Ditterud og Datterud i barneverntjenesten i Gjemmum. Jeg gjenkjente navnene fra det mediene hadde kalt landets styggeste overgrepssak.

«Var det ikke dere som satt tungt involvert også i Gjemmum/Alvdal-saken? spurte jeg.»

«Nei, hvor har du det fra»

Men det var de. Det kan alle som har tilgang til internett sjekke. Jeg viste til dokumenterte adferdsendringer gjennom mange år. At jeg var bekymret for Barnets halvbror, nå ni måneder. Hvor lenge kunne barnevernet sitte og se på barns negative utvikling før de gjorde noe?

Ditterud hadde ikke stort å si, annet enn at jeg burde få en ny advokat. Datteruds blikk levnet ingen tvil om at hun mente jeg var en komplett idiot. Hva hadde hun hørt om meg?

Noen ganger møter man folk som vet, eller tror de vet, ting om deg som totalt styrer oppfatningen de har. Da virker det som det egentlig er det samme hva man gjør.

Fra M kom nå mailen med skolevedtaket datert og signert av henne 25. juni (hun ventet to måneder med å sende meg det): Han var tildelt 285 (to-hundre-og-åttifem!) timer med spesialundervisning og oppfølging for inneværende skoleår. 57 av timene var til lesing/skriving/regning, og 228 til «støtte og veiledning».

Tross den eskalerende mengden støttetimer så skolen ingen grunn til bekymring.

Jeg sendte Mørkerud i Gjemmum BV-tjeneste mitt referat fra møtet med Ditterud og Datterud, la ved nevnte rapport, og ba om tilbakemelding.

I månedsskiftet august/september skulle jeg ha med vår sønn på hytta, og sendte M og stefar en SMS der jeg ba om å få snakke med ham. Ingen respons.

Fredag hentet jeg ham på skolen. Hans lærerinne var til stede da han kastet seg rundt meg og hang rundt halsen min.

Han sa han var *veldig glad i pappa*. M hadde i forrige stevning hevdet at lærerinnen mente han var redd for sin far.

Myserud skulle komme hjem til meg og B søndag morgen, for felles avreise til hytta. Da hun kom virket hun sliten. (For å si det rett ut: Hun lukta røyk og bakfyll.) Helgen ble fin. Myserud var med mens vi gikk i skogen rundt hytta, badet, og hadde en generelt fin dag, slik naboer/familie/venner sier de opplever at vi har det sammen.

Søndag kveld sa han at det ble mye TV og dataspill hos M, og at han ikke fikk gå til kamerater der unntatt når det var trening. Å ringe til meg eller andre i familien var strengt forbudt.

Før Myserud reiste ga jeg henne de to siste rapportene fra skolen, om nedsatt leseforståelse og vedtak om spesialundervisning.

Mandag morgen gjentok han: «Vil drepe meg selv... vil ikke til Gjemmum.»

En uke før høstferien giftet M og Stefar fra H. seg. Barnet hang langt etter i undervisningen, men M tok ham likevel ut av skolen uka mellom bryllupet og ferien. Kontaktlæreren mente det var svært uheldig, men skolen tok ingen grep.

Undervisningsinspektøren spurte Barnet rett ut, etter et avtalt treff vi hadde:

«Hvor vil du egentlig bo?»

«Jeg vil bo hos pappa», sa han, høyt og tydelig.

BV-lederen i Skapdal sendte nå et skriv der det sto at «M bare vil være i fred», men også at «M nå innrømmet at Barnet hadde problemer.» Skrivet påpekte at dette var selvmotsigende, men man ville utover dette ikke forfølge saken.

Alle overgripere ønsker å være i fred.

Oppmerksomhet er det verste de vet. Dette må da folk i systemet kjenne til, og være på vakt? Eller er det slik at en

lavtlønt barnevernansatt ikke har ambisjoner om å tenke selv, at det ikke er ønsket av systemet?

Jeg hadde fortsatt ikke fått tilbakemelding på referatet av møtet jeg sendte BV-tjenesten i Gjemmum. Jeg antok at partene da var enige i referatets innhold, og sender brevet, med diverse dokumentasjon, rekommandert tilbake til dem, med kopi til Fylkesmannen.

Samme dag ringte min advokat. Han hadde snakket med barnets lærerinne. Hun avkreftet Ms påstand om at hun mente Barnet var redd for far, men henviste videre til rektor.

Ms påstand i stevningen var at «skolen hevder at barnet er redd for far». Dette gjentok hun muntlig i det saksforberedende møtet, Mor lyver igjen i en rettssal på vegne av Barnets skole, akkurat som i første stevning da hun hevdet at barnets tidligere skole var bekymret for at han var trøtt på fars uker.

Hun løy til sin egen advokat Pose, sakkyndige, politiet, tingretten. Og det dokumenteres. Men ingen bryr seg. Hvorfor kan hun ikke anmeldes for falsk forklaring?

Samvær med Barnet i slutten av september, jeg skulle hente ham på skolen. I forkant hadde jeg en samtale med Myserud for å diskutere situasjonen, med min venninne til stede. Hun oppfattet Myseruds holdning som truende og beskrev dette i et notat. Myserud likte ikke at det ble tatt notater, og uttalte at hun ville skrive en «negativ rapport» om Far.

Da jeg og Myserud ankom klasserommet kom B løpende og kastet seg rundt halsen min. Han var «klengete», og hadde åpenbart savnet sin far. Myserud ble med oss i bilen hjem. Underveis utbrøt han at «...mamma stjal en ferieuke fra oss i sommer» og ga uttrykk for at det var leit. Han sa at M ikke lot ham ringe meg fra sin egen mobiltelefon.

Myserud reiste. Barnet fortalte da at hun nylig, i Gjemmum hos M, hadde spurt om han var redd for Far. Han hadde svart at nei, det var han ikke. Også at han ville bo mest hos far, og at han «hadde sagt dette til Myserud både i fjor og i år... men det hjelper ikke hva jeg sier».

Min sønn sa han sjelden eller aldri fikk gå til kamerater i Gjemmum, og sjelden utenfor tomte. Han syntes det var leit han ikke fikk gå fritt omkring som de andre i klassen hans.

Mine foreldre feiret gullbryllupsdag. M nektet Barnet å få komme.

Jeg og min samtalepartner avtalte et møte med Lønnerud, som hadde vært innleid konsulent i Skapdal barnevern i 2009. Lønnerud svarte godt og reflektert på hva hun hadde tenkt og gjort i saken den gang. Hun hadde stusset over en del informasjon M sendte henne på mail, som virket selvmotsigende. Hvorfor hadde hun ikke konfrontert M med løgnene hennes? Hun svarte at «det burde hun kanskje gjort.»

Da Lønnerud ga fra seg saken til Snakkerud høsten 2009 ba hun om grundig oppfølging og videre undersøkelser av forholdene hos begge foreldrene. Dette siden de to sidene presenterte svært forskjellige historier. Men barnevernet valgte å henlegge saken noen måneder etter, etter å ha snakket med M. Hennes historier ble trodd.

Lønnerud anbefalte oss å få oppnevnt en ny psykolog i saken. Min advokat ba i prosesskriv tingretten om at Myserud skulle skiftes ut, men Ms advokat og tingretten motsatte seg dette.

Advokat Pose hadde i saksforberedende møter og hovedforhandling vært skråsikker på at bekymringsmeldingene var grunnløse.

Myseruds rapport (nr. 2 i rekken) kom i oktober. Den gjen-speilte Ms tolkning av vår sønns uttalelser. Myserud anbefalte nå omtrent ikke samvær i det hele tatt.

Fra rapporten: «Under fotballturnering på Skapdalmyra i august forsøkte Far å kidnappe Barnet.»

Min versjon, som jeg har vitner på: Fotballaget hans skulle spille tre kamper denne dagen. Jeg og min venninne var til stede. M og Barnets lillebror forlot stadion etter første kamp. Etter kamp nummer to var det 2 1/2 time til siste kamp. Jeg og min venninne spurte om Barnet ville være med på butikken noen hundre meter unna. Han sa han heller ville være sammen med sine lagkamerater. Jeg og min venninne gikk mot butikken. Barnet ropte «kom tilbake etterpå» gjentatte ganger.

Myserud var ikke til stede på turneringen, men fikk i sin rapport en hverdagslig hendelse til å fremstå som et kidnappingsforsøk. Det hadde nok M fortalt henne. Men M var heller ikke selv til stede ved hendelsen. Stefar fra H var der som hjel-petrener/lagleder, og må være kilden til historien.

Jeg tenkte at skillet mellom psykolog og psykopat bare var tre bokstaver, men slo det fra meg.

Løse tråder er lange (rettssak nr. 2)

Rettssaken (den andre i rekken), 22.-24. oktober: Dommerfull-mektig Skarpfjell ledet hovedforhandlingen.

Myserud og Poses vinkling er at far er gal og instruerer sønnen i å lyve. De anbefaler at *barnet må få ro* og at samværet begrenses mest mulig.

M hevdet i stevningen at Far sendte *krenkende og sjikanerende* SMSer. Jeg hadde før hovedforhandlingen dokumentert alle SMSer i vår kommunikasjon siste halvår. I min vitneforklaring sa jeg det var enkelt å slenge ut påstander, fantes det noen form

for dokumentasjon? F.eks. for skolens bekymring om Barnets søvn i mine uker, og at han da var redd? Nei, det var det ikke.

Videre at jeg opplevde Myseruds opptreden som truende, og at hennes rapporter kun baserte seg på Ms uttalelser. De negative rapportene fra skolen var underslått, og dette var å forlede retten. Jeg fortalte om den psykiske og tidvis fysiske volden mot Barnet, og spurte hvorfor fagfolk ikke undret seg over adferdsendringene. Jeg viste også til rapporten fra Fylkesmannen som kritiserte Skapdal barneverns agering i saken.

Jeg spurte Myserud hvorfor hun ikke reagerte på Ms skriftlige, dokumenterbare usannheter i første sak. Var det normalt at en «funksjonell mor» i snart seks år hadde nektet sønnen å snakke med faren og familien? Hva trodde Myserud om årsakene til Barnets utfordringer, dokumentert siden 2008?

Myserud svarte *profesjonelt*, det vil si å begynne å snakke om noe annet. Det som var viktig var *triangulering* og Barnets posisjon i trekanten.

Min venninne beskrev i sitt vitnemål hvordan både Myserud og M løy om innholdet i skolens rapporter. Og bekreftet at Myserud hadde opptrådt truende og partisk da hun var med på skolen.

Siste dag av hovedforhandlingen: M endret sin påstand fra «reduisert samvær» til «stopp av alt samvær». Hun kom igjen med *nye opplysninger*: Barnet hadde utvist aggressiv adferd i Gjemmum. Hun mente det skyldtes at han skulle til meg kommende helg.

Taktikken: Å produsere stadig nye påstander overfor instansene.

Helgen før domsavsigelsen var jeg så langt nede som et menneske kan komme. Jeg hadde samvær med min sønn, og lurte på om det skulle bli siste gang. Været var strålende, vi gikk en fin tur i skogen slik vi hadde gjort før. Han fortalte at Stefar nylig, på

vei hjem fra hytta deres, hadde dratt i håndbrekket og forlot bilen mens han ropte: «Jeg orker ikke bo sammen med dere lenger.»

I mine ører var dette historien som gjentok seg, fra den gang M og jeg bodde sammen.

Den helgen oppdaget jeg at M hadde gjort vår sønns lekser. Skolen trodde han hadde gjort store fremskritt, og læreren var full av ros for Ms arbeid. Men de fleste vil se at det var en voksens håndskrift. Herre min hatt, hvorfor gjør noen sin sønns lekser for å få skryt av læreren?

LEDELSE 3B
UKE 43

Den lille pusen

Skriv alle ordene du finner i boka med diftonglydene *ei* eller *ai*
dei, leite, leiter, ei, myrker

Skriv den lengste og den korteste setningen på disse sidene:

Side	Korteste setning	Lengste setning
Side 8	Emma sier	Det høres ut som en katt.
Side 10	kom da.	De titter under det skapet.
Side 12	Mor sier	Men pusen kommer ikke fram.

Hvor mange ord finner du i ordet?

kattunge

katt unge tung at
ung tunge tun

Lengste setning

Det høres ut som en katt.

De titter under det store skapet.

Men pusen kommer ikke fram.

er du i ordet?

at
tun

Til venstre: Barnets egen skrift: "Emma sier / kom da. / Mor sier".

Til høyre: De lange setningene er med samme blyant, men har Ms håndskrift. Den øverste ("Det høres ut som en katt") er forsøkt tilpasset barnets skrift. De to under er tilnærmet lik hennes vanlige.

Lærerens kommentarer, øverst til h. og nederst til h.: “Og en glad-melding til Mamma :-)” samt “Bra jobb til (Barnet) :-) Gladmelding!!” og påklistrede glad-klistremerker.

Søndag kveld kjørte jeg min sønn til Gjermum. Fikk jeg aldri mer se ham? Smerten var ubeskrivelig. Da jeg kom hjem knakk jeg i to som en tørr kvist.

En kortvarig seier

31. oktober: Min advokat ringte og sa jeg var frifunnet. Jeg var så sliten at jeg knapt trodde det jeg hørte. Dommer Skarpsfjell var kritisk til Myseruds rapport og opptreden, og nærmest slaktet Skapdal og Gjermums BV-tjenester. Dommen inneholdt enkelte faktafeil, men seieren var knusende. M ble også dømt til å betale saksomkostningene, ca 350.000,-.

I dommen sto det at barnevernet i Skapdal og Gjermum kun hadde støttet seg på informasjon fra M, hennes advokat, og Myseruds vurderinger. Heller ikke BV-tjenestenes vitnemål kunne tillegges vekt, da de aldri hadde gjort egne undersøkelser.

Dommer Skarpsfjell hadde gjennomskuet hele skuespillet. Jeg jublet over å endelig bli trodd. Men bare for en kort stund, av erfaring visste jeg at det ville komme mottrekk.

Skarpsfjell tilkjente meg likt samvær. Men M nektet rett å slett å forholde seg til dommen. Hun anket.

En tidligere journalist-kollega leide en leilighet i Thailand, og inviterte meg dit. Jeg trengte å komme bort, og takket ja. Tanken var også at hvis M fortsatte å fabrikke påstander når jeg var tusen mil unna, ville instansene skjønne at hun var en lystløgner.

Hver dag ringte jeg M og ba pent om å få snakke med min sønn. I løpet av 14 dager fikk jeg snakke med ham to ganger, til sammen fire minutter. I den ene samtalen rakk han å si at han savnet meg så mye at han gråt, «Jeg vil til deg, pappa, kom og

hent meg, mamma sint og slem...» Klikk. Mens han snakket tok M telefonen og la på. Jeg forsøkte fortvilet å ringe tilbake. Herregud, liker hun at andre har det vondt?

Mens jeg var i Thailand fikk jeg mail fra min advokat om at Ms anke var avvist. Men jeg fant ingen glede i det, jeg ante hva som var på vei.

M visste ikke jeg var i Asia. Overfor politi og barnevern sa hun jeg hadde opptrådt «truende» i Gjemmum, og Stefar bekreftet det. Men jeg var tusen, ja to tusen mil unna.

I sin rapport fikk Myserud inn en kommentar om at «Far tok seg fri fra sin selgerjobb for å dra på ferietur til Asia med en kamerat». Min reisekamerat var en relativt god kjent journalist, som blant annet skulle gjøre research til artikler om Vietnam-krigen og Pol Pots folkemord i Kambodsja. Hun fikk det til å høres ut som det var to kompiser på horetur. Jeg var en av sjefene i et firma jeg hadde startet fra scratch, hun beskrev det som en «selgerjobb».

Min sønn fylte åtte, uten at jeg fikk se ham.

Er det noen løsning å henge ut barnevernere og psykologer? Neppe. I denne boka har jeg vært raus, og anonymisert mest mulig.

KONSULTERE, IGNORERE, REPETERE (2013)

M

anket til Eidsivating Lagmannsrett. Ikke samværsspørsmålet, underlig nok, kun kjennelsen om saksomkostningene. Den ankesaken (rettssak nr 3 i rekken) tapte hun også, et par uker senere.

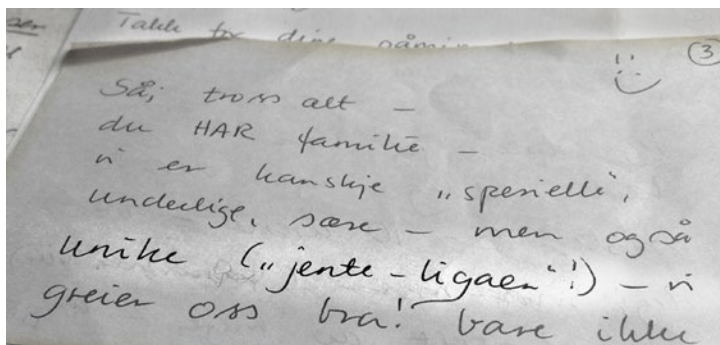
M nektet meg nå å hente vår sønn hjemme hos henne, jeg fikk allernådigst plukke ham opp på skolen. Også dette i strid med lovverket.

Jeg sporet opp G fra Gjønes, som hadde barn med Ms kusine. Han beskrev sin eks som *merkelig*. Hun påsto at han var gal og voldelig, og at også morfaren var en gal psykopat. Det var manisk sykdomsfokus, jakt på diagnoser og penger. Hun ville ta fra ham foreldreretten. I sine barnefordelingssaker hadde de to kusinene gjort mye av det samme. Da barnet var to år hadde hun først dratt til Krisesenteret, deretter flyttet med barnet et par hundre mil unna, «plutselig lesbisk».

G hadde gått til sak mot barnemoren, og tapt.

Under en vårrengjøring i leiligheten fant jeg et brev gjemt på baksiden av en bokhylle. Det var fra Ms mor, sendt til M året før hun flyttet inn hos meg. Brevet var på tre sider med et par lapper som vedlegg, og datert julaften 2003. Der skrev Ms mor at hun skulle reise til Gjønes for å *bearbeide* sin niese for å ordne opp i hennes forhold. Det må ha lyktes, siden Gs samboer rett etter tok med barnet og dro.

Brevet nevnte også *Jenteligaen*. Dette var tydeligvis betegnelsen kvinnene i familien brukte om seg selv. De sto sammen og hjalp hverandre.

IT-selskapene jeg og min kamerat hadde startet fikk nå betydelige kontrakter, rosende omtale i bransjeblader, og forespørsler om oppkjøp. Vi hadde også investert i leiligheter og solgt med fortjeneste. For å få tankene vekk druknet jeg meg i arbeid. På jobb fungerte jeg, tross stadige brekningsanfall. Kvalme er en tilstand der man føler seg allergisk mot seg selv.

Gjennomtrekken i barnevernet gjør at ferske saksbehandlere kun forholder seg til påstandene i dokumentene, og tror på dem.

Samvær i vinterferien med en nabo og deres barn i Trysil.
Det første han sa da han satte seg i bilen:

«Mamma sier jeg skal kjeffe på deg i ferien, pappa....»

Rett etter:

«Mamma og Stefar sier jeg er redd deg, pappa. Men det er jeg jo ikke... Stefar sier jeg skal kalle han for pappa, men det gjør jeg ikke, det er du som er pappaen min.»

Min sønn lå i armkroken min i vestibylen på hotellet. Jeg sendte mail til M og stefar om episoden, og ba dem slutte å manipulere barnet vårt. Etter Straffeloven er manipulering av barn å regne som grov psykisk vold. Jeg fikk selvsagt ikke noe svar.

Forelderfiendtliggjøring (PAS: Parental Alienation Syndrome)

At den ene forelderens påvirker barnet til å hate den andre. Etter gjentatte påstander om at den ene av foreldrene har sterke negative personlighetstrekk, blir det det umulig å skille mellom fantasi og virkelighet. Barnet blir tvunget til å velge side.

Begrepet ble definert av barnepsykiateren Richard A. Gardner etter hans kliniske erfaringer på 1980-tallet. Lidelsen skyldes indoktrinering fra den fremmedgjørende forelder. Gardner mente at foreldre (mor i 90% av tilfellene) rettet falske beskyldninger (om vold, barnemishandling og noen ganger seksuelle overgrep) mot den andre forelderens for å hindre ytterligere samvær og kontakt.

I enkelte land tas PAS på alvor. I Canada ble en alvorlig syk mor fratatt barnet og fengslet, etter å ha forelderfiendtliggjort sitt barn. Mange mener at slik manipulering over tid bør regnes som grov psykisk vold. Her hjemme sier Straffeloven at grov psykisk vold medfører flere års fengsel.

«Mamma har klypi meg i tissen så jeg kanskje ikke kan få barn når jeg blir stor.»

Og: «Jeg er ikke noe populært barn.»

Dette hørte jeg fra min egen, åtte år gamle sønn, min elskede sønn! Adferden hans kunne jeg ikke gjøre noe med, utover å ha varslet i alle år om overgrepene. Etter beste evne trøstet jeg og fortalte at jeg og andre elsket ham for den han var. Jeg gråt, stille, langt nede i ryggmargen.

Neste gang jeg dro for å hente ham på skolen ante jeg at han ikke ville være der. Jeg fikk rett. I det kommende året tok Mor ham ut av skolen 57 dager. Et barn som slet alvorlig i livet sitt, som var langt på etterskudd faglig og sosialt. Han ble også nektet alt samvær. Det var grove brudd på Opplæringsloven. Skolen reagerte ikke.

Jeg påklaget barnevernet i Gjemmum til Fylkesmannen. Langt etter lovpålagt frist kom svaret: Også Fylkesmannen kritiserte Gjemmum i harde ordelag. De hadde brutt alle lovverk som finnes, inkludert FNs Barnekonvensjon og Menneskerettighetene. Men fikk det noen konsekvenser?

Det stevnes

M gikk igjen til sak, hun krevde at jeg ble nektet alt samvær. Stevningen fra advokat Pose var full av nye påstander: at jeg ikke

greide å gi barnet mitt mat, at jeg stadig byttet jobb, at jeg stadig «kom på kant med sjefen». Jeg hadde jobbet i egne selskaper, for det meste uten sjefer over meg, siden 2007. At «skolen støttet henne i samværsmekt? Nei, det hadde skolen skriftlig avkreftet.

Når stadig nye lystløgner blir servert havner man fort i forsvarsposisjon. Man lurert på hvor det skal ende, og brytes sakte ned. I ørene hadde jeg fortsatt replikken «jeg kjenner systemet til fingerspissene». Vel, jeg satt på trammen utenfor mitt hjem, fortvilet til fingerspissene.

Om morgenen våkner man etter en lang kamp mot demoner, og er glad for at de løser seg opp. Samtidig innser man at nattens strev mot dem var forgjeves, for .

Men nå var jeg bedre forberedt, selv om min B-advokat var til liten hjelp. Jeg var sliten og orket ikke finne en ny. (Det ville også blitt sett på som negativt av systemet.)

Saksforberedende møte i tingretten: M sa at «skolen støttet henne i samværsmekt». Min advokat B viste en kopi jeg hadde fått av mailen som skolens UV-inspektør hadde sendt M om dette, som avkreftet påstanden. M begynte plutselig å gråte. I stedet for å erkjenne løgnen gikk hun hulkende til motangrep:

«HVORDAN har du fått tak i den mailen?»

Selv advokat Pose syntes oppførselen var beklemmende. Men det inntrufne fikk ingen konsekvenser.

Hvorfor blir man ikke anmeldt for falsk forklaring når man forklarer seg falskt? Dommeren og to advokater var vitner. Krokodilletårer burde ikke telle.

Fortvilelsen i fingerspissene

I min jobb er jeg vant med en vitenskapelig tilnærming. Man godtar ikke løse påstander uten videre. Legemidlene vi putter i oss er underlagt nøye godkjenning. Helsepersonell godtar ikke

utsagn som «jeg kjenner hun som lager denne salven, og magefølelsen sier hun er til å stole på». Ikke uten dokumentasjon. Man vurderer troverdighet og forhistorie. Fordi det gjelder liv og død.

Jeg dro nå aldri til Gjemmum uten å ha med vitner. M fortsatte å dikte opp historier. Fordi løgnene ikke fikk noen konsekvenser.

Ms påstand «B var født stiv i kroppen og med skjev fotstilling» gjengis ukritisk i flere av sakspapirene. Men Ahus har avkrefte dette, ved fødselen var barnet og fotstillingen normal. Likevel sirkulerer dette fortsatt i journalene. I systemets øyne fremstår Münchausen-mødre som gode mødre.

Jeg brøt samarbeidet med B-advokaten, og fikk en ny som skulle være vesentlig tøffere. Advokat C gikk i dybden på dokumentasjonen.

«De fleste barnefedre hadde gitt opp for lenge siden», sa han.

«Mulig det», svarte jeg, og nevnte ikke at jeg fortsatt var nær ved å gi opp.

Men så lenge barnet mitt gråt i smerte, nektet jeg å gi meg. Koste hva det koste ville. Hvis Ahus hadde et rom til meg ved neste akutttinnleggelse, skulle jeg greie min del.

Hadde jeg visst at alt var bra med min sønn, at jeg hadde tatt feil, ville jeg slått meg til ro. Men hittil hadde jeg fått rett i alt jeg fryktet.

Overgripere skal i fengsel. Ikke beskyttes av et inkompetent system.

Jeg gikk til en psykolog for å få meg sjekket. Psykologen (profilert, omtalt i mediene som ekspert på personlighetsforstyrrelser) testet meg på evner, empati, IQ og virkelighetsoppfatning. Fire hundre spørsmål, en serie intervjuer. Utdanning, bakgrunn, arbeidsforhold og tidligere jobber.

Konklusjonen: At jeg var godt innenfor normalen. Stresset og sliten, men ellers ingen utslag.

Han gjennomgikk også mailkommunikasjonen og karakteriserte Ms respons som *irrasjonell*. Min beskrivelse av flere generasjoner med forstyrrede, voldelige mødre og om barnefedre som har tatt livet av seg: Han beskrev det som *svært unormalt*.

Psykolog Myserud fikk etter rettssak nr. 2 og 3 krass kritikk og ble tatt av saken. Forhåpentlig var det en ripe i lakken. Jeg lurar på hva hun holder på med nå, er det tilsvarende saker?

Ny rettsoppnevnt psykolog: Mannerud. En mann. Han gjennomførte nye hjemmebesøk hos meg og min sønn.

Mannerud beskrev samværene med min sønn som normale. «Barnet var svært glad i pappaen sin og nært knyttet til ham». Under samværet sa han: «Jeg fatter ikke at du ikke får være sammen med ham»

Det virket som barnevernet hadde en inngrodd oppfatning om morspresumpsjonen. *Mor vet best, hvorfor skulle hun mishandle barna sine?* Men kjenner de til Münchausen-diagnosen?

Morspresumpsjonen

At moren per definisjon er den best skikkede forelder, og har førsteretten til å ha barnet boende hos seg.

I norsk rett forsvant morspresumpsjonen fra barneloven i 1981 da den nåværende loven ble vedtatt. Likevel, i følge § 35 får mor foreldreansvaret alene dersom foreldrene ikke er gift eller samboere. I dag kan far få omsorgen for barna hvis mor hindrer samvær.

Presumpsjonen er fortsatt utbredt, både på venstre og høyre side i det politiske landskap.

Barnevernet mener det er bedre at barnet er hos en mentalt syk mor, med litt tilrettelegging, enn hos en velfungerende far. Hvis han varsler om overgrep blir han ikke trodd. Han kvernes ned.

Er det rart psykiske lidelser går i arv?

Et barn vil tilpasse seg adferden han vokser opp med. Overgrep og dysfunksjonell adferd blir barnets normalitet, slik vil skjevutviklingen fortsette.

Også skolen i Gjermum beskrev nå M som «vanskelig å samarbeide med». Til foreldresamtalene sendte hun Stefars. Men ingen reagerte.

Mitt barns mor jobbet i forvaltningen, hadde gått kurs og kunne triksene. I sitt arbeid vanket hun sammen med de som jobbet med barnevernsaker.

Hvordan blir mitt barns liv, etter å ha vært mishandlet fra fødselen av? Du kan selv tenke deg hva jeg ser for meg.

Da jeg ringte moren til G på Gjønnes, var hun av samme oppfatning som G når det gjaldt barnet til Ms kusine. «Barnemoren hadde planlagt alt», sa hun på telefonen. Også dette barnet hadde nå en lang rekke diagnoser.

Jeg var bekymret for min sønns nye halvsøsken. Hadde M mishandlet et barn fra fødselen av, kunne hun gjøre det igjen. Jeg ble ikke hørt, men har i hvert fall fått dokumentert at jeg prøvde.

Barneloven og Straffeloven *pålegger* oss å varsle. Å ikke gjøre det er et lovbrudd!

I Gjermum tok M nå en rundtur med advokaten, sitt nyfødte barn, sin mann, sin hund, hele røkla. Hun viste frem *kjernefamilien* sin for kommunens administrasjon. Hun ble *venninne* med Datterud. M er en person man får sympati for.

Etter erstatningssøksmålene i Gjermum/Alvdal-saken sto ordføreren frem i avisene: «Dette er helt forferdelig, jeg er

selv småbarnsfar. Men vi har en mye bedre barneverntjeneste nå.» Likevel var det de samme som fortsatt jobbet der. Svikten fikk ingen konsekvenser.

På jobben håndterte jeg kalkulerende direktører og bedriftseiere. Nå snakket jeg med barnevernere som løy meg opp i ansiktet, grovere enn skruppelløse finansfolk noen gang hadde gjort.

En kveld prøvde jeg å rydde. I en støvete pappeske lå en DVD kjøpt før jeg ble far: Pompel og Pilt-serien som NRK viste da jeg var liten. Jeg ble sittende og stirre meg gjennom alle de fem surrealistiske episodene. For en syk serie det var. En sort/hvitt, grå verden der ingen kommuniserte, alt knirket og falt ned, og samfunnet var vatt, kulisser og svingdører. Figurene og dukkemakerne må ha hatt tunge diagnoser. Men episodene virket mer realistiske nå.

Fantes ikke rapportene jeg hadde liggende? Var det jeg som var observert av naboer og familie som avvikende og voldelig? Var det meg barnehagen mistenkte hadde Münchausen og borderline-diagnose? Var det meg bekymringsmeldingene gikk på? Var det i min familie det var voldsproblematikk og tunge diagnoser? Hadde jeg flyttet rundt i forskjellige kommuner og løyet til alle instanser?

Nei. Om jeg var en følelsesløs psykopat ville jeg vel gitt faen i barnet mitt, aldri varslet, og neppe havnet på Ahus med magesår.

Hvis et barn havner hos den «beste» forelderen vil det få en positiv utvikling. Men det var ikke dette som hadde skjedd.

Sakkyndig Mannerud gjorde undersøkelser om min sønns situasjon i Gjemmum. Selv hadde jeg knapt sett ham de siste årene, og kunne neppe påvirke stort hverken i den ene eller andre retningen.

Mannerud meldte seg syk i forkant av hovedforhandlingen, slik Myserud gjorde det forrige gang. Er oppnevnte psykologer sykere enn andre folk?

Jeg håpet inderlig at Manneruds rapport skulle vise positiv fremgang for min sønn. Jeg håpet den ville vise at det var *jeg* og ikke M som var den *gale* forelderen, så lenge barnet mitt fikk det bedre. Skjønner du? Hvis det var jeg som var gæern ville det vært en enorm lettelse. Men rapporten om min sønn, min elskede sønn, var grusom lesning:

«Barnets utvikling under mors omsorg er alvorlig og akselererende negativ».

«Barnets seksualiserte adferd forverres».

«Stefars involvering i barnets liv er alvorlig bekymringsfull».

Mannerud beskrev også at M hadde løyet for ham. Hun var sitert på at hun «ikke ville ha en diagnoseunge» og derfor hadde holdt vår sønn unna BUP (Barne- og ungdomspsykiatrien).

Utviklingen var akselererende negativ, og M nektet min sønn å få hjelp. Ville rettsapparatet nå erkjenne at de gjennom mange år hadde tatt feil, og satt midt oppe i en overgrepssak?

FORLIKET (2014)

F

ør nyttår hadde han fylt ni, selvfølgelig uten at jeg fikk være til stede. Når jeg nå hadde samvær fortalte han om aggresjon, krangler og trusler hjemme, og en lang rekke urovekkende ting. Han var bekymret for sine halvbrødre. Han sa han hadde truet Stefar med kniv og ønsket å drepe ham. På skolen truet han lærere og medelever. Min sønn hadde lært av Ms drapstrusler.

«Du må si fra på skolen om det som er ugreit», sa jeg.

«Da ringer dem mamma, som sier at jeg lyver, og så får jeg kjeft.»

Det eneste jeg kunne gjøre var å si at jeg elsket ham av hele mitt hjerte.

På våren: Det ble ingen rettssak (hovedforhandling), dommer Slipsfjell anbefalte forlik. Selvfølgelig gjorde han det, rapportene hadde dokumentert omfattende systemsvikt over seks år i to kommuner. Ingen vil ha dritt på seg. Jeg nektet å signere. Slipsfjell truet med at det ville føre til total samværsnekt. Min advokat C anbefalte å godta forliket, og sa vi kunne gå til ny sak til høsten.

Jeg visste knapt hva jeg undertegnet på, men tror forliket sa samvær hver tredje helg og en ukes ferie hvert år. Jeg burde signert med «Donald Duck», det var slik jeg følte meg. Manneruds rapport hadde jo dokumentert at jeg hadde rett, men nå var også dette tryllet vekk. Når et forlik er signert makuleres dokumentbevisene, da er saken *borte*. Ingen må ta ansvar, og retten slipper å få møkk på seg.

Magen svarte med å sende meg til Ahus i ambulanse. Bukhinnebetennelse, døden nær.

IT-firmaet gikk godt. Etter år med hardt arbeid hadde vi nå god økonomi og langsiktige kontrakter. Min firmapartner og dyktige kolleger besøkte meg på sykehuset. Venner, familie og naboer støttet meg også, det varmet. Det er i motgang du kommer nær dine virkelige venner.

Vi fikk en pris som henger høyt i næringslivet, og de ansatte fikk klekkelige bonuser. Men jeg var stadig sykmeldt, og følte ingen glede.

Min partner og en kollega kjøpte ut mine aksjer. Av konkurransemessige hensyn får man da automatisk jobbkarantene, i denne perioden kunne jeg ikke jobbe for andre. Etter beste evne prøvde å jeg å benytte tiden til å komme til hektene.

Jeg hadde gladelig byttet bort alt sammen hvis noen kunne reparert min sønns ødelagte liv.

Tro meg: Psykisk vold fillerister sjela di og slenger den rundt som en våt klut.

Min egen pappa hadde lenge vært syk. Jeg ringte ham hver dag, og var hos ham på sykehuset. Hardt og brutalt: Pappa døde. Om jeg før var knust, var jeg nå pulverisert. Jeg var den siste som snakket med ham, bare noen timer før. Hva tenkte pappa om at han ble nektet samvær med barnebarnet?

Hvor mye kan et menneske tåle før det bukker under.

Nå hadde jeg en skruestikke rundt hodet, og ønsket bare å sove. I pappas begravelse fikk min sønn være tilstede under seremonien, men ikke under samværet etterpå. For et helvetes mareritt dette var.

Kunne det bli verre? Svaret viste seg å være et rungende ja.

M brøt umiddelbart forliket, og nektet meg alt samvær.

Psykopater har en mangfoldig kortstokk, en av trumfene er brev- og besøksforbud. Nå kom det: Fra Ms mor som jeg ikke hadde snakket med på mange år, fra hennes halvsøster jeg ikke hadde sett på ti år, fra Stefaren som overhodet ikke kjente meg. Og selvsagt fra M, som også krevde at jeg fikk besøksforbud mot min egen sønn. Jenteligaen var i gang igjen. Hun truet skriftlig med at jeg ikke hadde lov til å oppholde meg i Gjemmum kommune. Dette til tross for at jeg inntil videre fortsatt hadde rettmessig samvær med min sønn hver tredje helg.

Hvordan illegge noen brev- og besøksforbud? Det er såre enkelt: Hvem som helst kan gå til politiet og kreve det. Politiet har ikke kapasitet til å sjekke historien, de kommer bare på døren og ber deg undertegne. Om du ikke signerer blir det rettssak.

Hva er besøksforbud?

Besøksforbud brukes for å forebygge vold og trusler. Dette skjer ved å nekte en person å oppholde seg nær eller kontakte en annen person. Besøksforbudet skal gjelde for en bestemt tidsperiode, maksimalt for ett år av gangen. Det trenger ikke å foreligge en dom før en person ilegges besøksforbud. Politiet legger besøksforbudet, som da gjelder ifra når personen det gjelder er gjort kjent med dette.

Politiet (påtalemyndigheten) skal innen fem dager etter at en beslutning om å ilegge en person besøksforbud er gjort kjent for vedkommende, bringe beslutningen inn for retten.

– <https://www.domstol.no/no/Straffesak/Sakstyper/Besoksforbud/>

Den som forbudet er rettet mot, kan straks eller senere kreve beslutningen brakt inn for retten. Påtalemyndigheten sørger for at han blir gjort kjent med denne rett.

– Straffelovens § 222 a

Jeg aksepterte ingen av brev- og besøksforbudene, og ville ha saken behandlet rettslig.

Flere ganger hadde jeg reist til Gjemmum i håp om å treffe ham i nærheten av skolen. Uten resultat, fordi (viste det seg) M og rektor hadde laget en ordning der han hver dag ble kjørt til og fra skolen.

Hvert fiber i kroppen skrek etter kontakt med min sønn. Nå reiste jeg igjen til skolen hans. Der, utenfor porten, møtte jeg ham og snakket med ham. Vi ga hverandre en god, god klem. Han var svekket, men hadde fortsatt det vidunderlig varme glimtet i øynene. Jeg fortalte at jeg elsket ham.

Hjemme fortalte han det til sin mor. Hun ringte politiet. Et par uker senere kom fakturaen i posten: Boten for å ha brutt brev- og besøksforbudet lød på 18.000 kroner.

Jeg hadde nektet å undertegne besøksforbudene, og trodde derfor ikke de var rettskraftige før saken var avgjort i retten. Men der tok jeg feil. Ved å treffe min sønn i fem minutter i Gjemmum hadde jeg nå brutt loven, og var av systemet definert som *farlig*.

Nå var jeg nektet retten til å besøke min egen alvorlig mishandlede sønn (eller skrive til ham, selv om han uansett ikke hadde lært å lese), og M hadde alle muligheter til å manipulere ham ytterligere. Jeg forsøkte forgjeves å bli kvitt de desperate tankene. Tabletter var en kortsiktig løsning, men ga iallfall noen timers søvn hver natt.

Høst: Savnet etter min sønn og min far var svarte hull som jeg forsøkte å fylle med sovetabletter. Virvlene i ryggraden protesterte høylytt. Alle hadde sviktet, inkludert meg selv.

Til alt hell hadde jeg min venninne som støttet meg. Vi var kjærester en periode, og hun dro meg med på ski- og fjellturer for å få meg på bena. Hun var vitne til Myseruds maktdemonstrasjon i min egen stue, og at min sønns adferd stadig forverret seg. Etter barnets selvmordstanker hadde hun sendt bekymringsmelding til barnevernet. Hun hadde et godt hode, og satt oppe om kveldene for å gå gjennom haugene av dokumenter og rapporter. Jeg greide ikke å gi henne den omsorgen hun fortjente. Jeg var likegyldig til alt, og forholdet tok slutt. Likevel fortsatte hun å hjelpe meg.

De sjeldne gangene jeg fikk ha samvær fikk M nå forskjellige sjåførere til å kjøre vår sønn et sted på halvveien, så jeg kunne plukke ham opp der. Samværene våre var fortsatt gode, båndene sterke.

Nå var jeg farløs og nærmest barnløs, men hadde fortsatt Mamma. Hun trengte støtte, og vi reiste mye på hytta i Østfold utover høsten og vinteren. Pappa var borte, hun var den eneste som kunne holde meg oppe.

Men noe var galt. Den sporty og spreke mammaen min begynte å skranke.

November: Ledelsen i Gjemmum gikk endelig med på et møte. I kommunestyrets sal hilste jeg på ordføreren, rådmannen og kommunalråden for barns oppvekst og helse. Jeg redegjorde som vanlig for Ms agering, familiebakgrunn og mulige diagnoser, og fortalte at jeg var en alvorlig bekymret far. Total stillhet. Fra PCen viste jeg bilder av min sønns blåmerker fra han var spebarn, og noen av de grusomme lydopptakene. Jeg ville ikke la dem se meg gråte, så jeg gikk ut av salen mens opptakene ble avspilt. Heller ikke da jeg kom inn i salen igjen sa noen ett eneste ord til meg. De snakket ut i luften, og til hverandre. På slutten av møtet, som varte totalt en time, spurte jeg:

«Dere skriver møtereferat, og sender?»

«Nei» sa rådmannen.

«Hvorfor ikke?»

«Møtereferat er ikke påkrevet.»

Da jeg kom hjem skrev jeg mitt eget referat, og mailet det som var der. Jeg ba om at kommunen skrev et endringsforslag hvis de var uenig i noe. Svaret:

Fra: DITTERUD [REDACTED]@GJEMMUM.kommune.no]
Sendt: 5. november 2014 12:41
Til: FAR [REDACTED]
Kopi: DATTERUD [REDACTED]
Emne: SV: Oppsummering av møte

Vi takker også for møtet 3/11.14. Møtet kom i stand på anmodning fra deg. Formålet med møtet var å gi deg anledning til å meddele deg direkte til kommunens ledelse. Det gjorde du i møtet. Det var ikke avtalt at det skulle skrives noe referat, og vi ser derfor på din mail som din oppsummering av møtet.
Det er ellers sentralt at barnets mor har foreldreansvaret, og hun er derfor den korrekte samarbeidspartneren for kommunens instanser når det gjelder barnet.

DITTERUD [REDACTED]

Kommunalsjef rådmannsteamet
GJEMMUM.kommune

Før jul nektet M vår sønn å besøke min mamma hvis jeg samtidig var til stede. Jeg holdt meg unna så han fikk treffe sin syke farmor.

Dette var realitetene. Spillet for galleriet var «M vil så gjerne at barnet skal se sin fars familie.»

Hun sier de riktige tingene, men handler stikk motsatt.

Min sønn fylte nå ti år, uten at jeg fikk treffe ham.

SELVPROSEDERENDE (2015)

M

amma ble svakere. Jeg var i jobbkarantene og hadde tid, kjørte henne til leger og ordnet ting for henne. Men jeg var på bunnen, lenger ned enn jeg trodde det var mulig å falle. Smerte, overalt. Jernklemmen rundt hodet strammet seg enda en millimeter. Mamma kjente meg, og gransket meg med sorg i blikket. Jeg så et annet sted, for å prøve å minske hennes smerte.

Jeg ønsket hele overgrepssaken frem i lyset. At absolutt alt ble bragt frem i lyset. At den allmektige skaper, eller hvem det nå var som styrte, brøt gjennom skydekket og gjorde det klart hva som var sannhet og hva som var løgn.

Jeg skyldte min sønn det, om det så skulle koste meg livet.

Jeg hadde brukt halvannen million på advokater, og 11 år av mitt liv. Tilliten til advokater var borte. Jeg stevnet M, og benyttet meg av retten til selv å prosedere saken.

Samtidig hadde jeg samarbeidet med flere journalister, og gitt dem dokumentasjonen. En av journalistene gjorde det retten aldri hadde gjort: Hun snakket med naboer og andre vitner.

Advokat Pose besvarte ingen av punktene i min stevning. I en serie prosesskrift begynte jeg å sette sammen hele tidslinjen, systematisk fra mitt barns fødsel og fremover. Dokumentasjon som retten aldri hadde vurdert.

Barnefordelingssaker skal opp så raskt som mulig, og saken ble berammet til april. Sorenskriveren ringte meg og sa rett ut at han som regel ikke tok i slike saker, men ville gjøre et unntak. Vi hadde en positiv samtale. Tingrettens øverste sjef ville ta meg på alvor!

Hva er en sorenskriver?

en dommer som er øverste administrative leder av en domstol i første instans (som regel tingretten), en statlig embedsmann.

Prosesskriv:

de skriftlige innlegg partene sender til retten, som del av saksforberedelsene.

Etter forliket var Mannerud og rapporten hans ute av bildet. Ny rettsoppnevnt psykolog: Damerud.

Jeg ba tingretten om at prestisje og kostnadmessige hensyn ikke skulle tillegges vekt, siden det gjaldt tre ødelagte menneskebarn. Sorenskriveren nektet.

Mammas kreftsykdom var nådeløs. Min søster, niese og jeg var hos henne da lyset i blikket hennes forsvant. Jeg lukket øynene hennes og håpet hun hadde fred i sjelen.

M nektet vår sønn å være sammen med oss i sorgen. Som under min pappas begravelse fikk han være med i kirken, men deretter var det rett hjem til Gjemmum. Barnet ga høylytt uttrykk for at han ville være med på minnestunden etterpå. Men M sendte Stefars bror for å hente ham.

På ti måneder var jeg nå blitt foreldreløs. Jeg ga blanke faen i om jeg levde eller ikke. Å være våken var et mareritt, for tankene var der hele tiden. Nå forsto jeg hvordan de andre barnefedrene i Ms familie, og andre i samme situasjon, hadde det før de tok livet av seg. Psykisk vold over mange år knuser deg. Kan psykologer noe om dette utover det de har lest seg til? Noen av oss har opplevd det på kroppen.

I alle år hadde jeg vært restriktiv med alkohol. Jeg sluttet å røyke året før barnet mitt ble født. Nå gikk jeg i butikken og sa «20 Prince, takk». Ren idioti. Jeg tok en øl eller to. Eller tre. Midt på dagen. En øl er en stor, kjølede pille som på kort sikt demper smerte. Men denne smerten kunne ikke repareres.

Jeg fortsatte å innhente medisinsk dokumentasjon om min sønn. Epikrisen fra Ahus viste at han som spedbarn var påført hjerneskode. Bildene viste *skygger i hjernemassen*. Opplysningene bekreftet og overgikk mine mistanker. Knipsingen på stellebordet var ingen vrangforestilling, slik M hadde hevdet.

Jeg sendte nye prosesskrift med dokumentbevis. Men fikk ikke svar, hverken fra Pose eller sorenskriveren.

Tidligere barnevernleder Ditterud var nå *omplassert* som *spesialrådgiver* i kommunen. Han slikker sikkert frimerker for samme lønn frem til pensjonsalder. Kommunalråden var også borte, hun etablerte kort tid etter et enkeltmannsforetak og leier seg sikkert inn for enda bedre lønn. (Du kan sjekke det i Brønnøysund om du vil.) Ny barnevernleder? Datterud. Som satt tungt involvert i Gjemmum/Alvdal-saken, selv om hun hardnakkete benektet det.

Ordet *konflikt* er et moteord innen barnevernet. Ja, konflikt foran et barn er skadelig. At et barn ser mor sparke og slå barnefar er skadelig. At et barn opplever at mor går amok foran naboer og venner, og er aggressiv selv med barnevernet til stede, er skadelig.

Det er forelderen som har barnet som kan påføre det en konflikt og skade det ytterligere. Hvordan kan en far, som knapt har sett sitt barn de siste årene, påføre ham en konflikt, eller manipulere ham? Kan fedre mishandle barn via telepati?

Jeg meldte Myserud inn for Psykologforeningen. Jeg fikk en såkalt ekspert til å skrive klagen, det kostet. Jeg meldte Pose inn for Advokatforeningen. Ikke at jeg trodde det vil føre frem, men da hadde jeg i hvert fall varslet. Begge hadde beviselig *forledet retten*, som det heter på fint. Der jeg kommer fra kalles det å *juge*. Det burde vært straffbart.

Ingenting hjalp. Sørenskriveren mumlet i sitt tilsvarende at det «er uheldig at...» på det vanlige, patetiske forvaltningsspråket. Ønsket han ikke saken belyst fra alle bauger og kanter, og straffe de som eventuelt hadde brutt lovverket? Tydeligvis ikke. Rettens aktører kjenner og beskytter hverandre.

I et av prosesskriftene ba jeg M ta de samme testene som meg, og bli utredet av nøytrale psykologer. Da kunne hun dokumentere at hun var en normalt fungerende mor. Hun nektet.

Etter at det nå var fremlagt dokumentasjon fra en rekke instanser om Ms omsorgsevner, ble det stille fra retten. Saken ble brått utsatt. Den rettsoppnevnte sakkyndige Damerud var plutselig *dobbeltbooket*. Evnet ikke en sakkyndig engang å holde sin egen kalender oppdatert? Da burde hun kanskje ikke ha slike jobber. Ut fra tidligere erfaringer tenker jeg at hun bare ikke ville ha saken. Ikke hun heller. Ingen ønsket befatning med denne betente saken. *Dritt* skader karrieren.

I et nytt prosesskrift fikk retten bildene av barnets blåmerker og knipsemerker i ansiktet.

Jeg fikk samvær, nå under tilsyn. M hevdet hun var livredd når vi hadde samvær, og at barnet mitt var livredd meg. En tilsynsperson, Greirud, ble oppnevnt. En mann. Også han midlertidig innleid konsulent i Gjemmum barnevern, men en grei, normal person.

I barnets seks første leveår beskrev M meg som en svært god pappa. Noe ingen dokumentasjon har sådd tvil om. Nå var jeg så farlig at samværene måtte skje under tilsyn.

Det viste seg at Greirud var tidligere fotballspiller, som meg, og vi hadde mye å snakke om. Første samvær med tilsyn var i mai. Min venninne ble med for å observere.

Barnet hadde tydeligvis savnet pappaen sin, klengete på meg og viste at det ennå var sterke bånd mellom oss. Stikk i strid med Ms påstander. Samværet skulle vare i kun to timer, så det var ikke mye vi fikk gjort. Men været var fint, og vi tok en tur til fotballbanen, slik vi pleide før i tiden. Rapporten fra Greirud var sammenfallende med min venninnes uformelle referat: Barnet var svært glad i pappaen sin, det var gjensidige og gode relasjoner mellom far og sønn, og samværet var helt topp.

Rapporten og det uformelle referatet ble oversendt tingretten.

Fra advokat Pose kom et prosesskrift som hevdet at også brødrene til mitt barn «ble hemmet i sin utvikling» i Gjemmum, og at dette skyldtes konflikten.

Javel, så hadde min sønns halvbrødre også utviklingsproblemer. Hvordan skulle moren greie å vri seg unna at hun hadde tre ødelagte unger?

Lenge før M fikk sitt tredje barn hadde jeg varslet jeg barnevernet om mulige, kommende overgrep. Nå påsto Pose at det var *konflikten* mellom M og meg som var årsaken til at to barn jeg aldri hadde sett var fysisk og psykisk skadet. Jeg hadde ikke snakket med eller sett M på flere år. Hvordan i himmelens navn fikk Pose dette til å gå i hop, som menneske, ikke bare som betalt advokat? Innerst inne måtte hun vite at varslene om M var riktige. Nå kjempet hun for sitt rykte som advokat.

Hvem ønsker vel å være del av en av landets styggeste overgrepssaker? Pose så det var tre ødelagte unge menneskeliv, og må ha skjönt at hun hadde sviktet dem. Hele veien hadde hun støttet en syk, manipulerende mor. For å unngå pletter på karrieren vil de fleste gjøre det de kan for å vri seg unna.

Situasjonen virket fastlåst. Hvordan kunne jeg føre ytterligere bevis for mine påstander? En jeg kjente anbefalte meg å høre med en privatdetektiv. Og i desperasjon kjøpte jeg noen tjenester.

Private etterforskere kan mot betaling få folk på *innsiden* i politi, helsevesen og andre etater til å finne informasjon i databasene. I alle yrker finnes folk som lar seg kjøpe, det er bare å åpne lommeboka. Etterforskeren og informanten deler pengene. Søkene bekreftet diagnosene i Ms familie, som hennes farmor og farfar hadde fortalt meg over kaffebordet. At Gs barn (med Ms kusine) i Gjønnes var ødelagt medførte riktighet, barnemoren

hadde diagnoser til opp over ørene. Også hennes søster var mentalt syk. Deres mor og Ms tante viste seg å ha en lang historikk med psykiske problemer. Alt stemte.

Lege dømt for journalsnoking

Legen ble idømt ei bot på 10.000 kroner fra politiet etter å ha blitt funnet skyldig i å ha gjort over hundre ulovlige journalsøk. De fleste gjaldt eksmannen til kvinnen han bisto i en barnefordelingssak. Helseetilsynet hadde hatt legen under oppsyn i et halvt år, men reagerte kun med en advarsel.

– November 2017 (https://www.nrk.no/sorlandet/_noe-av-det-groveste-jeg-har-sett-i-helsevesenet-1.13750964)

I et prosesskrift hadde Sorenskriveren bedt alle vitner om å stille frivillig. Jeg kalte inn kvinnene på Ms morsside, så retten ved selvsyn kunne vurdere dem og spørre dem ut. Men advokat Pose nektet å oppgi deres adresser, slik at de ikke mottok innkallingen.

Jeg var *Faren*. Ikke bare i betydningen *en far*, men tydeligvis også *en fare*.

Barn er det mest sårbare og forsvarsløse som finnes. Er vi så grusomme at prestisje og karriere går foran, når vi hører barn skrike i smerte?

Jeg kjente mange dyktige og gode mennesker som jobbet i offentlige instanser. I fortrolige samtaler fortalte de om sin kvalme ved å sitte på kunnskapen om systemets skyggesider.

Jeg fortsatte å skrive. Nå nærmet slutten seg, men jeg ga faen. Sannheten skulle frem.

De fleste husker Kristoffer Kihle-saken fra 2005. Ingen på hans hjemsted gjorde noe, til tross for guttens fortvilte rop om hjelp. Han ble slått i hjel av sin stefar. Jeg ble syk av å tenke på dette. Hvor helvetes feige er vi mennesker? Alle visste at barnet ble mishandlet, men ingen gjorde noe?

Fy faen så feige dere var, rektor, ordfører, lærere, barneha-geansatte, barnevernere i Kodal og Andebu kommune. Jeg blir kvalm av dere. Og syk, igjen. Jeg begynte å komme på hils med ambulansefolkene som kjørte meg til Ahus.

Når overgrepssaker kommer til overflaten står barnevernsledere fram i avisene: «Vi trenger mer kunnskap, mer penger til kurs.» Vel, om du ikke har et minimum av kunnskap om psykologi, overgrep, lystlagnere, at overgrep går i arv, sannsynlighetsberegninger, jus, og det som kalles sunn, kritisk fornuft, bør du ikke jobbe med barns sikkerhet. Da vil ikke kurs hjelpe.

På kveldene hørte jeg som vanlig flyene dundre over boligfeltet. Og tenkte på flyplass-saken: Skulle Gardermoen eller Hurum bli landets hovedflyplass? Sivilingeniør Jan Wiborg dokumenterte at vær-data som ikke talte til Gardermoen's fordel ble manipulert. En rekke maktfolk hadde tunge økonomiske interesser i å få flyplassen til Gardermoen. I 1994 døde Wiborg etter å ha falt ut av et hotellvindu i København. Et vindu det ikke skulle være mulig å falle ut av. Kofferten hans med dokumentasjon ble *borte*. Det kom et par dokumentarfilmer og en bok, så ble det stille. De som eide arealene på Gardermoen tjente seg søkkrike. Av og til lurte jeg på om Romerike en dag vil gå under, slik romerriket i sin tid gjorde.

Følg pengestrømmen, så vil du se agendaen.

Min sak ble utsatt. Og utsatt. Så nok en gang utsatt. Nå var den berammet til februar 2016, ett år etter at jeg sendte stevningen.

Det ble planlagt samvær i august. Under forrige samvær sa min sønn han ville dra på Oslofjorden i båten. Han elsket den båten, vi hadde hatt mange gode opplevelser der — også med naboer og Bs kamerater. Med tilsynsperson Greirud avtalte jeg møte på Bygdøy i august. Men jeg kunne ikke hente ham selv, siden jeg av M var nektet opphold i Gjemmum kommune.

Datterud, nå leder for barnevernet, sa hun ikke ønsket å bruke penger på å frakte barnet til Bygdøy. De hadde stramme budsjetter. Jeg svarte at det var hennes problem, «sørg for at min sønn er på Bygdøy til avtalt tid så vi kan ha samvær på fjorden slik han så inderlig ønsker seg.»

Den samme Datterud nektet i sin tid å be Alvdal-datteren om unnskyldning. Jenta hun indirekte bidro til å mishandle ved å stole blindt på moren.

Fra min sønns tidligere fysioterapeut fikk jeg dokumentasjon som viste at føttene hans var ødelagt allerede tidlig i livet. Dette ble oversendt advokat Pose.

Jeg fryktet at M ville manipulere vår sønn til å hate meg og være redd meg, og redegjorde for dette i et nytt prosesskrift. Der ba jeg om mer samvær med tilsyn, for å begrense Ms muligheter for å manipulere ham. Men Systemet hadde sluttet å svare.

Sommeren vaklet videre i en sløv tåke. Jeg tok noen øl til lunsj og sovepiller til kvelds, og sluttet å kjøre bil. Å være våken var et mareritt. Bare den drømmeløse søvnen lar deg slippe å kverne på alt det grusomme.

Samvær i august: Greirud kjørte selv min elskede sønn til Bygdøy. Da gutten stormet ut av bilen og kastet seg om halsen min var det strålende sol, og alt annet var for noen øyeblikk glemt. Min venninne var med, og vi hadde noen uforglemmelige timer med bading og hygge i båten på den

vindstille fjorden. Greirud hadde det også fint, og både hans rapport til tingretten og min venninnes referat bekreftet at Barnet elsket sin pappa.

Fotballturnering på Skapdalmyra: Jeg visste når han skulle spille, og dro dit med min venninne. Vi fikk øye på ham og vekslet noen ord, men han var tydelig redd for å snakke med meg. Stefar fra H, som fortsatt overhodet ikke kjente meg, fotfulgte ham. Jeg ga min sønn en femtilapp til is og brus, penger han umiddelbart ga til Stefar. Han turte ikke annet, mor og Stefar hadde stålkontroll på barnet mitt.

To uker senere kom et prosesskrift fra advokat Pose der M hevdet at «Far (under fotballkampen) har ripet opp bilen til Stefar og ødelagt den.» Rent oppspinn, jeg vet ikke engang hva slags bil Stefar kjører, og min venninne kan også avkrefte påstanden. Det kom heller ingen politianmeldelse av saken, ingen bildebevis, som enkelt kunne vært tatt med en mobiltelefon, bare nye ubegrunnede påstander.

Jeg kalte inn en rekke involverte som vitner for å belyse saken. Som sine vitner hadde Ms advokat kalt inn «barnevern og politi». Et barnevern som i flere av rapportene var blitt slaktet for sin håndtering.

Politiet kom hjem til meg for å levere nye brev- og besøksforbud mot folk i Ms familie, mennesker jeg ikke hadde sett på ti år og ikke ville hatt kontakt med om jeg fikk betalt for det. Til slutt orket jeg ikke engang åpne døren når de ringte på. Jeg var ødelagt og hadde sterke smerter overalt i kroppen. Hos fastlegen fikk jeg nye piller.

Jeg tenkte på andre barnefedre som hadde tatt livet av seg. Skulle psykopaten få det som hun ville? Nedsauset av alkohol og sovetabletter tok jeg hagla jeg brukte på jakt ut av våpenskapet og lekte med tanken. Jeg satte inn en patron. En

ør liten bevegelse med pekefingeren, så ville smertene være borte. Men hva ville barnet mitt tenke? Ville noen bry seg? Og hvem ville finne restene, en stakkars nabo? Jeg vurderte å sette en lapp på inngangsdøra: «Gå for all del ikke inn, ring politiet.»

Og hva med det jeg hadde igjen av verdier? M hadde stålkontroll på min sønn. Hun ville forvaltet hans midler til han ble 18. En mor som hadde stjålet sparepengene hans fra han var baby.

Ikke faen. Jeg skulle ha rettferdighet for min sønns ødelagte liv. Saken måtte frem i lyset. Jeg la vekk hagla og tok flere sovetabletter. En av de siste tankene før mørket senket seg: «Kanskje jeg kunne skrive en bok.»

Negative tanker skaper en nedadgående spiral. Hjernen er på mange måter en muskel som kan trenes opp. På BI hadde jeg tatt et kurs om *Coaching, EQ og Selvledelse*. Nå måtte jeg lede meg selv tilbake til livet.

Jeg innså at jeg neppe ville få se barnet mitt igjen, men måtte prøve å overleve selv. Jeg var fortsatt relativt ung. Jeg begynte å spise, gå korte turer, kjøre bil. Jeg **måtte** få positive hendelser inn i det stakkars hodet mitt. Jeg fant fram gitaren, gikk på konserter, traff folk. De mentale teknikkene fungerte. Av og til var det glimt av livsglede.

Jeg ba Skapdal og Gjermum sende utskrift av arkiverte bekymringsmeldinger. Skapdal samtykket, som de vel er pliktige til, der var det flere meldinger enn jeg visste om. Flere var anonyme. En av dem:

Barnevernet, [redacted] kommune

MOTTATT

20 JUN 2011

4959/2011

15. juni 2011

Bekymringsmelding – [redacted]

Vi er 2 mødre som en god stund har lagt merke til [redacted] gutten synes vi har en unormal og til tider merkelig adferd. Mor til gutten setter vi også et spørsmålsteget ved, når vi ved flere anledninger ser hennes oppførsel ovenfor sønnen.

Vi ønsker å melde fra fordi vi lurer på om alt er som det skal rundt den gutten.

Hilsen

2 som synes her bør noe gjøres

Jeg videresendte meldingene til tingretten.

Gjemmem? Der **nektet** barnevernet å utlevere bekymringsmeldingene.

På senhøsten: Den forsiktige gravingen hadde avdekket en del grums. så jeg bestemte meg for å grave videre i *dritten* til de involverte. Jeg har et nettverk, kunnskap om teknologi og økonomi, og tilgang til en rekke registre.

Jeg kan ikke gå i detaljer, men fant mistenkelige transaksjoner i bl.a. eiendomsregisteret. Jeg så de involvertes økonomiske

og politiske nettverk. Flere var losjebrødre og *kamerater*. Du får regne ut resten selv. I disse nettverkene beskytter man hverandre.

Gjemmum er ingen stor kommune, innbyggerne ville så vidt fylt langsiden på et middels fotballstadion. De som er maktfolk kjenner hverandre, omgås privat og i kommunestyret. Jeg så at undervisningsinspektøren på Bs skole hadde forsøkt å trenere eiendomstransaksjoner. Han ville ha tomten selv, men tapte til slutt, etter å ha fått kritikk av Fylkesmannen. Som ellers i samfunnet beskytter man seg selv og sin gjeng. Det er faktisk helt normalt.

Dokumentasjon og spørsmål rundt dette ble mailet til enkelte av *toppene*. Jeg forventet ikke svar, og fikk det heller ikke. Jeg inviterte sorenskriveren til et privat møte for å orientere om ulovlighetene til de enkelte involverte. Han nektet. Dette var hans eget nettverk.

Pose ba Statsadvokaten involvere seg på hennes side. Jeg ble slaktet: «Far er bare ute setter å sverte M», konkluderte Statsadvokatens assistenter. De samme papirflytterne som i sin tid henla Gjemmum/Alvdal-saken.

Hvordan var stemningen hos Statsadvokaten etter den saken, en av Norges verste overgrepssaker? Følte de noe, lærte de noe? Bryr de seg om mishandlede barn og smertene disse er påført? Når det kommer til stykket er offentlige instanser uten menneskelige følelser.

En jeg kjenner jobbet tidligere hos Statsadvokaten, og vi hadde lange samtaler hjemme hos meg. Jeg fikk vite en del hvordan ting fungerer i praksis. Jeg kjenner også folk i forskjellige politi-instanser, navn jeg aldri vil nevne, som forteller meg hvordan realitetene er der ute.

Jeg anmeldte Skapdal og Gjemmum for grove brudd på en rekke lovverk, inkludert Menneskerettighetene og FNs Barnekonvensjon. Dokumentasjon: Fylkesmannens egne rapporter.

Fra politiet fikk jeg ikke engang svar. Var det virkelig mulig å dysse ned grove, dokumenterte lovbrudd?

Maktpersoner og narsissister liker ikke å bli plukket på. De vil føle seg krenket, og slå tilbake.

Men nå ga jeg blanke faen i konsekvensene. Jeg gravde i økonomien til Pose og Myserud. Og maillet i sene nattetimer litt *faktadritt* til makta, barnevernledere og innleide konsulenter. Etter så grov systemsvikt og tre ødelagte unger mente jeg de fortjente det. De burde vært etterforsket og straffet.

Jeg orienterte politiet og andre instanser om at jeg var ytterst samarbeidsvillig, men ba om at all kontakt gikk via e-post eller brev. Min erfaring var at muntlig kommunikasjon ble oversett eller forvrengt. Skriftlige ting kunne jeg dokumentere for ettertiden. Politiet kom stadig på døra, men jeg åpnet sjelden. Når jeg skjønnte det var de som ringte, tok jeg ugjerne telefonen.

I et prosesskrift ba jeg om at saken skulle gå for åpne dører, siden jeg betraktet dette som en grov overgrepssak og dokumentert systemsvikt over et tiår. Intet svar.

November: Politiet ringte meg, gang på gang. Fra forskjellige telefoner. Jeg var på reise, hadde ikke noe å snakke med politiet om, og tok ikke telefonen. Jeg hadde ikke gjort noe galt utover å sende noen e-poster med faktaopplysninger, faktadritt. Naboer lurte på hvorfor det stadig var politifolk hos meg.

Jeg har bodd på samme sted i to tiår, og naboene og barna deres kjenner meg godt. De voksne vet hvilket helvete jeg lever i. Flere av dem var vitne til Ms aggresjon. Noen av dem har venner som har vært gjennom samme dritten, med kvinner som stikker av med barna og kaster brev- og besøksforbud etter barnefedrene. (I grupper på Facebook og andre nettsteder hjelper kvinner hverandre med tips om samværssabotasje. Oppskriften

på å bli kvitt en uønsket barnefar er relativt enkel, du vil finne *kakeoppskrifter* som er betydelig mer kompliserte.)

Samtidig foret M politi og instanser med stadig nye påstander.

Morgenen jeg ble arrestert satt jeg i stua med gitaren og spilte *Highway to hell*. Politifolkene som sto utenfor da jeg åpnet døra var høflige og ordentlige. Jeg ble satt på glattcelle. To døgn der knekker de fleste psykisk. Men nå var jeg så full av faen at det ikke bet på meg. Jeg hadde levd i helvete i 11 år og var vant med å stirre døden i brunøyet. Betjenten som slapp meg ut var en oppegående dame, og vi hadde en fin samtale. Hun sa rett ut at «det er ikke alt i systemet vårt som fungerer like godt».

I samme dag forklarte jeg dommeren min situasjon. At min sønn var mishandlet og seksualisert av en syk mor som utnyttet hullene i systemet. At hennes familie hadde gjort det samme i generasjoner. Den kvinnelige dommeren virket betenkt, hun rynket brynene og ga meg *bare* en uke i varetekt. I Oslo Fengsel, som jeg hadde hørt var blant landets verste. Jeg anket kjennelsen på stedet, hadde hørt om juling og voldtekter i fengsler. Da de kjørte meg bort var jeg livredd. Men fengselet var ikke så ille. (Det er ikke de innsatte som rævkjører deg, det er systemet.) Jeg traff fedre i samme situasjon, som kjente til denne oppskriften på å bli kvitt barnefedre.

En kvinnelig betjent lånte meg en kassegitar, og jeg fikk øvd på repertoaret av gamle norske rockelåter. Mandag morgen kontaktet jeg min advokat og bad ham trekke anken. En uke i fengsel kunne jeg lett greie. På et vis ga det meg tid til å tenke og komme meg på beina. Da jeg slapp ut oppdaget jeg at jeg hadde bursdag.

En måned senere kom det brev: Anken, som jeg hadde trukket, var nå forkastet! Fem sider med begrunnelser, signert av tre dommere.

Rettsstaten Norge sluttet aldri å overraske. Anken var trukket, det fikk advokaten bekreftet fra lagmannsretten samme dag. Likevel brukte tre dommere tid og ressurser på å forkaste en anke som ikke eksisterte. Og rettsapparatet benytter steinalderteknologi til å skyfle dokumenter frem og tilbake. Telefaxer! Var det mikroskopiske dataminnet fullt, vil den ikke greie jobben. Ikke ulikt enkelte saksbehandlere jeg har truffet.

Jeg ba via e-mail den rettsoppnevnte sakkyndige redegjøre for sin kunnskap om Münchausen-mødre, overgripere, overgriperslekt, sannsynlighetsberegning. Og hennes IQ. (Ja, jeg gikk litt av skaffet) Hun svarte aldri.

Vi mennesker styres av følelser. Dommere, advokater og psykologer er også mennesker. Selv var jeg også styrt av følelser. Jeg var inderlig forbannet. Og fortsatte å maile kritiske spørsmål til *toppene* i Gjemmum og Skapdal. Jeg oppnådde selvsagt bare at de samme folkene ble enda mer lei av meg og saken.

Når man er selvprosederende har retten plikt til å gi veiledning i forkant. Tingretten gjorde ikke dette. Sorenskriveren forsøkte i dokumenter å true meg til å bruke advokat. Jeg refererte til menneskerettighetserklæringen. Hittil hadde jeg punget ut med 1,4 mill i advokathonorarer, pluss noen hundre tusen til privatdetektiver og eksperter.

Jeg hadde verken råd eller lyst til å bruke flere advokater. Det fantes ikke den advokat i verden som (uten å få en million under bordet eller to over) kunne tygge seg gjennom den massive veggen av dokumentasjon. Sakskomplekset var blitt enormt. Jeg var den eneste som kjente alle detgaljer, og skulle gjøre jobben selv. Jeg skyldte min sønn rettferdighet.

Norges lover ligger heldigvis på nettet, og biblioteket har faglitteatur. Jeg leste meg opp på det jeg følte jeg trengte.

Nå hadde jeg vært nedsauset i elendighet i mange år, og kombinasjonen «lite søvn, lite mat, mye øl» viste seg å ikke være ideelt for immunforsvaret. Først trodde jeg det var vanlig influensa. Men hosten ble kronisk, og søvn umulig. Fastlegen målte en skyhøy crp, og satte meg på en to ukers antibiotikakur.

Politiet kom på døra for å returnere tre av de fire minnepinnene jeg hadde sendt tingretten. (Jeg vet ikke hvor den fjerde kopien ble av, kanskje ble den oversendt advokat Pose.) De inneholdt videoopptak av min sønns uttalelser om overgrep (se kap. Dokumentasjon bak i boka) og bilder av blåmerker og andre skader fra han var spebarn. Tingretten ville ikke ha noe med denne saken å gjøre. På fagspråket kalles dette å «avskjære bevis». Selvsagt ønsker man å avskjære det som dokumenterer at man tar feil.

En ettermiddag i november satt jeg i et forretningsmøte, etterpå skulle vi ut for å spise. Telefonen ringte, jeg så det var politiet. Jeg var opptatt, og svarte ikke. De ringte flere ganger fra forskjellige telefoner. Jeg svarte ikke, orket ikke mer juling.

Da jeg kom hjem etter midnatt hadde Delta-troppen vært på besøk. Naboer fortalte at politimenn med våpen og fullt utstyr hadde omringet huset og tatt seg inn. Dørlåsene var byttet, på en lapp sto det at nye nøkler kunne hentes på politistasjonen.

En venn kjørte meg ned dit. Der slang jeg såpass med leppa at jeg i tillegg til de nye nøklene fikk besøksforbud mot politiet/ politistasjonen for de neste 24 timer.

Tilbake i leiligheten så jeg at alt var endevendt. Et innrammet bilde lå knust i trappa. Det var det jeg tok av min sønn da han for første gang smilte til meg, tre måneder gammel. Hva i helvete? Jeg fattet det ikke. Forbannet ringte jeg 112 og spurte politiet faen de holdt på med. Hagla i våpenskapet var fjernet, selv en gammel, plombert Krag-Jørgensen jeg arvet etter farfar var borte. Kunne jeg komme ned til politiet og snakke med dem? Jeg forklarte samtidig at jeg hadde besøksforbud i 24 timer. Hun jeg snakket med sa det var greit.

På politistasjonen klokken 04 fikk jeg en samtale med en av de som hadde vært med på aksjonen. Jeg hadde gått opp og

ned trappen hjemme flere tusen ganger i to tiår, og aldri ødelagt noe. Hvorfor hadde politiet knust bildet av sønnen min og ikke en gang ryddet opp etter seg? Jeg fikk ikke noe svar. Derimot ble jeg slengt på glattcelle, fordi jeg nå for *andre* gang hadde brutt et ilagt besøksforbud. Den muntlige tillatelsen jeg hadde fått fra 112 var ikke gyldig. Det kom i tillegg til rettsvillfarelsen den første gangen (da jeg møtte min sønn fem minutter og fikk 18.000 i bot). Nå var jeg definert som farlig.

Det viste seg i ettertid at M — eller noen i hennes krets — den ettermiddagen hadde ringt politiet og sagt at jeg var observert i Gjemmum med *skytevåpen*. Men jeg var beviselig i et forretningsmøte.

En nabo fortalte han var blitt spurt av Delta-troppen om han kjente meg. Naboen bekreftet det.

«Han er farlig», sa de.

«Nei, jeg har bodd her i seks år og kjenner ham godt, han er slett ikke farlig.»

«Han er farlig!», gjentok Deltagjengen. Som aldri noen gang hadde sett eller snakket med meg. Hvor får de informasjonen sin fra?

Desember: Etter en serie utsettelse ble hovedforhandlingen berammet til 1. februar.

Jeg mailet advokat Pose spørsmål om hennes økonomi. Hvordan hadde hun på lovlig vis greid å legge seg opp XX millioner på Y år? Hun svarte med å illegge meg brev- og besøksforbud.

M fortsatte å hevde til instanser i Gjemmum at «Barnet sier han er redd for Far, og redd for å gå på skolen.» Men ingen spurte vår sønn. Rapportene refererte kun hennes påstander: «Mor sier at barnet sier...»

Sist jeg hadde samvær, under båtturen i august, viste Greiruds rapport at barnet hadde «sterke bånd til sin far og viste tydelig at han var svært glad i pappaen sin.» Og nå var han «redd for far»? Hvorfor ble ikke rapporten til Greirud vektlagt?

Uansett hva jeg gjorde ville min sønn snart være livredd pappaen sin.

I 11 år hadde en Münchausen-mor tryllet fram en virkelighet som ikke fantes. Hun var en magiker som innledet seansen med *Jeg kjenner systemet*.

Når man får mye juling blir man litt grinete.

RETTSSAKEN SOM FORSVANT (2016)

Tvinges du til å stå og se på at barnet ditt skades, blir du som et såret dyr.

Januar. Jeg tenkte stadig på Kristoffer Kihle, den unge gutten som døde fordi alle sviktet ham. Til ordføreren i Andebu sendte jeg like godt en skriftlig faktura på 10 millioner kroner, og ba om at beløpet ble utbetalt direkte til Kristoffers ødelagte far. Ordføreren, som beviselig hadde bidratt til sakens tragiske utfall, ringte tilbake og lurte på hva i all verden dette var. Vi hadde en kort samtale som endte med at jeg ba ham ryke og reise.

Jeg hadde innkalt flere av de involverte som vitner: Ordførerne og barnevernlederne i de to kommunene, Fylkesmannen, min sønns fastlege, kvinnene i Ms familie. Sorenskriveren hadde bedt alle vitner stille frivillig. men ingen av de jeg innkalte ønsket å møte.

Pose skrev i et tilsvaer at Ms familie ikke var relevant for saken. Trolig hadde hun bedt dem skaffe seg hemmelig nummer, for da *jenteligaen* ble innkalt var kvinnene ikke mulig å få tak i. Jeg visste at tre av dem bodde på institusjoner forskjellige steder i landet.

M hadde påstått at jeg stadig kom på kant med sjefen. En av mine tidligere sjefer var villig til å vitne om det motsatte. Men advokat Pose ringte ham hjemme og overtalte ham til ikke å stille. Hva hadde hun fortalt ham? Hun ringte også datteren til min venninne for å forhøre seg om hvem som ville stille i retten.

Andre av mine vitner orket ikke belastningen med å bli rævkjørt en gang til. I forrige rettssak hadde advokat Pose behandlet dem som kriminelle.

Slik har det vært i en rekke stygge overgrepssaker: Av forskjellige grunner ønsker ikke vitnene å stille.

Antibiotikakuren hjalp ikke, og mykoplasma på begge lungene viste seg å være svært smertefullt. Liggende hoster man seg nesten i hjel. Halvveis sittende på sofaen fungerer man delvis, men søvn var umulig. Jeg var tilbake i kjelleren. Faen, nå som hovedforhandlingen nærmet seg måtte jeg være frisk og klar.

Av fastlegen fikk jeg en stor dose hestedop. Cosylan er en hostesaft som inneholder morfinpreparater.

Kunne jeg søke erstatning for mitt barns ødelagte liv og helse? Gorgon Sorenskrivers svar:

«Søksmål må sendes direkte til den enkelte kommune.»

Det gjorde jeg. Skapdal svarte aldri. Rådmannen i Gjemmum skrev: «Du vil få tilbakemelding om noe tid». Jeg svarte at *noe tid* var et litt ullent begrep: Er det en dag, en uke, et år? Siden hørte jeg aldri noe, så det betyr nok *svært, kanskje uendelig lang tid*.

Jeg ringte Sorenskriveren og ba om et privat møte: Kunne vi få til en løsning utenfor rettsapparatet? «Tre ødelagte barn trenger hjelp. Vær så snill, sorenskriver.» Det ønsket han ikke.

Jeg hadde gravd frem ubehagelige opplysninger, og visste hvordan varslere ble behandlet. Nå begynte jeg å frykte for min egen sikkerhet, og lagret backup av all kommunikasjon på et trygt sted. Kanskje var jeg begynt å bli paranoid?

Ibsen

Jeg har hatt fortrolige samtaler med folk jeg kjenner i media og på toppen av samfunnet, navn jeg aldri vil avsløre. (Jada, selv med denne kunnskapen har ting gått til helvete.) De sier at pressen i visse tilfeller kan presses til taushet. Når nettverkene føler seg truet kan samfunnets beskyttere gi avkall på prinsippene.

Noen burde skrive en bok kalt «Norsk dritt», om korrupsjon, snusk og alt det offisielle Norge holder skjult. Den fighten tør jeg ikke ta, jeg er i nok trøbbel som det er, og fatter meg i korthet.

Da vi hadde om Ibsen på skolen virket det dønn kjedelig. Men en av samtalepartnerne minnet meg om at Ibsen kunne ett og annet om korrupsjon i lokalsamfunn. Flere av stykkene handler om hvordan økonomiske interesser kolliderer med fellesskapets beste. På den tiden var Vestfold et vekstområde, i våre dager er Romerike et av de mest ekspanderende.

Da jeg flyttet hit for 20 år siden hørte jeg om boligfeltet som ble bygget øst i kommunen. Området hadde vært et avfallsdeponi. Nå skulle det bygges boliger, og kommunen garanterte at det var trygt. Folk strømmet til og bygget hus. Men jeg hadde gått tur der, og tenkte: Kjenner de ikke lukta, ser de ikke måkene som fortsatt svever over området? Hva vet de om hva som ligger skjult i grunnen, nede i mørket?

I dag har saken tvunget seg fram, og nådd de riksdekkende mediene. Folk må flytte fra husene, som fylles av helseskadelige og eksplosive gasser. Metan, benzen og arsenikk.

Er det slik at jo mer penger som er i omløp, jo mer lemfeldig behandles saken? Det finnes x antall folk som underveis kan stikke en en bunke penger i lomma.

Prinsippet: En liten kjerne av folk tar snarveier. Folk flest vet bare det som står i avisen. Mellom der sitter alle de som burde varslet, men som lukker øynene.

Din lokalavis vet om saken, men skriver om alt mulig annet. De tilbyr deg gratis spalteplass ved bryllup og barnefødsler, men har nære bånd til maktfolkene med pengesekken. Hvis boblen brister er det de riksdekkende mediene som kjører saken.

Vannverk-saken

På 90-tallet bygde Nedre Romerike Vannverk et nytt og fremtidsrettet anlegg. Problemet var at sjefen stakk midler fra det interkommunale AS-et i egen lomme. Styret i vannverket besto av ordførere i området, disse fikk ferieturer og andre goder for å se gjennom fingrene med snusket. Aftenposten rullet opp saken i 2005. Sjefen nektet for alt, men ble etter hvert dømt til 7,5 års fengsel. For pengene hadde han kjøpt en jaktfarm i Sør-Afrika. Etterforskerne fant utstoppede løver, luksusbiler og andre verdier. 35 millioner kroner var blitt gjemt unna på kontoer i Sveits. Den økonomiske opprydningen tok mange år, og kostet i seg selv 60 millioner. Alt dette var skattebetalernes penger. I denne perioden ble også avtalen om bygging på avfallsdeponiet inngått.

Ordføreren under vannverk-skandalen var tidligere prest, i likhet med den nåværende ordføreren. Begge er utadvendte og joviale karer, hvis du traff dem i et teselskap ville du blitt sjarmert.

Felles for barnevernet og eiendomsbransjen er at det er mye penger i omløp. Dobbeltroller og nettverk uten innsyn.

Hovedforhandlingen 1. februar (rettssak nr. 4 i rekken) nærmet seg.

Hva ville retten gjøre, erkjenne egne feil? Eller kunne de glatt trylle bort rapportene som gjennom 11 år dokumenterte at min sønn var skadet? Det som retten skriver er jo per definisjon rett.

Jeg hadde sendt i alt 36 prosesskrift der dokumentasjonen ble koblet mot tidslinjen — til sorenskriveren, de to ordførerne, Barne- og Likestillingsdepartementet, Barneombudet, Advokatforeningen, Psykologforeningen og Justisdepartementet. Også til journalister som hadde fulgt saken.

Ryggsøylen og magen holdt hvert sitt helvete, mykoplasmaen stortrivdes i dypet av lungene, og jeg sov omtrent ikke.

Det er vanlig at barnevernere etter endt utdanning gjerne jobber i det offentlige et år eller to, for så å leie seg ut til private selskaper. Disse tjener grovt på å leie seg ut til kommuner med dårlig råd. En rekke involverte kanaliserer oppdrag til egne (eller venners) virksomheter.

Det finnes sikkert mange dyktige og samvittighetsfulle barnevernere der ute. Problemet mitt er bare at jeg ikke har truffet noen av dem.

Hvorfor blir et barn som aldri ser pappaen sin «redd» pappa? Du vet svaret.

29. januar: Førsteside i A-Magasinet om en mor som hadde tatt livet av sitt spebarn. Diagnosen: Münchausen by proxy. Epikrisen før barnet døde var tilnærmet lik min sønns. Moren ble dømt til syv års fengsel.

Jeg hadde tidligere vært i kontakt med journalistene bak artikkelen. Saken, som var anonymisert, inneholdt flere av momentene jeg fortalte fra mitt barns historie.

Overskrift: "For noen barn er mamma det farligste i livet." Ingress: "Hvorfor er det så vanskelig å forestille seg at en mor kan være farlig for sitt eget barn?"

Mitt barn overlevde flere slike angrep (som rettslig er definert som drapsforsøk), men han ble påført hjerneskade, er seksualisert, har ødelagt fotstilling og store adferdsproblemer.

M var fortsatt ansett som en «god mor», som Gjemmum/Alvdal-moren i sin tid var. Av de samme fagfolkene.

Kanskje man i Gjemmum mener at overgrep og systemsvikt er en bevaringsverdig tradisjon? Man kan lure på om de har fått støtte fra Kulturrådet for å holde den i hevd.

30. januar: Førsteside i lokalavisa om vold mot barn. Journalister som skriver om overgrep fortjener en stor takk.

Før var jeg en velfungerende borger. Nå hadde jeg mistet all tiltro til samfunnet.

Rettssaken startet mandag 1. februar. Dag 1 av hovedforhandlingen besto av innledningsprosedyrer jeg som selvprosederende var fritatt for. Jeg hadde orientert Gorgon Sorenskriver om ryggproblemene og at jeg ikke stilte.

Aftenpostens førstesidesak denne dagen var om mødres vold mot barn, og forskjellsbehandling i rettsapparatet: *Hvorfor får kvinnelige voldsutøvere lavere straff enn menn?*

Dag 2 var det ingen grunn til å stille opp på, når ingen av de innkalte vitnene ville stille.

Jeg orienterte sorenskriveren om at mine vitner uansett sto inne for bekymringsmeldingene og tidligere vitnemål.

Kvelden før dag 3 hadde jeg drukket fire øl. Kl. 04 våknet jeg med sterk hoste og smerter, og tok en slurk Cosylan. Kl 08:45 onsdag 3. februar kjørte jeg til tingretten for å vitne i mitt livs viktigste rettssak.

På tavla så jeg at min sak ikke sto oppført på sakslisten. Hva i all verden? Jeg hadde satt livet mitt på vent et helt år for dette, siden saken var stadig blitt utsatt. Jeg kom for å belyse en overgrepssak og systemsvikt. Det var min siste sjanse til redde mitt barn, dessuten gjaldt det to andre ødelagte unger. Hvor var saken blitt av?

Jeg gikk opp i annen etasje, klinket bjella i resepsjonen, og spurte etter Gorgon Sorenskriver. Han var ikke tilgjengelig. Jeg

forklarte tydelig hva jeg mente om dette, og ropte: «Han er vel og puler ungjenter sammen med ordføreren.»

På vei ned trappa så jeg politifolkene. De fulgte meg ned og ut av svingdørene. Jeg sa «Greit, men vær så snill å ikke bank meg, jeg har en alvorlig ryggskade». De tok fram arket med brev- og besøksforbudet mot advokat Pose, som hun selv hadde krevd. Jeg signerte. Da jeg ga kulepennen tilbake røsket de meg ned i bakken utenfor tinghuset, ga meg juling, og kastet meg på glattcelle.

Hva skjedde med saken? Jeg vet rett og slett ikke. Jeg så ikke Ms bil på plassen, hun var neppe der. Hun og advokat Pose hadde greid å fjerne saken i sin helhet. Trolig fordi jeg var en *gal, voldelig tyrann*.

Etter fengslingsmøtet og to døgn til på glattcelle ble jeg igjen kjørt til Oslo Fengsel.

— . —

Straffesaken ble berammet til mai, og flyttet lenger nord i distriktet.

Skapdals ordfører stilte ikke i rettssalen (var det fordi han visste jeg kunne dokumentere tvilsomme eiendomstransaksjoner og andre ubehagelige fakta?) Gjemmums ordfører var der, han satt med AP-nålen på jakkeslaget. Men politiadvokaten hadde uansett nektet min oppnevnte advokat å fremvise dokumentasjonen jeg hadde.

Politimann nr. 1 vitnet over telefon. Min advokat spurte om det var mistanke om promillekjøring. Politimann nr. 1 svarte: «Nei, det var ingen mistanke om promille».

Politimann nr. 2 stilte som vitne i salen.

«Var det mistanke om promillekjøring?», spurte min advokat.

Politimann nr. 2: «Ja.»

Advokaten: Hvem hadde mistanke om det?

Politimann nr.2: «Politimann nr. 1.»

I politirapporten sto det at et videokamera hadde fanget opp at jeg kom til tingretten før kl. 09. Men det samme kameraet, for det var på samme sted, hadde tydeligvis ikke oppfanget at jeg fikk juling fem minutter senere. Politiet påsto at filmen var «blitt borte». Ja den hadde sikkert fordampet.

Kjennelsen lød på åtte måneders fengsel. Strålesmertene etter politijulingen gikk helt ned til føttene, og jeg snakket på meg en måned til. Dommen gikk på «plagsom adferd, trusler mot politiet, fredskrenkelser, påvirkning av rettens aktører og fyllekjøring».

Hvis du pukker på makta havner du i fengsel. Har de ikke noe på deg finner de på noe. I ettertid kan det ikke etterprøves.

Mange i Norge er rævkjørt. Innsatte forsøker å ta sitt liv, de trenger åpenbart hjelp, men blir stripset fast i kjellere. Utenfor: Overgrep som går i arv, psykiske problemer, økonomisk og emosjonell fattigdom, kameraderi, korrupsjon, mobbing, vold, mørke hemmeligheter, trusler, rus, smerte, selvmord. Hvordan henger samfunnet i det hele tatt sammen?

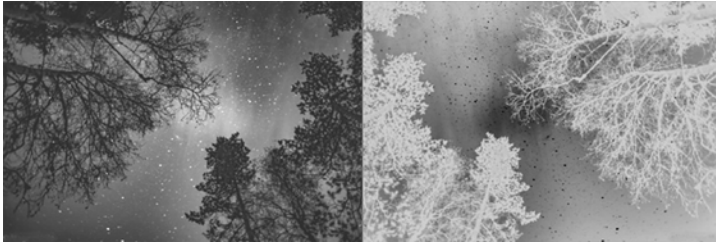
Før var jeg stolt over å leve i et rettferdig og godt samfunn. Grunnloven, 17. mai, Bjørnson. Nå har alt snudd. På facebook: Glansede julebilder, lagt ut av folk jeg vet sliter. Selv la jeg ut bilde av stativet med fire el-gitarer i stua, i en tilnærmelsesvis juletreaktig formasjon.

Jeg tapte selvsagt straffesaken. Sorenskriveren tildelte meg også saksomkostningene, 220.000 kroner. Namsmannen tok pengene direkte fra min konto da jeg satt i fengsel, advokat Pose skulle ha blodpengene sine. Det var bare ruiner tilbake.

Hvis du spør hvordan det er med barnet mitt: Jeg har ingen anelse. Jeg er fradømt retten til alt samvær, og har ikke sett ham

på mange år. Jeg får fortsatt ikke se ham. Gorgon Sorenskriver tryllet bort alle rapporter og bevisføring om min sønns utvikling.

Jeg har fortsatt besøksforbud mot min egen sønn og de fleste andre i saken. En gang i året fornyes forbudene, da kommer politifolk på døra og ber meg underskrive. Jeg har ikke noe valg. I teorien skal de behandles av retten for hver gang, men i praksis finnes det ikke ankemuligheter.

ETTERORD (2017)

Jeg orker ikke mer. Tør ikke heller. *Mannen i gata*, det er ofte en mann, har ingenting han skal ha sagt. Jeg er ødelagt. Min sønn er ødelagt.

Min søster prøver fortsatt å få kontakt med ham, og sender julegaver og bursdagspresanger. Ingen respons. Ikke ett ord. Hun har ingen kontakt med sitt tantebarn.

Navnene er anonymisert. Men jeg ville løyet hvis jeg sa jeg ikke hadde et ønske om å stille saksbehandlere og psykologer til ansvar. Hvordan få myndighetene til å forstå alvoret i det pågående helvetet mange barn opplever?

Lykke til i livet, kjære sønn. Jeg gjorde det jeg kunne, og brukte nesten to millioner. Penger jeg jobbet hardt for, som

du en gang skulle fått til en egen leilighet. Der kunne du levd i frihet, fri fra alle gale voksne.

Du ble ikke sett. Jeg skulle tatt deg under armen og rømt langt bort. Fått deg i sikkerhet, uten tanke for konsekvensene. Jeg har vært en elendig far.

Jeg sitter på trammen utenfor min barnløse leilighet og begynner å gå tom for hat. Jeg har på mange måter gitt opp. Jeg er ikke ute etter hevn, men har heller ikke noe fromt ønske om å tilgi hverken barnemishandlere eller de som ser en annen vei. Jeg skulle gjerne vært positiv og sett framover, men det som er ødelagt lar seg ikke reparere. Håpet er at historien blir lest av mange nok til at slike saker ikke så lett lar seg dysse ned.

Jeg skriver dette for andre fedre, mødre og barn som er offer for samværssabotasje og forelderfiendtliggjøring. For menn og kvinner som en dag våkner i en opp-ned-verden og strever med å finne veien ut. For de som har mentale lidelser, og resten av oss, som bare er på vei til å bli sprø.

Beklager, kjære sønn. Du er den eneste helt uskyldige i denne saken. Vi har alle sviktet. Jeg skulle stolt på magefølelsen, reagert raskere, og kjempet hardere. Det er min skyld. Hilsen pappaen din, som alltid vil elske deg.

Uansett.

2018

De siste årene har jeg på forskjellige måter prøvd å få denne historien ut. Jeg orker ikke fortelle den flere ganger, og ikke på snillere måter. Det eneste jeg har nå er dette manuset, og håpet om at ting vil endre seg når det publiseres. Jeg har levd 13 år i et mørke jeg ikke har funnet noen vei ut av, nå trenger jeg å sette en strek og begynne et nytt liv. Min forlegger forteller meg at det sjelden blir slik, når en bok utgis fortsetter ting som oftest som før. Jeg orker ikke tenke på det, håper bare at noe vil bli annerledes.

Jeg kommer ikke til å bli gammel.

Når det gjelder maktovergrep har noe av dritten jeg fant kommet fram via metoo-kampanjen. Maktpersoner lever i en boble der de mener det meste er lov.

I avisoppslag forteller folk om sin uro for hvordan barnevernet fungerer. Tallrike bekymringsmeldinger, ikke mot foreldre, men mot *systemet*.

Desperate fedre og mødre, med tastaturer fuktskadde av tårer, fører sin kamp på sosiale medier. Noen mener barnevernet bør involvere seg sjeldnere, andre at de bør gripe inn oftere i barns liv. Jeg mener først og fremst at det de gjør må kvalitets-sikres på en helt annen måte enn i dag.

Min erfaring er at barns skjebner overlates til tilfeldige saksbehandlers magefølelse og innleide psykologers økonomiske interesser. Mellom slapp kommunal håndtering — med manglende innsyn — og outsourcing til en grisk privat sektor skapes et vakuum der fagfolk gjør seg fete. Jeg er sikker på at det finnes *garasjepåbygg* i vårt land som har fått grundigere og mer seriøs behandling enn saker der barn er blitt mishandlet.

Selv føler jeg ingen glede ved noe lenger. I media og på facebook ser jeg bare kulissene folk holder opp. Offentligheten, og vi vanlige borgere, prøver å dekke over dritten og mørket. Jeg tenker at vi ikke kan ha det slik. Noe er gått galt et sted på veien, og vi må finne ut hva. Det er ikke et slikt samfunn vi skal ha.

DOKUMENTASJON

VIDEOKLIPP

Med mobiltelefonen gjorde Far i perioden 2011–2014 lyd- og videoopptak av sin sønn. Materialet er gjennomgått av forlaget, som her har gjort utdrag fra noen av videoene.

«*Mamma klyper*» (juli 2011)

(F peker på barnets kinn, filmer det)

«Det merket som er her, som er hovent, hva er det for noe?»

«Det er mamma...»

«Hva er det som har skjedd?»

(B viser ved å klype seg selv kraftig i kinnet med høyre hånd)

«Hm?»

«Hun klyper meg.»

«Hun klyper deg i ansiktet?»

«Ja...»

«Når var dette?»

«På tirsdagen... når jeg var der...»

«Mamma hater meg» (ved leggetid, juli 2011)

«Hva var det du sa for noe?»

«(uhørlig)»

«Hvorfor klyper mamma deg i ansiktet.»

«Det er... er fordi at mamma ikke vil ha meg som sønn mer.»

«Hvorfor vil hun ikke det?»

«Vet ikke. Hun hater meg.»

«Mamma ond» (ved juletreet, desember 2011)

«Hva var det du sa om mamma?»

«Mamma er ondskaps... hun er... ond.»

«Hvordan da?»

(skriker) «GÅ OG (uhørlig) MED DEG!»

«Feil klær» (januar 2012)

(Mens B tar på seg yttertøyet for å gå ut og leke)

«Hva var det du sa..? Hva var det du snakka om, i (X)-veien...»

«Da var... da hadde jeg akkurat stått opp...»

«Javel, på kjøkkenet?»

«Og så... så ble mamma så... Jeg tok på meg feil klær.»

«Og så?»

«Så kløyp hun meg i... ba... (uhørlig)...»

«Hva sa du, hun kløyp deg?»

«I balla...»

«Kløyp hun deg i tissen?»

«Ja.»

«Hvor var det du bodde hen da?»

«I (X)-veien, så klart.»

«I (X)-veien, ja, det er ganske lenge siden da?»

«Ja, to år siden.»

«Var (stefar) der da?»

«Nei, da kjente ikke mamma og jeg han.»

MYSERUDS FØRSTE RAPPORT, OKTOBER 2011

Som rettsoppnevnt psykolog var Myserud tiltrodd en oppgave av samfunnet, og fikk titusener av kroner for jobben. Hennes rapport var grunnlaget for tingrettens behandling i 2011 (den første rettssaken, der Mor stevnet Far). I praksis lener retten seg utelukkende på den sakkyndiges vurdering. Rapportene fra skole, PP-tjeneste og barnehage viste et annet bilde, men disse var ikke tilgjengelig for retten.

Det er et betydelig ansvar, der mandatet er å være en nøytral fagperson som gjør en upartisk og gjennomarbeidet vurdering.

Oppdrag, mandat og arbeid i saken

Undertegnede psykolog var til stede ved saksforberedende møte den 24.08.2011 og ble senere i brev av 05.07.2011 oppnevnt som sakkyndig i ovennevnte sak. Jeg var også til stede ved rettsmøte den 19.08.2011 og jeg viser i helhet til kjennelse av 24.08.2011.

I innledningen gjør psykologen rede for historikken. Merk datoene: Saksforberedende møte i **august** 2011, og at hun **senere**, i **juli** samme år ble oppnevnt som sakkyndig. Dertil kommer at Myseruds første besøk hos far var flere måneder før, i mai 2011. Før dette igjen hadde hun hatt samtaler hos Mor, trolig i april.

Det er blitt alvorlig surr i kronologien. I et så viktig dokument bør man kunne forvente at det er gjort korrekturlesing.

Foreldrenes konflikt vurderes sementert og fastlåst. De problemstillinger som var til stede som konflikttema tidlig er der fremdeles og er vel mer omfattende. Far meldte i sommer mor til politiet med mistanke om fysisk overgrep ovenfor sønnen. Han har tidligere meldt bekymring til barnevernet. Verken barnevern eller skole finner grunn til bekymring for barnets omsorg hos moren. Mor mener fars innspill er ødeleggende for den relasjon de har og han må skjønne at han angriper henne på "hjemmebane" i og med at hun selv er barnevernspedagog. Hun opplever hans initiativ krenkende.

Merk: Mors utdanning som barnevernspedagog brukes her som argument for at hun gir god omsorg. Det er en kjent sak at barnemishandling skjer i alle samfunnslag og yrkesgrupper. Dette er ikke et saklig argument.

I notat til barneverntjenesten skriver fastlege at det ikke har vært notert noen henvendelse ang. psykisk ubalanse hos mor etter fødsel. Hun hadde imidlertid brystbetennelse og var i den forbindelse til et par konsultasjoner. Det fremgår at mor var noe nedfor etter at hennes far døde i desember 2006, men ingen påfallende sorgreaksjon.

I fars senere omtale av at mor hadde fødselsdepresjon så unnlater han å fortelle at hennes far dør før gutten fyller året. Far skriver fyldig om mors sinne og frustrasjon i begynnelsen av 2007. Han gir heller ingen beskrivelse av om mor er lei seg i denne sammenheng.

██████ begynte i ███████ barnehage i januar 2006 vel 1 år gammel (dok 6 i barnevernmappen). Barnet viste nok så tidlig begrensninger i sin utvikling som gjorde at han ble vurdert i forhold til ekstra bistand. Han brukte bleier til etter 4 års alder. Han var født med skjev benstilling og var svært plattfot. Han virket stiv i kroppen og brukte lang tid på å bli trykk i klatre, løpe situasjoner osv.

Merk, avsnitt 2: Psykologen bommer på kronologien med ett år, barnet ble født i 2004. Da Ms far døde, brått og uventet, hadde den påståtte mishandlingen foregått i nesten to år.

Sorgreaksjoner kan være så mangt, men i dette tilfellet var fars bekymring at barnet led overlast. Selv om en forelder skulle være i sorg kan det uansett ikke tillates at barn blir skadet. Her tok Far ansvar ved å melde fra.

At B var født med skjev benstilling er ellers bare en gjen-givelse av Ms påstand. Dokumentasjon fra Ahus, innhentet av Far, viser det motsatte.

Under mine to besøk i fars hjem kreves det ikke noe av [redacted] i form av fellesskap eller grenser i forhold til spill, tv-titting. [redacted] viser far noe ved det spillet han holder på med. Det er heller ingen felles aktiviteter mellom far og gutt i hjemmet, men planlegging av hva som skal gjøres når jeg ikke er der, som spill på golfbanen eller innkjøp av sushi. Far følger ikke opp egne beskjeder om å slutte med spill og gutten gjør hva han vil. [redacted] gir lite kontakt. Han uttaler seg negativt om mor og far sier at sånt må han ikke si. [redacted] opprettholder sitt utsagn "drittkjærring" og far snakker videre om sitt.

Merk: Far iredettesetter sønnens negative uttalelser om Mor («sånt må du ikke si!»), og forsøker deretter å avlede og bytte samtaleemne. Dette er en konfliktdempende strategi, men tolkes som noe negativt av psykologen.

opplever ting og hvem han er. Det har utviklet seg en kamp om guttens følelsesliv og et vedvarende engasjement omkring hans lojalitet. Når barnets hverdag over lang tid er konfliktema så er det alvorlig fordi ingen områder blir utenfor konflikt. I denne utviklingen ser man at barnehagen nok så tidlig ble forsøkt dratt inn i denne konflikten. [redacted]s agering er på mange måter en respons, slik jeg vurderer det, på denne konflikten. Et barn vil over tid ha reaksjoner som kan bli sterke av dette konfliktfylte trykket.

Guttens far har over mange år samlet inn informasjon om morens inkompetanse. I samtaler med han fremkommer at det ikke er mulig å forstå situasjoner og hendelser innenfor noen annen ramme enn at guttens mor er aggressiv og påfører gutten skader.

Merk: Det var barnehagen som varslet Far om barnet og Mors adferd. Ikke omvendt, slik det her fremstilles.

Merk, avsnitt 2: Fars varsler om og dokumentasjon av vold mot barnet mistenkeliggjøres.

Jeg har flere ganger snakket med [REDACTED] hvordan påstandene om vold mot [REDACTED] har oppstått. Hun kjenner seg ikke igjen i omtalen får gir. Det er bestandig et eller annet som kan antenne og føre til en brann, men hun har ikke funnet ting som kan forklare forhold som kommer frem, verken direkte påstander eller ting [REDACTED] sier i fars opptak. Hun kjenner heller ikke igjen noe som kan forklare f. eks det [REDACTED] snakker om når det gjelder ketchup i dommeravhøret.

Merk: Mor nekter for å ha utøvet vold mot barnet. Det kan ikke, som her, brukes som et argument for at hun ikke har utsatt barnet for vold.

[REDACTED] forteller at han gjør mange hyggelige ting med [REDACTED] fra golf, til fisketurer og jakt. De har vært sammen på [REDACTED] i sommer og [REDACTED] er flink til å være med. Far har i sommer kjøpt seg båt og [REDACTED] har vært fornøyd med å ha med andre gutter på båttur. Far sier han har fått gode tilbakemeldinger fra foreldre i nabolaget og disse har sagt at nå må vel de også investere i båt for ungene hadde syntes det var topp. [REDACTED] forteller at det har kommet gutter på besøk også når [REDACTED] har vært hos sin mor og de har villet være på besøk. [REDACTED] fremstår nok så utilsørt fornøyd med at guttene vil være på besøk hos han når [REDACTED] ikke var der. Å være en populær pappa til [REDACTED] vil gjerne [REDACTED] være. Far opplever at [REDACTED] har et eksplosivt sinne og at hun skader gutten. [REDACTED] kommer og forteller den ene historien etter den andre. Han har snakket om at mor er slem siden han var 3,5 år.

Merk: Far blir med andre ord kritisert for å ønske å være en «populær pappa» for sin sønn. Bevisføring for at M mishandler barnet tolkes derimot som mistenkeliggjøring.

Han vet at jeg er på besøk for å se hvordan han har det og at jeg skriver ned noe av det jeg ser og hører, og at jeg skal bruke dette for å se hva som er best for [redacted] fremover. Jeg spør han om skolen og han synes at han har det bra. Det er bedre å være i 2. klasse enn 1. klasse. Han har venner. [redacted] forteller at det er best hos pappa fordi der er det ingen som kjefter eller bestemmer eller slår (teatralisk i stemmen). Jeg spør om dette med å slå blant annet hvor det skjer, hvor blir det slått og hva som skjer, hvordan han vet det. Han ser opp på meg fra det han har i hendene, ser meg inn i øynene og sier "jeg bare tulla". Det er ingen som slår. Han sier at han har det like bra begge steder og at han har flere venner der far bor. [redacted] begynner å snakke om bilen sin og ting i umiddelbar nærhet. Han snakker litt om [redacted]. Han forteller at han gleder seg til at mamma får baby. På spørsmål så sier han at han skal være med å ta inn båten til helgen.

Merk: Med beskrivelsen «teatralisk i stemmen» antar vel Myserud her at barnet er blitt instruert til å lyve. Barnets påstand om at det blir slått refereres som usann. Finnes det andre tolkningsmuligheter? Det er ikke uvanlig at barn (eller voksne) ved en konfrontasjon nekter for at mishandling har skjedd, selv når det er tilfelle. Man er fanget mellom to verdener, og vakler mellom dem. Det er heller ikke gitt at det er enkelt for et barn å holde fast ved sin versjon av virkeligheten, i møte med en man skjønner ikke er mottagelig. Barn forstår mer enn voksne gjerne tror, og man må anta at Barnet etter en serie møter med Myserud (hos moren og faren, og alene) er fullt inneforstått med hvordan hun tolker situasjonen.

Undertegnede har i denne saken brukt mest tid sammen med mor, og sammen med mor og [redacted] da det er alvorlige påstander om vold fra mors side ovenfor [redacted]. Jeg har ut fra hva jeg anser som mulig vurdert disse forhold ut fra observasjoner i hjemmet og samtaler om tema.

Merk: Psykologen slår fast at hun har brukt mest tid sammen med Mor, og med henne og barnet. Her har Mor vært fullt klar over at hun er til observasjon, og som fagperson kjenner hun systemet. Hvor sannsynlig er det at hun i en slik situasjon vil utøve vold eller aggressiv adferd?

Dommeravhøret av [REDAKTERT] - kommentar

Jeg har lest og hørt avhøret av barnet som ble foretatt 08.07.11. Av innholdsopplysninger som gutten kom med så vil de ikke gjengis. Jeg viser kort til enkelte opplysninger. Mitt fokus har vært hvordan [REDAKTERT] forholder seg i avhøret. Ut over dette er det ikke gjort noen vurdering av dommeravhøret verken av avhørenes form eller nøyaktigheten og realitetene i barnas utsagn. Dommeravhørene, innhold og form, er på samme måte som andre opplysninger i saken, en del av vurderingsgrunnlaget for å besvare mandatet.

Gjennomgående er at gutten i liten grad ønsker å redegjøre særlig fyllestgjørende og det virker som om han er mest opptatt av å håndtere selve situasjonen og relasjonen til den som har avhøret. Han viser til at han har bedre, eldre, eller lengre på ulike tema. Det er best det som er ved [REDAKTERT]. Han viser interesse for avhører og konkurrerer, sammenligner, men er også interessert i avhører som ; har du barn osv. Han er tidvis motorisk urolig. Han er opptatt av hva han skal gjøre etter avhøret som å gå i lekebutikk. Han formidler også at han ikke ønsket å møte til avhør og at han og far var uenig om dette.

Merk: Sakkyndig vil ikke ta stilling til *opplysninger* som framkom i dommeravhøret. men opplyser samtidig at avhørets *innhold og form* er en del av beslutningsgrunnlaget.

Merk, avsnitt 2: Dette er uklare og språklig svake formuleringer. Barnet prøver ut den som avhører, tester ut grenser og ønsker seg bort. Hans adferd under avhøret brukes som argument for å ikke ta innholdet på alvor.

Far har ovenfor undertegnede bebudet at saken skal til lagmannsrett vis han ikke får en god nok løsning i tingretten. Vis konflikten i det videre opprettholdes eventuelt øker så er jeg usikker på om samværet bør ha et slikt omfang da en videreføring/opptrapping av konflikt forringer guttens virkelighet i stor grad.

Min anbefaling er at samværet kan fortsette med hver andre helg for eksempel fredag til mandag, og en deling i ferier vis konflikten trappes ned. Fortsetter barnet å leve med nåværende konfliktnivå og egen deltagelse i konflikten så bør samværet trappes ytterligere ned.

■ den 12. oktober 2011

■

■

psykolog

Merk: Den sakkyndige bruker Fars engasjement for barnets velferd som argument mot hans evner som omsorgsperson.

Generelt er det vanskelig å finne den nøytrale aktørens stemme i rapporten. Det er åpenbart at Mors versjon er blitt trodd, Fars ikke.

Kun et fåtall av språkfeilene er markert, det er en rekke andre. Enkeltvis kan det virke som detaljer, men i sum gis et inntrykk av at dette er hastverksarbeid. Det forventer man ikke i et dokument som avgjør et barns skjebne.

Far forteller: «Jeg har sett slike feil gjennomgående i forskjellige rapporter. Feil i kronologi, feil bruk av entall/flertall, og presens/fortid. Det fremstår ikke som skrivefeil, men at det er klipp og lim mellom forskjellige dokumenter, gjenbruk av ting som er skrevet tidligere. Se feks faksimilen av dommeravhøret på forrige side, «barnas utsagn», om min sønns utsagn.»

— . —

I Tingretten oktober 2012 (rettssak nr 2 i rekken) fikk Far medhold, og ble tilkjent likt samvær. Dommeren var kritisk til Myseruds rapport og opptreden, og betegnet den som partisk. Hun ble etter dette tatt av saken, og en ny psykolog oppnevnt.

Aftenpostens artikkelserie om sakkyndige psykologer i barnesaker, juni 2018: 80 psykologisk sakkyndige i Oslo og Akershus står på listen som sakkyndige velges fra, 232 for landet totalt. Intervju med advokat Thea Totland, som er spesialist i barns rettigheter og har arbeidet som barneadvokat siden 2005:

• Noen sakkyndige har ord på seg for å være spesielt «pro-mor» eller «pro-far».

• (Kan den ene parts advokat påvirke hvem dommeren oppnevner?) Ofte har vi planmøter før rettssaken. Dukker det opp et navn på sakkyndig som jeg har dårlig erfaring med, sier jeg klart fra. Som oftest blir det lyttet til.

• Ferske advokater har ikke det samme erfaringsgrunnlaget, i større grad «tar de den de får».

- **Psykologene på min nei-liste fremstår som faglig svake, og rapportene de skriver er ofte svært like hverandre. De trekker bastante konklusjoner, som: «Barnet flyttes til mor.» Det bør de overlate til retten, det er ikke sakkyndiges oppgave. De starter med en hypotese om hvem som bør ha hovedomsorgen – og følger den til siste slutt, uten å være åpen for andre mulige løsninger. Det gir sjelden et godt resultat.**

- **God kvalitet på sakkyndige er avgjørende for en rettferdig rettergang, fordi dommeren som regel følger psykologens vurdering.**

– <https://www.aftenposten.no/norge/i/P3zbKb/Advokatens-nei-liste-over-barnefaglig-sakkyndige-inneholder-1314-navn->

Far forteller: «I ettertid vet jeg at advokat Pose og Myserud har hatt en rekke saker sammen. Jeg kjenner ikke til prosessen da Myserud ble oppnevnt som sakkyndig.

Jeg spurte advokat A om Myserud og advokat Pose. Hva var motpartens strategi? Hun var blank, kjente ikke til noen av dem. En erfaren advokat ville visst at de var kjente aktører i barnesaker, og lagt en strategi.

Av ting jeg hadde lest på nettet skjønte jeg at Myserud var omstridt. Men jeg protesterte ikke på at hun ble valgt. På den tiden trodde jeg fortsatt at systemet fungerte, at det fantes spilleregler.»

FYLKESMANNENS RAPPORTER

I sin rapport datert 26. juni 2012 rettet Fylkesmannen kritikk mot **Skapdals** håndtering av saken, på flere punkter.

samtykke, så lenge barneverntjenesten

Fylkesmannens konklusjon

Barneverntjenesten i [redacted] kommune har ikke overholdt barnevernlovens krav om snarest og senest innen en uke, å gjennomgå innkomne meldinger og vurdere om meldingen skal følges opp med undersøkelse. Dette er brudd på barnevernloven § 4-2.

Barneverntjenesten har ikke overholdt barnevernlovens krav om snarest mulig og senest innen tre måneder (med mulighet for seks måneder i særlige tilfelle) å gjennomføre en undersøkelse. Dette er brudd på barnevernloven § 4-3 første ledd, jf. § 6-9.

Barneverntjenesten har, ved ikke å ha egne samtaler med [redacted] i 2011-saken, ikke overholdt barnevernlovens regelverk knyttet til barns rett til informasjon og til å uttale seg i saker som gjelder dem. Dette er brudd på barnevernloven § 6-3 og barnekonvensjonen artikkel 12.

Overnevnte forholdene vitner om at kravet til internkontroll for kommunens oppgaver etter barnevernloven i henhold til § 2-1 annet ledd, ikke er oppfylt, jf. § 3 i forskrift om internkontroll for kommunenes oppgaver etter barnevernloven. Fylkesmannen ber [redacted] kommune gjennomgå sine rutiner på området og gi en tilbakemelding innen tre uker på hvordan kommunen sikrer at kravene i loven overholdes.

Fylkesmannens avgjørelse kan ikke påklages.

18. desember 2013 kom Fylkesmannens rapport om **Gjemmums** håndtering av saken. Også denne kommunens BV-tjeneste fikk skarp kritikk.

Etter Fylkesmannens vurdering kan vi gi deg generelle opplysninger om resultatet av vår tilsynssklage uten å krenke taushetsplikten. I vår konklusjon i tilsynssaken fastslo vi at barneverntjenesten hadde brutt flere bestemmelser i barnevernloven i forbindelse med den undersøkelsen som ble utført i perioden 5.2.2013 – 10.6.2013. I denne undersøkelsen overholdt ikke barneverntjenesten i [redacted] kommune barnevernlovens krav om snarest, og senest innen en uke, å gjennomgå innkomne meldinger og vurdere om meldingen skal følges opp med undersøkelser. Dette er brudd på barnevernloven § 4-2. Barneverntjenesten overholdt ikke plikten til snarest å undersøke forholdet, noe som er et brudd på barnevernloven § 4-3. Barneverntjenesten avsluttet ikke undersøkelsen innen tre måneder, noe som er brudd på barnevernloven § 6-9.

I tillegg rettet Fylkesmannen kritikk mot barneverntjenesten. Det var etter vårt syn vanskelig å se at barneverntjenesten i noen av de undersøkelsene som er gjennomført hadde gjort egne

vurderinger av foreldrenes omsorgskompetanse. Det kan synes som om barneverntjenesten har lagt til grunn de sakkyndigerklæringene som har blitt utarbeidet i forbindelse med tvister etter barneloven, uten selv å undersøke forholdene i noen av hjemmene. Sett på bakgrunn av dine gjentatte påstander om uheldige sider ved mors omsorgsutøvelse og de atferdsproblemene som er beskrevet av skolen, er dette kritikkverdig.

Barneverntjenesten ble også gitt kritikk for ikke å ha snakket med gutten i forbindelse med den undersøkelsen som ble utført i perioden 9.5.2012 – 22.6.2012.

Dette til din orientering.

Med hilsen

(På slutten her var tanken å ha en litteraturliste, og manuset kunne også vært jobbet enda mer med. Men jeg må gi meg nå. Takk for at du leste, og eventuelt deler videre.)

